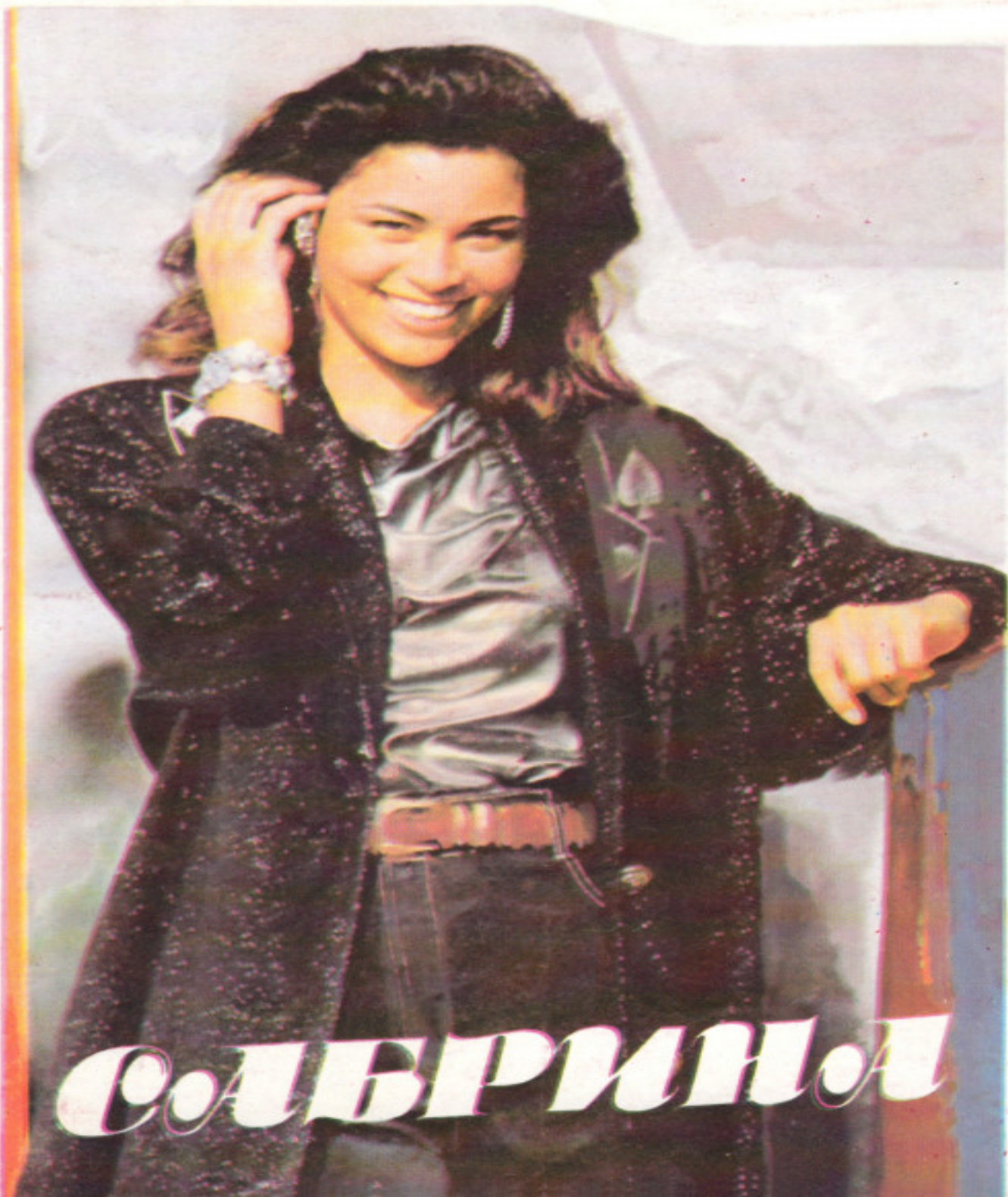

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

С ИМЕНА НА ЖЕНИ

1

НАДЯ БРАЙД

СЛЪВРИЦА

НАДЯ БРАЙД САБРИНА

Превод: Здравка Божинова, Гертана Христова

chitanka.info

Тя — Сабрина Кулен — чернокоса красавица, енергична и делова, собственичка на преуспяваща куриерска агенция.

Той — Джефри Харпър — мъж с неотразим чар, талантлив инженер по електроника.

Пътищата им се пресичат по странен начин. Любовта им — голяма, страстна и нежна — предизвиква сред околните и възхищение, и завист.

Ще оцелее ли тя в задъхания от динамика огромен Ню Йорк...

I

Сабрина внимателно затвори след себе си тежката дървена врата и се усмихна. Никой нямаше да се досети, че е тук. Потръпвайки, тя вдигна рамене и разтърка ръцете си. Тесните ѝ бикини бяха още влажни от къпането. Тънката материя лепнеше и предизвикваше неприятно усещане върху кожата ѝ. Сабрина поклати глава. Защо тя, 29-годишната, се впусна в тази смешна детска игра? Някой от гостите, който си беше леко пийнал, направи налудничавото предложение да играят на криеница и всички го приеха с голямо въодушевление. При това осветеният басейн, тенис кортовете, широкият плаж и огряното от луната море даваха предостатъчно възможности за различни други игри и спортни занимания.

Сабрина въздъхна и се огледа в тъмното си скривалище. Постепенно очите ѝ привикнаха, към тъмнината и тя разпозна в огромния гардероб очертанията на висок рафт от масивно дърво, върху който небрежно бяха нахвърляни мъжки ризи, пуловери, шалове и бельо. До тях тя откри многобройни редици от закачалки с кожени палта и вълнени костюми. Отделно на земята бяха небрежно разпилени и натрупани различни дрехи. Сабрина внимателно ги прескочи с босите си нозе и напрегнато се ослуша. Навън всичко беше спокойно. Единственият шум, достигащ до нея в тайното ѝ скривалище беше равномерното плискане на вълните, заливащи плажа. Сабрина вдиша аромат на гладкото кедрово дърво, с което бяха облицовани вътрешните стени на гардероба.

Луксозната вила на крайбрежието на Уестхемптън Сабрина и нейните приятелки бяха наели за луди пари, но в нея можеха да живеят през цялото лято. Само за част от секундата Сабрина се бе подвоумила, дали да подпише чека, възлизащ на невероятно голяма сума, но след това бързо реши да постави под него името си — Сабрина Куклен. „Какво толкова?“ — мислеше си тя. — „Парите в този случай нямат наистина никакво значение.“

Сабрина притежаваше куриерска служба, която беше основала сама и това беше бум за всички. Благодарение на своята бързина и акуратност за кратко време си извоюва име сред търговския свят на Манхатън.

Тя се замисли. Да, не бе лек пътят ѝ към професионалния и финансовия успех. Спомни си изминалите години. Три дълги години с Кевин, три изтощителни години на очакване и надежди, през които бе заложила всичко на своята кариера и се печеше на бавен огън. Сабрина въздъхна. Съдбата ѝ не беше изключение. Сигурно много жени се намираха в подобно положение. Жени, обвързани с обещание за женитба и загазили здравата.

Впрочем това, което наистина беше причинило болка на Сабрина, беше фактът, че Кевин съвсем преднамерено я беше измамил. Нищо неподозираща и сляпа в любовта си, тя беше попаднала на женен мъж, който търсеше само необвързващи приключения — и за съжаление беше ги открил.

Сабрина приближи пипнешком до единия ъгъл на огромния гардероб и се облегна. Пое дълбоко въздух и затвори очи. Тъмнината и спокойствието около нея ѝ подействаха добре.

Като че ли много отдалеч чу някой да вика: „Зад мен — пред мен — вдясно и вляво — не важи никой“. Дочу се сдържан кикот — след това отново всичко стана спокойно.

Сабрина внимателно се плъзна по стената, клекна и прегърна свитите си колене. Чувстваше се приятно и сигурно като животно в собствената си хралупа. Закрилящата я тъмнина, която я обгръщаше като мека, непромокаема завивка, ароматният дъх на дървото и приятната топлина, излъчвана от тялото ѝ, още повече засилваха необикновеното, усещане, че е в безопасност. Никой нямаше да я открие тук. Сабрина протегна ръце нагоре и с върховете на пръстите докосна фините палта и саката над главата си. Тихо задърпа меките кожи, докато те безшумно се изхлузиха от закачалките и я покриха почти цялата. Тя неволно се изкиска. Плътно се сгуши към тях и допря бузи до гладките им като коприна косми.

Сякаш се бе върнала в детството си. Усети отново приятно дразнещия гъдел на забраната и повишената възбуда от тайните среднощни „походи“ около бащината си къща. Сърцето ѝ биеше силно и затаила дъх, тя се послуша. Но нищо не се помръдваше. Сабрина

лениво въздъхна и се сви на кълбо като котка. Почувства се завладяна от сладко приятно усещане и сънливо безразличие бе обхванало всички части на тялото ѝ.

Изведнъж вратата на гардероба се отвори. Ярка светлина проникна през процепа и заслепи Сабрина. Мярна се някаква сянка. След това вратата отново се затвори. Сабрина не смееше да диша. Тя безшумно се взираше в непрогледната тъмнина. Какво се беше случило? Дали „търсачът“ претърсваше всички възможни шкафове във вилата или още някой, освен нея използваше „тайното скривалище“? Тя тъкмо беше решила да разбере това, когато усети, как една топла ръка се плъзна по крака ѝ и силни пръсти обхванаха глезена ѝ.

С рязко движение Сабрина се обърна, опита се да се освободи и стане. Напразно. Другата ръка я дръпна обратно към меката постеля и някакво мускулесто тяло я притисна.

— Какво означава това? — изсъска Сабрина. — Кой сте вие? Какво ви прихваща? — Тя енергично се отбраняваше от прегръдката на непознатия. — Какво искате от мен? Оставете ме на мира!

Топъл дъх я лъхна в лицето. Тежкото тяло се отпусна отгоре ѝ и силни устни се долепиха до нейните. Сабрина инстинктивно ги захапа. Напрягайки всички сили, тя се извърна изпод широкия гръден кош на мъжа.

Прозвуча сдържан смях. Една ръка здраво стисна нейната и я притисна надолу към голия ѝ корем.

— На кой въпрос бихте предпочела да отговоря първо?

Гласът на непознатия и се стори приятен и неочаквано трезвен. Сабрина беше изненадана от лекия му английски акцент. Познаваше ли този глас? Тя се замисли. Не. Не можеше да си спомни да го е чувала някога сред приятелите и многобройните си познати. Вдигна рамене.

— Кажете ми името си — каза кратко.

— Мисля, че за това има още време. — Мъжът успешно имитираше говора на пийнал арабин. — Вие не ме познавате, а пък аз знам достатъчно за вас и съм сигурен, че можете да ми задавате всякакви въпроси, каквито ви хрумнат.

Явно този непознат се подиграваше с нея.

— В момента ме интересува единствено и само това, как най-бързо и безусловно да ви отпратя — отвърна остро Сабрина. — Може

би ще напрегнете въображението си, за да ми направите приемливо предложение!

— Но... млада лейди. Защо бързате толкова? Със сигурност някога ще се укорявате, ако по този начин прекратите нашата вълнуваща среща.

Самочувствието на този мъж изглеждаше непоклатимо.

— Едва ли! — изсъска Сабрина гневно през зъби.

— И въобще не любопитствате откъде знам, че сте тук? И защо съм се промъкнал при вас в тъмната ви пещера?

Отново гърлен и смуцаващ смях. Този мъж едновременно я отблъскваше и привличаше. Загадъчният непознат просто я пленяваше по някакъв необясним начин. Предизвикваше я със своето неприкрито чувство на победител и събуждаше любопитството ѝ. Сабрина харесваше такива мъже. Мъже, които не могат да бъдат сплашени от жени със самочувствие. Мъже, които смятаха Сабрина едновременно за равностойна партньорка и противничка. Тя се усмихна.

— Може би малко — отговори му тихо. — Съвсем мъничко вече.

— Аха. — Почти недоловимото шептене накара Сабрина да изтръпне. — А сега искам да задоволя любопитството ви. Знаех за вашето скривалище, защото още с пристигането си не съм ви изпускарал от очи. Следях всяка ваша крачка.

— Тогава сте познат на една от моите приятелки?

— Не. — Гласът стана поверителен. — Аз се вмъкнах тайно.

— Често ли използвате времето си за подобни игрички? — попита Сабрина иронично. — Появявате се в чужди къщи на партита, на които не сте поканен... хм! Склонна съм да вярвам, че сте дързък случаен крадец, един дребен лош мошеник.

Непознатият замълча. Ударите на сърцето отекнаха в ушите ѝ. Нейното бързо и възбудено дишане се смесваше със спокойното и равномерно на непознатия.

— Не мога да се наситя да ви гледам — шепнеше той дрезгаво. — Обикновено интересът ми бързо намалява, но този път беше друго. Наблюдавах ви през всичките тези седмици и никога не се изморих да ви разглеждам.

— Вие ме шпионирате?! В продължение на седмици...?!

— От началото на сезона.

Сабрина преглътна.

— Светнете! — каза тя решително. — Искам да видя лицето ви.

— Вие не ме познавате. Винаги съм го правил съвсем дискретно — уверяваше я той тихо. — Между другото това не е най-лошият метод, ако човек обича емоциите и приключенията.

Сабрина вдиша дълбоко. Нещичко в този плътен мъжки глас я възбуждаше. Инстинктивно усещаше, че можеше да стане опасен за нея. Трябваше да бъде нащрек.

— Ако търсите приключения, със сигурност сте на грешен адрес. Може би трябва да потърсите щастieto си в съседната вила. Възможно е там да имате по-голям успех и да оплетете в мрежите си някого — пошегува се тя.

— О, не. Аз искам вас. Вас самата.

— Мен? — Сабрина се изсмя рязко. — И как така пресметнахте, че точно аз трябва да бъда изкупителната жертва? Да не сте избягал от някоя лудница?

— Не! Не съм нито побъркан, още по-малко пък криминален престъпник. Аз съм съвсем нормален мъж и колкото по-често ви виждам отдалеч, толкова по-голямо става желанието ми да ви опозная по-отблизо и...

— Намирам, че междуременно достатъчно отблизо ме опознахте — прекъсна го Сабрина дяволито.

— ... да ви целуна — невъзмутимо продължи непознатият. — Тази вечер, когато излизахте от морето и водните капки блестяха по косата ви, осветена от лунното сияние, вие ми се сторихте като приказна богиня.

Той се приближи и Сабрина усети върху бузата си дъха му.

— Дългата ви черна коса е като сребро. Тънката ви фигура светеше влажна... Вие сте привлекателна жена. — Мъжът я привлече към себе си и с върховете на пръстите си загали голия ѝ гръб.

Противно на здравия си разсъдък Сабрина му разрешаваше да продължава. Сърцето ѝ биеше като лудо и кръвта пулсираше във вените ѝ.

— Обикновено получавам това, което искам — прошепна горещо непознатият и силно притисна Сабрина към себе си. — Всичко, каквото пожелаея, го постигам. А сега желая теб, Сабрина!

— Не! Не... — шепнеше тя, но съвсем ясно долови колко неискрено прозвуча протестът ѝ. Сабрина тихо въздъхна.

— Ти си различна от другите жени — продължи непознатият. — Ти обичаш приключението, ти приемаш предизвикателството, което животът ти предоставя. Аз видях как плуваш в морето, безстрашно, но не и лекомислено. Ти респектираш природата.

— Слушам ви внимателно, но се боя, че няма да ви се подчиня. — Сабрина бързо си пое въздух. Завладя я необичайна възбуда. Тя лежеше замаяна в ръцете му неспособна да събере мислите си. Отново усети неговия дъх, неговата уста, докосващия му език... Устните ѝ отстъпиха под напора му и се отвориха от само себе си. Сабрина тихо изстена. Несъзнателно тя обви с ръце врата му и отвърна на буйната му страстна целувка. Силните му ръце я обгърнаха и милваха топлата ѝ кожа.

Сабрина скоро осъзна в каква нелепа и объркана ситуация се намираше. Въпреки благоразумието си обаче не можеше да устои на распалилия се в нея огън. И изобщо! Защо да не използва защитата на тъмнината и да не отпусне чувствата си? Още няколко целувки, нежни докосвания, запъхтени, неясно изговорени думи и страстната ѝ среща в гардероба ще отmine като нощен призрак на разсъмване. Никой, освен нея и загадъчния непознат, нямаше да знае за това приключение. Колкото по-често Сабрина усещаше горещите целувки на непознатия върху устните си, колкото по-плътно се притискаше към него, толкова повече растеше увлечението и желанието ѝ тази неочаквана среща да продължава безкрайно. По-скоро учудена, отколкото уплашена тя усещаше, че с всяка измината секунда беше все повече готова да се самозабрави и да се отдаде безрезервно на непознатия.

— Видя ли? — промълви той. — Винаги получавам това, което искам.

— Но само до тогава, докато го искам и аз.

— Значи и ти ме желаеш? — Той потърка твърдите си мустаци в нейните бузи.

Сабрина се поколеба.

— Хм... да — потвърди тя откровено. — В момента — да.

— О, не. От днес нататък ти винаги ще копнееш за мен. Утре, вдругиден, всички дни... — Гласът му замря.

Сабрина повдигна глава и заопипва косите и лицето му. С върха на пръстите си тя изследваше всяка вдлъбнатинка, всяка изпъкналост, всяка малка бръчица. Опитваше се да си състави образа на мъжа, който

тайно беше проникнал във вилата и ненадейно я беше нападнал, и на който, за голямо свое учудване, не можеше да се разсърди.

Устните му имаха солен вкус, косата му миришеше на свеж въздух и море, като с всичко това се смесваше и тръпчив аромат на парфюм. Сабрина безшумно въздъхна. Какво ставаше с нея? С каква омагьосваща сила я пленяваше непознатият?

Когато ръцете му докоснаха гърдите ѝ, тя потръпна. Вътре в себе си дочу предупредителен звън на камбана. Въпреки че разумът толкова ясно я предупреждаваше Сабрина не се възпротиви. Трябваше ли да вгорчава тези приятни усещания, които никога преди не беше изживявала толкова силно, заради някакви си морални предразсъдъци. Трябваше ли тя, 29 годишната, да се чувства обвързана с общоприетите морални норми. Не, за своите постъпки тя сама си носеше отговорността. Сама решаваше за себе си. Това, което се случваше между нея и непознатия тук, в задушния мрак на гардероба, засягаше само тях двамата. Тази възбуждаща сладка тайна нямаше нужда да се споделя с никой друг.

Сабрина се напрегна цялата, когато пръстите му опипаха набъбналите зърна на гърдите ѝ, след което бавно се плъзнаха под еластичния ръб на сутиена, свалиха го и освободиха твърдите заоблени гърди. Тя си пое дълбоко въздух и стенийки, плътно се притисна към голото мъжко тяло до себе си. Усещаше топлината, която се излъчваше от него и с удоволствие почувства нарастващата му възбуда.

Когато мъжът се наведе над нея и започна да гали с устни и език гърдите ѝ, тя извика тихо и напълно се потопа в дивия порой на желанието си. Едва когато непознатият със замах свали слипа си, до съзнанието ѝ за първи път с цялата си яснота достигна абсурдната ситуация, в която се намираше. Напълно изтрезняла, Сабрина разтърси глава.

— Не — задъхано изговори тя.

— За това е вече твърде късно. Ти ме желаеш. Защо се самозалъгваш?

— Моля те... Не... — Внезапно Сабрина се засрами. Тя беше позволила на непознатия всички възможни волности, повече от ясно беше сигнализирала за своето желание, даже го беше насърчила. А сега изведнъж започна да се превзема. Как трябваше да му обясни внезапната промяна на чувствата си.

— Аз... аз не мога да се любя с мъж просто така, просто защото имам настроение за това... Секс и любов за мен не са две различни неща — и двете са тясно свързани... и... според мен е невъзможно да бъдат разделени.

— Ти мислиш, че аз ще се сбогувам с теб без никога повече да те видя, когато със седмици съм те наблюдавал, когато търпеливо съм изчаквал благоприятна възможност, когато съм се промъкнал в чуждата вила и най-сетне те намирам в това непрогледно скривалище?! За толкова ли глупав ме мислиш? Не, Сабрина, между нас двамата всичко едва сега започва. Започва в тъмното уединение, където беше събудена страстта ни един към друг, започва прекрасен роман: „Романът на нашата любов!“.

Сабрина сбърчи чело. Откъде намираше той тази покоряваща сигурност и в същото време безсрамна вяра в себе си.

— Не — прошепна тя без капка убедителност. — Оставете ме.

Внезапно дъбовите врати на съседната спалня изскърцаха. Отекнаха тихи стъпки. Някой се приближаваше към скривалището им.

II

— Трябва да се е скрила някъде тук. — Сабрина разпозна гласа на приятеля си Джак. — Претърсихме цялата къща. — Той се засмя. — Хитрушата си е избрала най-хубавото скривалище! Сигурна е, че никой няма да се осмели да проникне в това обетовано царство.

— Да, Сабрина не е глупава. Скрива се в „светая светих“ на собственика на къщата — богатия мистър Непознат. — Тя дочу втори мъжки глас. — Хайде отвори вратата на гардероба! Нашата хубава домакиня сигурно вече е заспала от скука. Да се обзаложим ли?

— Не — извика Сабрина със сподавен глас. — Не, Паул. Не отваряй! Джак! Моля ви!

За момент навън настъпи тишина.

— Всичко наред ли е, Сабрина? — попита най-сетне загрижено Джак.

— Да, да. Не се тревожете.

— Но... — занемя Джак. После изведнъж се разсмя. — О, разбирам. Тя не е сама в гардероба. Е, тогава всичко хубаво, Сабрина! — извика той високо. — Ние сме тактични и ще се измъкнем съвсем незабелязано.

— До скоро! — допълни Паул.

Краткият разговор с двамата млади мъже подейства на Сабрина като студен душ.

— Боже господи! — изстена напълно отрезняла. — Но какво правя аз? Струва ми се, че съм главна героиня от някой евтин порнофилм. — Тя покри лицето си с ръце.

— Но, не. — Непознатият нежно я погали по раменете. — Ние не вършим нищо аморално, нищо, от което можем да се срамуваме.

Сабрина не отговори. С треперещи пръсти тя оправи сутиена на банския си костюм и завърза тънките връзки зад врата си.

— Престанете — изсъска му сърдито. — Играта свърши. Излизам.

— Не.

— О, напротив! — Сабрина се надигна бързо и с несигурни стъпки тръгна към вратата.

Непознатият не се помръдваше.

— Ще съжаляваш. — Гласът му прозвуча неестествено спокойно.

— Щях да съжалявам само, ако се бях оставила да отидете до край!

Сабрина усети, че се изчервява. Почувства в себе си непреодолим стремеж лекомислено, без нужда да предизвика спор. Изпита желание да излее напирания си гняв върху някого...

— Аз не съжалявам за нищо. Ще ми липсва всяка мила секунда, прекарана с тебе насаме. А и на тебе също. Признай си. — Непознатият тихо се засмя.

Сабрина хвана дръжката на вратата.

— Казах ви, че играта свърши. — Наложил се да се подпре на стената, толкова много трепереха коленете ѝ.

— Сабрина! Отвори широко вратата, Сабрина. Искам да видиш лицето ми и в тебе да се запечата образът му. Споменът за него няма да ти дава мира ден и нощ.

— Не! — Сабрина тръсна отбранително глава. — Не, ние трябва да забравим това, което се случи тук. И не разказвайте на никого, умолявам ви. Ще ми обещаете ли?

— Ти не ме харесваш.

— Точно така. — Сабрина се бореше със сълзите си. Какво ѝ ставаше? От какво беше причинено това силно съжаление и тази неясна болка при мисълта, че никога вече няма да срещне нежния непознат?

От тъмния ъгъл прозвуча смях. Първо тихо, след това все по-силно. Сабрина чу, как мъжът се надигна и направи крачка към нея. След малко вече усещаше силните му ръце около тънката си талия. Тя се опита да го отблъсне. Напразно. Държеше я много здраво и я притегли към себе си.

— Лъжкия — шептеше той. — Ще ти липсвам и споменът за мен ще те следва на всяка стъпка. Гласът ми ще те преследва в сънищата ти. Ще ме търсиш навсякъде.

Сабрина стоеше като замаяна. Какво си въобразява този човек?

— Охо! Вие даже ми се подигравате! — ядосано отговори тя с усилие.

— Не съм имал нищо друго предвид.

Тя се отскубна.

— По-скоро ще се преобърна, отколкото да прахосвам мислите си по вас, безочлив смутител — извика му.

Той я сграбчи.

— Окей, окей. Все пак, ще получа ли целувчица на сбогуване?

Без да дочака отговора, наведе се и я целуна въпреки нейната съпротива.

— Ти, малка дива котка! — промърмори непознатият.

— Оставете ме най-сетне да си вървя! — Сабрина почти изписка от възмущение.

Мъжът я пусна, без да каже нито дума. С безпомощна ярост, изтощена и в същото време объркана, тя се втурни напред. Отвори вратата на гардероба, излезе от тъмнината, без да си поеме дъх и яростно я затръшна зад себе си, като дори не се обърна. Хукна нагоре по стълбите и се скри в спалнята си. Побърза да влезе в банята и дишайки тежко, се облегна на облицованата с плочки стена.

За няколко секунди затвори очи и се опита да подреди обърканите си мисли, но след малко окончателно се отказа. Наведе се над огромната вана, пусна крана за вода, свали си бикините и се потопи. Тихото шуртене и приятната топлина се отразиха добре на опънатите ѝ нерви. Тя включи устройството за масаж и отново влезе в клокочещата вода. Постепенно вътрешното напрежение спадна. Но все още усещаше докосванията на непознатия по кожата си, възбудата ѝ още не беше отшумяла и мислите ѝ се въртяха около странното приключение, което беше преживяла. Стенейки тя масажираше гърдите си.

— Сабрина! Къде пропадна?

Сабрина трепна. Отвори очи и погледна към най-добрата си приятелка като към привидение.

— Шейла, ти... аз... — заекна тя безпомощно.

— Има ли ти нещо? — Шейла спря масажа и гледаше Сабрина недоверчиво. — Джак и Паул ми разказаха някакви нелепости за един гардероб, в който си се била скрила? С един мъж?!

Сабрина преглътна.

— Да, това, което двамата са ти разказали, е вярно.

— Честно?! — Шейла седна на ръба на ваната. — Е, казвай, кой беше този твой прелъстител? — попита я нетърпеливо.

Сабрина се потопи във водата до брадичката си.

— Нямам представа. — Тя се ядоса. — А и въобще не искам да знам.

Шейла я гледаше смаяна.

— Но аз... — извика тя заинтригувано и очите ѝ заблестяха. — Няма нищо по-лесно от това. Аз познавам всички гости от мъжки пол много добре. Опиши ми твоя смахнат непознат и аз ще ти разкрия тайната му.

Сабрина се изсмя почти истерично и протегна ръце.

— Раменете му бяха приблизително толкова широки или може би толкова... или толкова... А ръцете му... — Търсеше подходящите думи. — Ръцете му горяха като огън. — Тя замълча.

— И после? — Шейла кимна насърчително.

Сабрина повдигна рамене.

— И после нищо. — Тя сведе поглед. — Шейла, аз мразя този мъж.

Приятелката ѝ кимна замислено.

— Това е интересно — промърмори тя студено. — Омразата ѝ любовта предизвикват едно и също чувство. Те са тясно свързани.

— Глупости! Те взаимно се изключват. Това, което обичам не го мразя и обратно.

— Хм. Тогавя защо стоя толкова дълго с него в гардероба?

— Можех ли да се досетя, че този мъж ще се прояви като противен егоист. Той се разсмя, когато го помолих да забрави всичко. О, аз го мразя. Мразя този отвратителен шегаджия, който се смята за неотразим. Аз кипях от ярост, а той ми се присмя. — Тя плесна с ръка и от ваната изхвърчаха пръски.

Шейла се усмихна.

— Ти май яко си хлътнала?

— Шейла! — Сабрина седна и хвърли на приятелката с убийствен поглед.

Шейла се надигна.

— Ще се промъкнеш ли пак в гардероба, ако знаеш, че непознатият чака там?

Сабрина мълчеше.

— Е?

— По-скоро бих се оставила да ме хвърлят за храна на акулите.

Двете жени се изгледаха изпитателно. Накрая Шейла се обърна, отиде до прозореца и се загледа навън към тъмното море.

— Ще излезеш от ваната и ще дойдеш долу при нас — каза тя спокойно и търпеливо, като че ли говореше на някое твърдоглаво дете. — Джак ни пече вкусни стекове. Цялата група ще им се нахвърли с вълчи апетит. Да видим дали ще мога да спася една порция за тебе.

— Изглежда нищо не си разбрала, Шейла. Не искам да се срещам с никого — още повече с мъж! Във всеки ще виждам Непознатия.

— Не всеки прилича на него.

— Но един от тях може да е. И този някой знае за мен неща, за които аз самата съм нямала и представа. — Изплашена тя сложи ръка на устата си. — Моля те, Шейла, помогни ми да забравя цялата тази лудост възможно най-бързо.

— И смяташ, че ще ти се отдаде толкова лесно?

— Слушай, този мъж не е от кръга на нашите познати, в това съм напълно сигурна. Никой от нашите приятели не е така пламенен, така страстен...

— Жалко. — Шейла се засмя.

Сабрина отпуши ваната.

— Искам да забравя какво се случи, Шейла. Аз трябва да го забравя!

III

Валеше топъл летен дъжд и обвиваше като в мъгла Ню Йорк. Сабрина гледаше навън към течащата в ниското бавна река Хъдсън и към крайбрежието на Ню Джърси, които се открояваха неясно под тъмното небе. Въздух беше зноен и душен.

Телефонът иззвъня. Сабрина вдигна слушалката.

— Разбира се, Тревор, Майкъл трябва да изчака да премине проливния дъжд.

Една назъбена светкавица раздра небето и непосредствено след това се чу тътен от гръмотевица.

— Какво казахте, Тревор?

— Майкъл смята, че може бързо да достави кутията с филмите — каза гласът от другата страна на линията.

— И дума да не става! Много ще се радвам, ако най-после настинката му е преминала. Само това му липсва да хване нова хрема. Обяснете това, моля ви, на Майкъл.

Тя затвори. Малко по-късно на вратата се почука.

— Да, моля. — Сабрина остави настрана папките, в които тъкмо беше сложила изпълнените поръчки. — Какво има?

Влезе нейният секретар — сериозен и благонадежден млад мъж...

— Разпространителите на филми се нуждаят неотложно от филма.

Сабрина въздъхна. Обърна стола си и погледна загрижено навън към силния дъжд.

— Лари върна ли се вече?

— На път е. Взел е метрото.

— С велосипеда? Не ми се вярва.

Тревор сви рамене.

— Ако това ще ви успокои, той е пласирал баретите с на шия фирмен знак...

— Великолепно.

Телефонът извънтя отново.

— Куриерска служба „Кулен“ — съобщи Тревор. — Какво можем да направим за вас? — Докато слушаше напрегнато, все повече и повече се изчервяваше. — Слушайте, господине — едва се владееше той, — ако продължава така ще глътнете слушалката! — ядосан тракна телефона.

Сабрина потискаше смеха си.

— Какво искаше този мъж?

Тревор повдигна вежди.

— Както обикновено — измърмори той.

Сабрина се засмя.

— Ах, Тревор, защо винаги се вълнувате толкова? Защо просто не се усмихвате на глупостите на хората? Те най-сетне са доказателство за това, че фирмата ни е известна в града и обичана. Неотдавна някъде прочетох: „Куриерска служба «Кулен» ви предлага услугите си. Тя е бърза. Тя е опитна. Тя работи на изгодни цени. Тя гарантира, че ще останете доволни“. Жалко само, че го нямаше телефонният ни номер.

Тревор направи гримаса и без да каже нищо се обърна, за да излезе.

— Приемете всичко на шега — извика Сабрина след него.

Но той вече беше затворил тихо вратата след себе си.

Тя погледна календара. Беше сряда. Затвори очи и се вслуша в трещящата гръмотевица. Наистина ли бяха изминали три дни от уикенда в Уестхемптън?

Мислеше за тайнствения непознат и ѝ се струваше, че все още усеща докосванията му. Изчерви се. „Не, край на това, Сабрина Кулен!“ С усилие внесе ред в мислите си. „Първо работата, после удоволствията!“

От приемната се чу оживен разговор. Телефонният секретар избръмча. Сабрина натисна копчето.

— Да?

— Марчи и Бил се върнаха — съобщи Тревор.

— И отново пак на път — изкиска се Марчи.

Сабрина се засмя.

— Чудесно. Тук при мен има още един пакет, ще го вземете ли и него?

— Разбира се. Идвам, шефе — отговори Бил.

Сабрина му даде пакета и каза адреса.

— Всичко е ясно. — Бил изкозирува и изчезна.

Сабрина усмихната застана пред огромния план на града, който напълно заемаше лявата стена до бюрото. С цветни кабарчета тя маркира адресите на фирмите и частните поръчки, които трябваше да изпълнят днес. До най-малките подробности умуваше над най-удобните маршрути за всеки един от служителите си и състави точен план за времето, за което ще го изминат. Изведнъж сбърчи чело.

— Тревор?

Младият мъж показа главата си от вратата.

— Да.

— Как така Майкъл поема три поръчки наведнъж. Той трябва поне още малко да се пази.

Тревор с престорено отчаяние завъртя очи.

— Аз му ги дадох — въздъхна той. — Не мога да изляза на глава с него.

— Разбирам — кимна Сабрина. — Пратете някой да го замести. Къде се намира той сега?

— При кафето на ъгъла, между Лексингтън Авеню и Двадесет и първа улица.

— Добре. Като се обади след изпълнението на поръчката, кажете му, че трябва да се подчини и да изчака смяната.

— Ясно.

Тревор излезе.

Сабрина седна на стола си и отвеяно се взря в натрупалата се купчина от документи върху бюрото. Още отрано телефонът звънеше без прекъсване. Всичките служители бяха заети с работа. Бизнесът вървеше успешно и повече не можеше да желае. Но от друга страна графиците изискваха от Сабрина пълна концентрация и това ѝ костваше доста нерви. Тя със сигурност знаеше, че всеки, който иска да се включи в играта, е длъжен винаги да е във форма. В една куриерска служба като нейната трябва да има точност, акуратност и благонадеждност. Конкуренцията не прощава на никого. Само най-добрият има шанс.

С въздишка посегна към купа с новите поръчки. Започна бързо ѝ систематично да ги подбира и подрежда. Остави настрана някои от

бързите поръчки. Отново погледна през прозореца. Дъждът все още не беше спрял. Остри светкавици прорязваха черните облаци. Сабрина премисляше. Всички куриери бяха на път. Но бързите поръчки не можеха да чакат. Тя нямаше друг избор — сама трябваше да ги изпълни. Натисна копчето на телефонния секретар.

— Тревор.

— Да, мис Кулен?

— Има няколко спешни поръчки за изпълнение. За днес преди обяд вие поемате ръководството тук. Разчитам на вас.

— Но... вие не можете да тръгнете в такава време! Аз бих...

— Тревор! Първо, назначила съм ви като секретар и второ — вие живеете отскоро в Ню Йорк. Ще се изгубите в лабиринта от улици. Не, Тревор, аз познавам джунглата на този град и аз ще се поразтъпча с колелото. Вие поемете нещата тук.

Сабрина облече непромокаемите дрехи, предназначени за подобни случаи, нахлупи широкополата си шапка и тръгна.

Взе последния фирмен велосипед, който стоеше навън под навеса и излезе на улицата през тясната желязна врата. Напредваше бързо по оживените улици. Дъждът шибаше почти хоризонтално по дрехите ѝ и тя се накланяше силно напред към кормилото, където се люлееха пет малки пакета за трима различни получателя.

Без затруднение намери адресите и остави пратките.

Малко преди единадесет часа спря пред кафето на Лексингтън Авеню. Заклучи колелото и почти останала без дъх влезе вътре. Майкъл засия като видя шефката си. Отиде при Сабрина и я прегърна.

— Вие сте съкровище — извика той.

Сабрина се изчерви и смутена се отдръпна. Това небрежно докосване я караше да си спомни за нежния непознат. Мълчаливо наблюдаваше младия мъж, който ѝ се усмихваше приятелски. Той ли беше непознатият? За момент тя затвори очи. Как щеше да продължи всичко това? От три дни се вглеждаше във всеки срещнат мъж с подозрение и се питаше дали е онзи, промъкнал се при нея в гардероба... Тя се засмя пресилено и изостави Майкъл, който ѝ бе предал филма. След това изпрати младия мъж с едно такси в службата, седна отново на колелото и упорито започна да се бори с дъжда, за да занесе стоката до получателя.

Към обяд дъждът, понамаля и скоро съвсем спря. Небето стана ясно и Сабрина си свали шапката. Отметна глава назад и разтърси дългата си тъмна коса. Тя обичаше Ню Йорк. С удоволствие живееше в него, въпреки всичкия му шум и деловитост! Погледът ѝ попадна върху едно такси, което спря близо до светофара. И внезапно тя го разпозна.

Вцепени се. Сабрина познаваше това лице. Волевата брадичка, плътните устни, възискателния поглед на ясните сини очи ѝ бяха много близки. Мъжът изпитателно я изгледа от глава до пети. Той се усмихваше. Сабрина бързо се обърна.

Светофарът светна зелено. Таксито тръгна и профуча край нея. Сабрина стоеше неподвижно и проследи с поглед жълтата кола, докато се изгуби в далечината. Хиляди мисли и чувства нахлуха в главата ѝ. Сърцето ѝ биеше от радостна възбуда. Очите ѝ блестяха. Щастлива усмивка проясни лицето ѝ. Тайнственият непознат беше Джефри Харпър — по-големият брат на Кевин.

Джефри! Разбира се. Той отдавна я заглеждаше. Сабрина изтика колелото от платното, подпря го на един стълб, потърси телефонна кабина и позвъни в бюрото.

— Всичко наред ли е, Тревор? — попита тя ведро. — Имате ли още поръчки за мен?

Тревор въздъхна.

— И още питате? Не можем да си поемем дъх от поръчки. Планът на града е заприличал на огромен лабиринт.

— Е, чудесно. — Сабрина се засмя. — Значи чакам указания.

Тревор се поколеба.

— Да, мис Кулен. Това е малко... необикновено поръчение. Поръчение, което трябва да се приеме като твърде лично, от едно бюро в центъра на града.

— Така ли? Е, добре, какъв е адресът?

— Но вие не трябва да отивате там.

— Защо не трябва?

— Работата ми се струва подозрителна. Не, няма да ви пусна сама в този случай. Сигурно е мръсна измама. Забравете за това.

— Адресът, Тревор!

— Само през трупа ми! — Гласът на Тревор прозвуча непоколебимо.

Сабрина се усмихна одобрително.

— Добре, Тревор, ще дойда да ви взема. Разрешавам да ме придружите. Разбрано?

— Разбрано.

Когато Сабрина зави, видя Тревор да я чака на тротоара. Без да я погледне той се метна бързо на колелото си.

— Тръгваме ли? — попита я несигурно и с усилие се опитваше да запази равновесие.

— Сигурен ли сте, че искате да ме придружите?

Тревор кимна.

Те мълчаливо слязоха на платното.

— Тревор! — извика Сабрина ужасено. — Кога за последен път сте се качвал на колело?

Тревор измърмори нещо неразбираемо и олюлявайки се, си проправяше път през натовареното улично движение.

— О, не! — изстена Сабрина. — Слизайте от колелото и се връщайте в службата — заповяда енергично тя.

— Ще дойда с вас — упорстваше Тревор.

Сабрина отправи молитва към небето и тръгна напред.

Без сериозни произшествия двамата стигнаха на посочения адрес. Когато Тревор усети твърда почва под краката си, колената му започнаха да треперят. Покорно, като някое кученце, запристъпва след Сабрина. И докато неговата шефка събличаше непромокаемите си дрехи, той поведе разговор с дружелюбното момиче от приемната.

— Това бюро е собственост на Джефри Харпър — осведоми я той.

Сабрина се усмихна добродушно.

— Така си и мислех.

Тя кимна на момичето от приемната и решително отвори вратата. Пред Сабрина се разкри обширно помещение. Тя възхитено се огледа. Всичко бе точно на мястото си — подредено и чисто. Никъде не можеше да се открие и следа от небрежност и от хаоса, който постоянно цареше в нейния офис. Изглеждаше така, като че ли никой не ги очаква. Сабрина направи няколко нерешителни крачки към средата на стаята. Пое дълбоко въздух. „Спокойно“ — напомняше си тя.

— Моите уважения, вие наистина сте неповторима. Къде ще се намери в днешно време шеф, който не се бои от тежък физически труд и сам се захваща за работа. Моите комплименти, мис Сабрина Кулен.

Сабрина се стресна. Търсещият ѝ поглед попадна върху няколко души, насядали в една ниша. Над един от тапицираните фотьойли се издигаха облачета дим. Значи там се спотайва Джефри Харпър, нейният таен непознат от гардероба...

— Така или иначе работата трябва да се свърши. Защо шефът да не поеме и своя дял от нея? — Тя се опита да наложи шеговит тон, но гласът ѝ трепереше.

Джефри се надигна и се обърна към нея.

— Моля, седнете.

— Благодаря. — С колебливи крачки Сабрина стигна до дивана и с облекчение се отпусна на него. Споменът заплашваше да я надвие. Тя затвори за секунда очи и си наложи спокойствие с голямо усилие на волята.

— Дошла съм да приема поръчката. Лично — както сте пожелал. Не удържа на погледа му и сведе глава.

— Много добре. Радвам се, че сте изпълнила молбата ми, Сабрина.

— Какво мога да направя за вас? — промърмори тя, осъзнавайки междуременно двусмислието в думите си и почервения.

Джефри остана сериозен.

— Не това, което може би си мислите. — Той дръпна от цигарата и бавно изпусна дима през носа си. — Не ме разбирайте погрешно, Сабрина, не ми е в стила да говоря за някого зад гърба му.

Сабрина се облегна назад.

— И?

— Става въпрос за известие от Кевин.

Тя се вцепени.

— Кевин трябва да знае, че не отдавам никакво значение на съобщения от негова страна — отговори рязко. — Още по-малко чрез посредници.

— Кевин ме помоли да говоря с вас, защото знае, че ние двамата се разбираме.

Той погледна замислено към тавана.

— Въпреки че не сме имали никога възможност за някакъв по-дълъг разговор.

— Кевин винаги ревниво е следял всяка моя крачка.

— Отначало мислеше да помоли Шейла, но...

— Но не ѝ се довери?

Джефри сви рамене.

— Тя има буден ум и устата ѝ много знае.

Джефри прокара ръка през немирните си черни къдрици и се усмихна.

— Хм. — Сабрина реши да се откаже от тази игра на криеница.

— Опитвам се да си спомня кога сме се виждали двамата за последен път.

Джефри я наблюдаваше с неразгадаем поглед. В Сабрина отново се събуди съмнението. Заблуждаваше ли се? Дали наистина непознатият и Джефри са едно и също лице? Не си ли правеха шега с нея обърканите ѝ чувства?

— Мисля, че миналата зима. В Хюстън. Танцувахме заедно.

— В Хюстън! Разбира се. Бях забравила. — Тя сведе глава. — Забравила съм много неща, свързани с Кевин, но не искам да си спомням за тях.

— И за нашия танц ли?

Сабрина преглътна усмивката си.

— Помня само, че тогава ми идваше да потъна в земята.

— А моето желание беше, танцувайки да се въртим все по-бързо и все по-бързо до безкрайност. — Джефри изпитателно гледаше Сабрина. — Вие въздействате така... не знам как да го нарека... вие бяхте така крехка, така уязвима. Имах чувството, че трябваше да ви закрилям. — Той млъкна.

— Една раздяла винаги носи болка. — Гласът на Сабрина прозвуча монотонно.

— Кевин е подлец.

Тя сви рамене.

— И страхливец. — Джефри кимна за потвърждение.

— Но да оставим това. Моето мнение не е важно. Аз сам трябва да ви предам едно послание. Нищо друго. — Той се надигна и отвори барчето. — Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

Сабрина насмешливо погледна към Джефри.

— Вие сте забележително гостоприемни към посетител, който съсипва хубавата ви тапицерия с прогизналите си дрехи. Мартини с лед и капка лимон, моля.

— Веднага. — Джефри напълни чашата на Сабрина. На себе си наля скок. — Мислех си, че в края на май или началото на юни сам ще се заема с тази работа. Едва когато ви видях днес преди обяд в града, ми хрумна, че мога да се възползвам от услугите ви. — Той подаде питието и отдръпвайки ръката си, леко докосна китката на Сабрина с върха на пръстите си.

Тя настръхна като наелектризирана. Изведнъж всичко отново изплува пред нейните очи: гардеробът, задушливият топъл въздух, непрогледната тъмнина, тръпчивият дъх на дърво, ръцете на „непознатия“, усмивките му и всичките страстно прошепнати думи...

Усмивка пробягна по лицето на Джефри, но веднага след това стана сериозен.

— Кевин, всъщност, никога не е бил особено тактичен човек — започна той колебливо.

Сабрина го гледаше изпитателно.

— Хм, да. — Той се прокашля смутено. — Аз... трябва... трябва да ви попитам, дали и вие сте в играта.

— Къде? — Сабрина се изпъна като струна.

Джефри я гледаше замислено.

— Не — промърмори той и разтърси глава. — Аз го предупреждавах.

IV

— Той ме подозира...! — Сабрина се мъчеше да си поеме дъх. — Джефри, заклевам се, нямам ни най-малка представа, че Кевин... — Гласът ѝ изневери. Тя се отпусна отново в креслото и покри лицето си с ръце.

Джефри се надигна и я погледна.

— Трябва да ми повярвате, че аз с нежелание играя ролята само на посредник — отбеляза той с извинителен тон. — Но Кевин никога не е бил особено волеви човек...

— О, Кевин би могъл да бъде много енергичен, много повече отколкото си мислите. — Сабрина се засмя жлъчно. — Не ви ли е идвало някога на ум, че той винаги си избира по някой глупак, който да му върши черната работа. — Тя скочи възбудено. — Как се осмелява да ме подозира! — Горещи сълзи напълниха очите ѝ. — Никога, никога не съм сторила нещо лошо на него и на семейството му. Той ме измами. Той ме излъга. Това е истина. Но аз не желая никакво отмъщение. Искам само спокойствие. Той трябва да си живее живота, а мен да остави на мира. — Изхълца. — Как може изобщо да му хрумне, че бих могла да повлияя на неговото уволнение?

Джефри вдиша дълбоко и се обърна настрана.

— Съществуваха някои... неща, които събудиха подозрението му — промърмори неясно.

— Неща? Какви неща?

Той я погледна открито в лицето.

— Не зная, Сабрина. И въобще не искам да знам. По-добре говорете лично с него, ще ви дам телефонния му номер...

— Как си я представяте тази работа. Ами, ако жена му се обади?!

— И? Нали всичко между вас и Кевин е приключило.

— Разбира се. Но поставете се поне веднъж на мястото на бедната женица. — Сабрина истерично се изсмя.

— Всичко наред ли е, шефе? — прозвуча зад вратата гласът на Тревор.

— Да, да. Вече можете да си вървите.

— Тази къща ще напусна само с вас!

— Не упорствайте, Тревор. Вземете такси и по най-бързия начин се върнете в бюрото.

Тревор не отговори. Сабрина погледна подозрително към вратата. Видя как дръжката ѝ помръдна.

— Тревор?

Вратата се отвори и младият мъж любопитно провря глава през процепа.

Сабрина въздъхна.

— Наистина, всичко е наред, Тревор. Както виждате сам, нищо не ми се е случило. Бъдете така добър да затворите отново.

— О, моля за извинение, мис Кулен. Само че... аз се чувствам отговорен за сигурността ви. — Той подозрително изучаваше Джефри.

— Господин Харпър е почтен човек. Довиждане, Тревор. — Гласът на Сабрина беше леко раздражителен.

— Довиждане, мис Кулен. — Тревор хвърли последен предупредителен поглед на Джефри, измъкна главата си и безшумно затвори вратата.

— Всичките ли служители са ви толкова верни? — учуди се Джефри.

Тя гордо се усмихна.

— На всеки разчитам стопроцентово.

— По дяволите! — Джефри удари с юмрук по дланта си.

— Моля?

— Кевин.

— Как така? Какво се е случило с него?

Джефри се приближи и я сграбчи в прегръдките си. Сабрина дори не направи опит да се отбранява — толкова изненадана беше.

— Подозрението на Кевин беше отправено и към вашите колеги — отбеляза Джефри и нежно я погали по главата.

Тя повдигна очи. Очите ѝ плуваха в сълзи.

— Аз... аз не разбирам — започна, запъвайки се.

— Аз също не разбирам, повярвайте ми. — Той я привлече към себе си. — Струва ми се, че Кевин напразно се е опасявал. Развентената му фантазия му е скроила шега.

Сабрина отпусна доверчиво глава на гърдите на Джефри. Цялото ѝ напрежение изчезна. Тя затвори очи. В силната му прегръдка се чувстваше приютена и неуязвима срещу всякакви нападки. Но как стояха нещата при него? Защо той не се разкриваше пред нея? Съжаляваше ли за случилото се между тях? Срамуваше ли се от страстта си?

— Чуйте ме, Джефри — шепнеше тя с дрезгав глас. — Аз няма да се занимавам повече с аферите на Кевин. Кажете му го, моля ви. Аз наистина винаги съм му желала доброто, но сега... — Тя млъкна.

Джефри я освободи от прегръдката си и я отдръпна на известно разстояние от себе си. Дълго и с голяма любов наблюдаваше лицето ѝ.

— Ще му предам — обеща той. — Мога ли да ви бъда полезен с нещо друго. — Погледна я питащо в очите.

Лицето на Сабрина помръкна. Бръчка се появи между смръщените ѝ вежди.

— От днес нататък Кевин не съществува вече за мен. Не мога да общувам с човек, който вярва на такива подмятания.

Джефри само кимна.

— Аз обичах Кевин, даже прекалено много го обичах — продължи Сабрина с тих, тъжен глас. — И това, което чувствам към него, не може да се нарече само омраза. Не, все повече и повече то се превръща в безразличие. Болката утихва, споменът избледнява, любовта изстива и най-накрая умира.

Те стояха умълчани един срещу друг.

— Аз... аз имам още работа — запъвайки се произнесе Сабрина. Тя се приближи до прозореца и дълго наблюдава тъмните парцаливи облаци, които вятърът помиташе от небето. — Изглежда дъждът съвсем спря. Жалко.

— Вие обичате дъжда? — Джефри я придружи до вратата.

— Обичам бурите. Те са едновременно страшни, но и облекчаващи.

— Това е малко необичайно становище. Но е интересно...

— Благодаря. — Сабрина излезе в приемната. — Довиждане.

— Довиждане, Сабрина.

* * *

— Ама че, мошеник! — крещеше Шейла и удряше с юмрук по масата. — Не плачи, Сабрина. Няма смисъл. — Тя прегърна утешително раменете на приятелката си. — И нищо повече ли не ти каза този Джефри?

Сабрина вдигна рамене.

— Не. Нямам представа, защо Кевин е решил да заподозре точно мен — тя изхълца. — Не зная, защо така са му внушили във фирмата му. Но в случая това е без никакво значение. Защо обаче не ме остави на мира? — Сабрина избърса очите си. — Само като си помисля, колко влюбена бях в него и колко сляпо му се доверявах...

— Хайде, Сабрина, остави тия стари истории. Нали всичко приключи! Любопитна съм обаче да разбере, каква роля играе Джефри в случая? Какво по дяволите е имал намерение да прави с теб в гардероба?

Сабрина престана да плаче и смутено погледна към приятелката си. Шейла се усмихна. Изведнъж, като че ли се бяха уговорили, те прихнаха да се смеят. Този луд освобождаващ смях потуши гнева на Сабрина и вътрешното ѝ напрежение.

— Мога да си обясня накъде биеш, Шейла. — Тя замислено сбърчи чело. — Защо Джефри се е насочил към мен, щом си мисли, че съм предала любимото му братче?

— Точно така. — Шейла придърпа един стол плътно до Сабрина. — Аз имам точно определено подозрение. — Тя замлъкна, наблюдавайки отстрани приятелката си. — А не може ли той... хм... да те проверява, просто колко струваш. Един малък тест, разбираш ли?

Сабрина кимна сериозно.

— Възможно е. Според мен, Джефри смята брат си за безхарактерен и доносник. А какво ли е впечатлението му от мен? Дали за него аз съм по-благонадеждна от брат му?

— Ти не ми ли каза, че те е държал в обятията си и те е утешавал.

— Да, вече... но... — Сабрина нервно барабанеше с върха на пръстите си по масата. — Но той... той въпреки това общо взето се държи резервирано. О, Шейла, аз не знам как да го преценя.

Шейла се надигна въздишайки.

— В тази работа има нещо гнило. Но дори и да не мигнем цяла нощ и с часове да си блъскаме главите, вероятно няма да достигнем до

вярното решение. Трябва да изчакаме и видим какво ще предприеме Джефри по-нататък. Какво ли ще му хрумне?!

— Така ли, значи ти е интересно?! Браво! А опитвала ли си се поне веднъж, ей така, да се поставиш на моето място? Знаеш ли колко ми беше тежко? Но едно нещо ще ти кажа, Шейла, няма да бъда вече толкова наивна и да попадна още веднъж на мъж, който ми обещава синьото от небето. Джефри Харпър не бива да си въобразява, че ще е лесно да си поиграе с мен. Докато не разбере какво крие, няма да го допусна и на крачка до мен.

Шейла се ухили.

— Ти как би постъпила? — в упор я запита Сабрина.

— Нямам представа. Джефри Харпър е посетил теб в гардероба, а не мен.

— Втори такава възможност няма да му предоставя.

— Да живее непоколебимостта!

— Тъй вярно!

Двете сърдечно се разсмяха.

— Ти си най-добрата ми приятелка, Шейла. Не зная какво бих правила без теб. Ужасно е, че винаги се забърквам в някакви неприятности.

— Това разнообразява малко нашия скучен живот. — Шейла се усмихна добродушно.

— Ти си съкровище. Лека ноц. — Сабрина я прегърна любящо и се заизкачва по стълбата към спалнята си.

Това помещение със своята скромност беше като чуждо тяло в иначе обзаведеното с разточителство жилище. Сабрина бе предоставила обзавеждането на своята темпераментна приятелка и за кратко време се намери обградена от тежки мебели, разкошни кадифени завеси, страхотни завивки и всякакви безвкусни украшения и дрънкулки.

Спалнята беше нейното убежище. Не че не одобряваше избора на Шейла. Не, просто вкусът ѝ беше друг. Сабрина предпочиташе светли, ясни тонове, гладки, прави форми без претрупани украси.

Взе един душ и се мушна в леглото си. Придърпа пухената завивка до брадичката си, легна вдървено по гръб и с празен поглед се загледа в тавана.

Когато се стресна от неспокойния си сън, тя чу дъждът да плющи по прозорците. В къщата цареше тишина. Сабрина потрепери от студ и погледна към часовника. Четири без двадесет. Безшумно стана от леглото, наметна пенъора си, нахлузи пантофите и тихо отвори вратата. От кухнята се прокрадваше светлина. Шейла и Джак наведени над кухненската маса, унищожаваша това, което беше останало за ядене от предния ден.

— Изглеждате като стара семейна двойка — подигра им се Сабрина.

Шейла и Джак си размениха нежни погледи и се засмяха.

— Ела, вземи си една хапчица. — Шейла доближи чинията до носа на Сабрина. Някой и друг фунт няма да ти се отразят зле. Твърде си слаба.

Сабрина поклати глава.

— Не ми се яде нищо. Между другото аз премислих, Шейла, и реших, че ти имаш право.

— Без съмнение. — Джак подпря ръцете си на ръба на масата. — Не без причина Джефри Харпър е дошъл във вилата, за да те наблюдава.

— Разказах всичко на Джак — подхвърли Шейла.

Сабрина кимна.

— Но защо си е направил труда? Доста по-удобно щеше да му е тук — в Ню Йорк. И за какво му е тази приключенска история в гардероба? — Сабрина гледаше безпомощно ту към единия, ту към другия.

— За съжаление, ти все още не си ми разказала, какво всъщност се случи в тъмното. Твоите постоянни тайнствени намеци карат да потекат лигите от устата ми. Знаеш, че ако някога потърсиш някого, за да му се довериш аз съм на твое разположение — денем и нощем.

— Ще си спомня за теб — обеща Сабрина и се засмя добродушно.

— Нямах ли чувството, че този мъж те използва или злоупотребява с теб за своите си цели?

Джак сбърчи загрижено чело.

Сабрина силно тръсна глава и се обърна настрана.

— Не — отвърна със сподавен глас.

— Действително, достатъчно е, че единият брат ти е причинил многобройни злини, за да е нужно и другият да ги създава главоболия.

Тя не отговори. Усещаше, как сълзите напират в очите ѝ. Гърлото ѝ се сви. Сабрина преглътна.

— Не се страхувай, Шейла — каза тя с престорено спокойствие — Свикнала съм междувременно с нахалството на Кевин. Толкова лесно не може да ме сломи.

— Вярвам ти. А как стоят нещата по отношение на Джефри? — Шейла гледаше замислено Сабрина. — Съвсем ясно си спомням лицето ти онази вечер. Не се сърди, но ти изглеждаше влюбена.

Сабрина отбягна погледа ѝ.

— Няма смисъл да се правят каквито и да било необосновани предположения — смени тя темата. — Ще позвъня на Кевин и с това загадките ще приключат.

— Ти ще телефонираш на Кевин?

Сабрина кимна.

— Един разговор с Кевин и едно кратко посещение при Джефри, след което ще знам повече.

— Искаш насила да се направиш нещастна? — Лицето на Джак съчувствено се изкриви.

Сабрина повдигна рамене.

— Имате ли някакво по-добро предложение?

Приятелката ѝ се усмихна.

— Съвсем просто. Изпрати твоя Тревор при двамата. Той ще проучи положението.

— Страхотна идея. — Джак се засмя и кимна одобрително на Шейла. — Вече си представям, как Тревор ще ги разгуби и двамата. Щом подуши някаква опасност около шефката си, от кротко агънце ще се преобрази в хищен вълк.

Сабрина също не се сдържа и се засмя от сърце. Когато телефонът внезапно иззвъня, смехът им замря отведнъж. И тримата се втрениха в апарата. Най-сетне Шейла направи колебливо движение.

— Не! — извика Сабрина. — Остави на мен. — Тя постави ръка на слушалката и бързо я вдигна към ухото си.

— Да?

— Изпратете ми Кевин — заповяда груб женски глас.

— Кевин?! — повтори смаяно Сабрина. — С кого говоря?

— С неговата жена.

Настъпи пауза.

— Тръгвайте! Измъкнете го от леглото си! Искам да говоря с него — жената беше готова да се разплаче.

Сабрина се отпусна на един стол.

— Съжалявам — каза тя тихо. — Кевин не е при мен.

Жената мълчеше.

— Джуди? Аз съм Сабрина Кулен... аз мисля, как...

— О, аз ви познавам. Знам всичко за вас. — Ясният глас издаваше такава враждебност, че Сабрина неволно потръпна.

— Джуди, моля ви, не си мислете нищо лошо за мен. Повярвайте ми, когато разбрах, че Кевин е женен, прекъснах веднага връзката си с него. Щом научих истината, веднага се разделихме.

— Лъжкия.

Сабрина изтръпна. Сърцето ѝ се сви болезнено от съчувствие към младата жена.

— Джуди, между мен и Кевин всичко отдавна е приключило. Кълна ви се — уверяваше я тя.

— И къде прекарва той нощите си?

— Не зная. Честно.

— Кога за последен път се срещнахте с Кевин? — Гласът на Джуди звучеше все още недоверчиво.

— На 15 март, когато му върнах пръстена. Но това беше формален край — много преди това между нас всичко вече беше приключило.

Дочу се сподавено хлипане.

— Аз... аз ще го напусна. Тази вечер. Завинаги.

Сабрина млъкна. Какво можеше да каже на Джуди? Нямаше ли и тя да постъпи по същия начин при такава ситуация?

— Едно не мога да проумея. Защо, след като от седмици наистина не сте с Кевин, двамата с Джефри отново са се хванали за косите заради вас?

Сабрина наостри уши.

— Кога? — попита тя бързо.

— В понеделник.

Сабрина подсвирна тихо от изненада.

— И аз бих искала да зная какво има да си говорят те за мен.

— Кевин твърди, че вие имате вина за неговото уволнение.

— Така ли ви каза?

— Не, не на мен, на Джефри. А Джефри ми разказа след това. И той ме уверяваше, че не се срещате повече с Кевин. Стори ми се, че искаше да оправдае някакви...

— Колко мило! — Сабрина се изсмя язвително.

— Аз... аз исках само да се уверя, за това...

— Повярвайте ми — прекъсна я Сабрина по средата на думата. — Не съм жена, която може да нахлуе в един брак и да разруши семейство. Не си отмъщавам на Кевин като преча на кариерата му. С тази работа нямам нищо общо.

Настъпи тишина.

— Значи... значи Кевин... не е при вас?

— Не, Джуди.

— Сабрина?

— Да?

— Трябва да ви се извиня.

— Всичко е наред. И без друго бях все още будна.

— Съжалявам, че ви подозирах.

— Не ви се сърдя? Най-сетне нещата се изясниха. Но аз бих искала да зная между другото, как така на Кевин му хрумна идеята, че имам пръст в неговото уволнение?

— Заради вашите служители, които влизат и излизат от фирмата.

— Заради моите хора? — повтори невярващо Сабрина. — Но моите куриери обслужват фирмата многократно през седмицата. Най-после това е тяхната работа.

— Като че ли има и други причини. Джефри понамекна за някои неща, но не успях точно да го разбера.

— Така. Джефри значи. Добре е, че знам това. Още утре ще му издърпам ушите.

— Хайде тогава... Лека нощ, Сабрина, и... благодаря.

— Лека нощ, Джуди.

V

Сабрина седеше в приемната на Джефри и чакаше. Нервно погледна часовника. Почти девет часа. Къде ли се губеше?

Тя неспокойно се заразхожда напред-назад, после хвана слушалката на телефона, вдигна я и набра номера на собствената си служба.

— Куриерска служба „Кулен“ — представи се Тревър.

— Днес сте подранил.

— А вие учудващо закъснявате.

— Грешите, аз вече бях в бюрото. Не намерихте ли бележката ми?

— Разбира се, че я намерих. Луи вече е на път.

— Много добре, Тревър. Вие постепенно ставате все по-незаменим.

— А вие къде сте. При Харпър?

— Изглежда, имате седмо чувство?

Тревър се засмя.

— Ами. Секретарката му ми се обади.

— Така значи! Струва ми се, че съм жертва на тайно съзаклятие.

— Не, не, ние просто за по-сигурно ви държим под око.

— Така ли? А сега може би ще насочите вниманието си в друга посока — към добруването на нашата фирма. За по-сигурно.

— Не мога да обещаая това. Но разбира се, ще се постарая.

— На това се надявам и аз. Най-късно до обяд ще се върна и дотогава вие сте шефът. Уповавам се на вас.

— Благодаря, мис Кулен. Можете да бъдете спокойна, няма да ви разочароваме.

— До скоро. — Сабрина затвори. Само Джефри да беше се появил най-сетне. Още днес тя трябваше да говори с него. За уикенда се готвеше отново да отиде в Уестхемптън и да остане там една седмица. През цялото лято тя мечтаеше за тази почивка, щеше да е сама във вилата и да прави това, което ѝ дойде на ум. Слънце, море,

плаж и уединение. Искаше да си почине, да се наслаждава на свободата си и най-сетне поне веднъж да има време само за себе си. Но колкото по-често си мислеше за това, толкова повече спадаше въодушевлението ѝ. Джефри щеше да остане в Ню Йорк. Една цяла, дълга седмица нямаше да го види и да чува неговия глас. Тя въздъхна. Вратата се отвори с тихо поскърцване. Сабрина се отърси от мислите си и вдигна глава.

— Обичате ли дъх на кедрово дърво — попита тя внезапно и се усмихна широко.

— Кара ме да полудявам! — промърмори Джефри и се насочи към Сабрина, като не я изпущаше и за секунда от очи. — Този мирис събужда у мен спомени — сладки, мъчителни спомени, които ежечасно ме преследват. — Той се беше вече приближил плътно до нея.

— След като толкова много обичате този дъх, сигурно обичате да играете и на криеница, нали?

Джефри не отговори, а още повече се приближи. Телата им се докоснаха.

— Аз с неудоволствие напускам скривалището си — шепнеше той дрезгаво. — С особено неудоволствие, когато го делия с толкова великолепна и страстна жена.

Сабрина дишаше учестено. Като в някакъв транс протегна ръце и обви шията му. Треперейки тя плътно се притисна в него.

Джефри обхвана хълбоците на Сабрина, притисна ги здраво към себе си и я целуна диво и жадно.

— Този път вече няма да те оставя да си тръгнеш — задъхвайки се, произнесе той. — Този път ще те задържа и ще те целувам, докато загубиш съзнание.

Той я оттласна от себе си, отиде до вратата и превъртя ключа. След това взе Сабрина на ръце и я занесе до дивана.

— Момент. — Джефри внимателно я сложи да легне, приближи се до прозорците и спусна щорите.

Сабрина го посрещна с широко отворени обятия. Те отново и отново се целуваха и с всяка целувка желанието ѝ все повече растеше. Но и двамата не бързаха. Ръцете на Джефри шареха по тялото на Сабрина, обгърнаха гърдите ѝ, плъзнаха се по хълбоците ѝ и милваха дупето ѝ. Сабрина се заизвива, стенойки под неговите докосвания. Тя

също изучаваше тялото на Джефри. Опипваше напрегнатите му мускули през тънката батистена риза, докосваше талията му, гладкия му корем и тесните бедра.

— О, Сабрина, ти ме влудяваш. Непрестанно си мисля само за теб. Всичко, което желая, е да те любя — всеки час, всеки ден, цяла година.

— Защо ме подложи на такова мъчение, Джефри? Почти бях обезумяла при мисълта, че никога повече няма да те намеря.

Тихият му смях вибрираше по устните на Сабрина.

— Ти забравяш, че не искаше да ме виждаш на никаква цена. Нали се възпротиви да ти се покажа. — С трепереци пръсти Джефри разкопчаваше леката ѝ рокля. — Толкова ужасно ми липсваше. — Той свали от раменете на Сабрина презрамките на роклята. През тънката материя гърдите ѝ ясно се очертаваха и от пръв поглед се виждаше, че не са пристегнати със сутиен. Джефри разглеждаше Сабрина с такъв поглед и с такава усмивка, сякаш бе открил дълго търсено съкровище. След това се наведе, докосна с устни пълните ѝ гърди и засмука изпъкналите им зърна.

— Ох! — изстена възбудено Сабрина. Тя прегърна Джефри и още по-плътно го притисна към горещата си плът. — Чудесно е! — Останала без дъх, шепнеше тя.

— Сабрина, моята сладка Сабрина. — Той се претърколи встрани от нея на дивана. — Желая те, само теб. — С едната си ръка издърпа роклята до хълбоците ѝ. Пръстите му докоснаха слипа ѝ и се провряха през прозрачната фина материя. Започнаха леко да гаят тъмните къдриви косъмчета между бедрата на Сабрина.

— Джефри! — Желанието ѝ растеше все повече и повече и тя се гърчеше от страст. Тялото ѝ гореше като от пожар. Сама свали слипа си и разтвори бедрата си — Ела! — задъхваше се Сабрина.

Джефри тихо се смееше.

— Идвам, моя нетърпеливке, моя любима, веднага идвам при теб. — Той стана и бързо започна да се съблича. — Искам да усетя допира на кожата ти върху своята — мълвеше той, изхлузвайки роклята през главата ѝ. Небрежно я хвърли на облегалката на едно от креслата и пристъпи към Сабрина. Тя затвори очи и простря ръцете към него. Внезапно той легна отгоре ѝ. Дъхът ѝ секна и я обля сладък

трепет, когато усети как Джефри проникна в нея и започна да се движи.

— Джефри, о, Джефри! — ридаше тихо тя и силно се притискаше към него.

Обхвана я диво опиянение. Чувстваше, че ще изгори. Някъде съвсем отдалече дочуваше стенанията на Джефри. Неговите движения ставаха все по-бързи и бързи. Дишането ѝ се превърна в хрипове.

— Да! — крещеше тя. — Да, Джефри!...

С глух звук двамата се озоваха на мекия сив килим. Смутени и малко замаяни те се спогледаха, след което, като по команда избухнаха в силен, необуздан смях. Сабрина се изпъна по гръб. Сълзи се изтърколиха по бузите ѝ — едновременно се смееше и плачеше от щастие.

Джефри се наведе над нея и нежно отстрани влажните кичури от челото ѝ.

— Ти си чудесна — шепнеше ѝ усмихнат. — Чудесна и великолепна.

Тя обви с ръце шията му.

— Защо не ми се показва във вилата? — попита тя тихо.

Джефри галеше с палците си зърната на гърдите ѝ. Той приближи устните си до ухото ѝ.

— Съществуваха някои основателни причини — докосна с върха на езика си ухото ѝ.

Сабрина изхълца.

— Една от причините беше, че се страхувах да нямам неприятности с брат си.

Сабрина звънко се засмя.

— Глупавичкият ми — смъмри го тя и го цапна шеговито с пръсти по носа. — Винаги съм знаела, че вие двамата сте съвсем различни. Защо ти трябва да се каеш за подлостите на Кевин?

Джефри въздъхна и я притегли към себе си.

— Само заради Кевин се държах настрана. В това беше проблемът.

Сабрина се изправи.

— Ти си ме шпионирал заради Кевин? — възмущение проблясваше в нейния поглед.

— Кевин си беше въобразил, че искаш да му отмъстиш.

— Що за безумна идея! Как е стигнал до това умопомрачение?

— Успокой се, Сабрина — прегърна я той. — Аз въобще не му повярвах, защото смятам, че не си способна на такива низости. Но трябва да призная, че изглежда подозренията на Кевин съвсем не са напразни. Някои неща ми изглеждат доста странни.

— Странни?

— Да. Не е ли необикновена случайността, че си наела точно вилата на Келвин Лорд и редовно прекарваш уикендите си там?

— Момент. Не разбирам връзката. Какво общо има моят хазяин с тази работа?

— Не знаеш ли? — Джефри я гледаше изпитателно в очите. — Честно?

— Не, по дяволите! Но може би ще ми обясниш...

— Собственикът на тази луксозна вила — мистър Келвин Лорд е шеф на Кевин.

Сабрина се втренчи в Джефри.

— Затова ли? — Тя се хвана за главата. — И затова?!

— Почти.

— Но това е нелепо! Знаеш ли, че не съм виждала този мистър Лорд нито веднъж? Сключихме договора чрез търговски посредник и досега нашият хазяин все още не се е появявал.

Джефри я целуна.

— Какво ни засягат нас двамата фиксидеите на Кевин? — каза той безгрижно. — Аз обаче знам как можем заедно да прекараме времето си по най-приятния начин.

Сабрина се усмихна.

— Сега, когато получих отговор на моите въпроси, искам да разнищя нещата до край. Разкажи ми нещо повече?

Джефри сви рамене.

— Не бях сигурен, дали мистър Харпър е достатъчно дискретен, затова реших да се срещна с теб инкогнито.

— И да ме прелъстиш.

— Твърдо бях решил. — Той се засмя.

— Ах, ти мошеник такъв.

— Остави ме да се доизкажа. Аз не исках само тялото ти, аз исках да спечеля твоята симпатия, твоето сърце.

— И успя, чудовище такова! Във всеки мъж, когото срещнеш, виждах теб!

— Надявам се не си ги проверявала всичките!

— Ах, ти! — Сабрина му се закани с показалец. — Аз съм порядъчна жена. — Тя се огледа и прихна да се смее. — Преди всичко...

Джефри се засмя заедно с нея. Дръпна я нежно за косите и я привлече в скута си. Сабрина се сгуши в него. Тя затвори очи и изведнъж си представи, че отново е в гардероба и я лъха мирис на кедрово дърво.

Усети ръцете на Джефри, които бавно галеха стегнатите ѝ бедра, милваха мекия ѝ корем, спускаха се надолу между краката ѝ, докосваха влажните тъмни косъмчета и нежната плът под тях.

— Почакай — шепнеше Сабрина, останала без дъх. — Почакай, имам още няколко въпроса.

— Стига вече въпроси — измърмори Джефри недоволено. — Остави въпросите си за по-късно. Стоиш гола в скута ми, оставяш ме да те галя и целувам, влудяваш ме напълно, след което искаш да ми говориш.

Сабрина тихо се засмя и задържа ръцете му.

— Няма да отнеме много време — обеща тя. — И какви изказвания направи Кевин още за мен?

— Кевин! Отново и отново Кевин. Ако не престанеш веднага да говориш за брат ми, почти ще повярвам, че ти...

— Не! — уплашено го прекъсна Сабрина по средата на думата. — Не обичам повече Кевин. Заклевам ти се! Но искам да знам в какво ме упреква, за да мога да се защитя. Не е коректно от негова страна да ме обвинява зад гърба.

— Сабрина! — Джефри я хвана за ръката. — Извинявай, моля те. Исках само да се пошегувам. Нека се върнем към въпроса ти. Когато Кевин видя, колко добре вървеше куриерската ти служба, той започна да подозира, че зад твоя успех вероятно стои голяма клечка. Например — Келвин Лорд. Кевин смята, че неговият шеф те е поддържал. Разбира се, не безвъзмездно...

Сабрина изхлипа. Тънкото ѝ тяло се сгърчи.

— Просто не мога да повярвам, че той може да ми припише такава низост. Не мога да го осъзная. О, Джефри. — Тя протегна ръка

към роклята си и си извади от джоба носна кърпичка. — Никога не съм смятала, че Кевин може да е толкова подъл. — Сабрина шумно си издуха носа.

Утешавайки я Джефри я притегли към себе си.

— Това наистина е подлост — изруга той. — Той би трябвало да се срамува. Тази грозна случка едва сега ми разкрива неговия истински характер. Изведнъж видях брат си в друга светлина.

— Не, не говори така за него, Джефри. Аз всъщност се чувствам виновна. Но не би ли имал той право в своите подозрения, ако бях искала да му отмъстя. Не е ли най-жестокото отмъщение, когато човек си мисли, че семейството му може да бъде разрушено. — Отново сълзи потекоха по лицето на Сабрина.

— Скъпа — Джефри нежно галеше раменете ѝ. — Успокой се няма да оставя Кевин да пропадне. Няма да разруша семейството му. Но не желая да поемам повече всички негови неприятни задължения, които той често стоварва върху мен. Доколкото си спомням винаги съм вадил кестените от огъня, заради него и съм му се притичвал на помощ при екстрени ситуации. Край вече на това. Окончателно. От сега нататък ще трябва да се оправя сам. Крайно време е да се научи да разчита само на себе си, не намираш ли?

Сълзите на Сабрина постепенно намаляха.

— Всъщност кой ти каза, че Кевин ме подозира неоснователно.

— Тревор.

— Тревор? — Сабрина се засмя. — Защо му повярва?

— Защото видях с какво уважение, да, с каква любов, се отнася към теб. Освен това той е разказвал на секретарката ми за приятелските и колегиалните отношения, които съществуват при вас. От собствено наблюдение зная, колко е трудно да се установят такива отношения на доверие. Внимавай, Сабрина! В днешно време е много трудно да се намери шеф, който да разполага с верни и предани сътрудници.

Сабрина се изчерви.

— Благодаря — каза тя малко смутено. — Може би ще ти се стори невероятно, но Кевин винаги ме е спъвал в работата ми. Той имаше към мен толкова големи изисквания, че почти не ми оставаше време за моята работа. Постоянно живеех със страха, че ще го загубя. — „С теб нещата са други“, искаше тя да добави. Но замълча. Джефри

не трябваше да си мисли, че му се натиска. Вместо това тя му разказа как след сблъсъка с Кевин се е заловила за работа с неугасваща енергия и с истински плам. От една страна, за да потуши болката си, от друга страна — за да докаже на себе си и особено на Кевин, че въпреки всичко тя е способна професионалистка и успешно може да се справи сама с проблемите си.

— Наистина е парадокс, че точно Кевин, който винаги е спъвал моето развитие, сега ме подозира и ми приписва своите грехове.

— Моят брат е наистина особняк. — Джефри отнесе Сабрина обратно на дивана. — Но нека да говорим за по-весели неща. Да забравим този малодушен лицемер. — Той сложи глава на раменете ѝ и нежно я погали по бедрата.

— Има доста неоткрити области за изследване по теб, мис Кулен. Сега ми хрумва нещо, но ти непременно трябва да ми обещаеш, че ще го запазиш в тайна. — Той нежно разтвори бедрата ѝ. — Защото могат да си създадат грешно впечатление за теб. Биха си помислили, че си вамп. — Джефри я целуна между бедрата и Сабрина тихо простена. — Или ще те вземат за развратница. — Езикът му докосна клитора ѝ. — Не си си и представяла, че това ще те възбуди толкова много, нали — шепнеше той. — Ти, малка сладка писанке. С хралупа от ухаещо кедрово дърво. Нека това си остане наша малка тайна, Сабрина Кулен. Светът не трябва да разбере за нея. Никой друг не трябва да знае. Никой, чуваш ли?

Сабрина стенеше възбудено и притискаше главата му към хълбоците си.

— А, Тревор? — промълви неволно тя.

Джефри се изправи.

— Тревор? — попита той слисано. — Какво общо има Тревор с това? — Той се отдръпна внимателно и хвана главата ѝ с ръце.

Сабрина дишаше с усилие.

— Ще го накълцам на парчета. Той и моите верни колеги дори сега не ми излизат от главата.

Джефри се засмя.

— Не те оставят никога на мира, а? — Той хвана талията на Сабрина и я обърна с рязко движение по гръб така, че сега тя лежеше върху него.

— Ще дойдеш ли за уикенда в Уестхемптън? — прошепна Сабрина едва доловимо.

— Само световна катастрофа може да ме възпре.

Тя се усмихна.

— Ще те чакам — в гардероба. — Сабрина се изчерви.

— Чудесно. — Джефри дишаше хрипливо. С премрежен поглед той наблюдаваше Сабрина, която го беше яхнала и също го гледаше нежно и всеотдайно.

— През следващата седмица ще бъда във вилата съвсем сама. — Тя се наведе напред. Дългите ѝ коси се разпиляха и покриха голата му плът. Когато устните ѝ засмукаха зърното на гърдта му, тя усети ударите на неговото сърце.

— Ох, Сабрина, моята фантазия ми разкрива прекрасни картини. Виждам морето, плажа, палецото слънце, сребърната лунна светлина, тъмния гардероб. И ние двамата... — Той съвсем леко повдигна Сабрина и я застави да се плъзне надолу по него.

Тя изстена.

— Ще дойдеш непременно, нали?

— И още питаш? — Джефри бавно се движеше в нея. — Нищо не може да ме раздели от теб, Сабрина. Нищо на света. Ти си моя, завинаги моя.

VI

Времето през уикенда като че ли нямаше да бъде много хубаво. Сабрина седеше на плажа. Беше заровила голите си крака дълбоко във финия, бял пясък и гледаше вълните. Щастлива усмивка играеше по устните ѝ, очите ѝ искряха, а свободно пуснатата ѝ коса се развяваше от летния бриз, лъхащ откъм морето. Далечното, ясно небе с бели облачета изглеждаше като нарисувано. Вълните тихо пляскаха, а върху гребените им танцуваше ярката слънчева светлина. Сабрина стана, разпери широко ръце и няколко пъти се завъртя палаво около себе си. След това се втурна с големи скокове така, че пясъкът се разхвърча. Без дъх стигна до дървената слънчева тераса на вилата.

Беше едва осем часа, но въпреки ранния утринен час почти всички наематели се бяха вече събрали. Някои бяха пристигнали като Сабрина в петък вечерта, други току-що бяха слезли от колите си. На всички Сабрина подари по една сърдечна усмивка и размени с всеки по някоя дума. Ако можеше би прегърнала целия свят толкова добре се чувстваше сред прекрасната природа. Лъчезарното ѝ настроение се предаваше на всеки, който я срещнеше.

— Скътала ли си ми някой друг портокал, Шейла — попита Сабрина приятелката си, като я видя да носи табла с големи, препълнени със сок кани.

— Разбира се, мое съкровище. Не бери грижа. Оставила съм ти зрели портокали за сок, яворов сироп за палачинките и даже пресни боровинки! На твоя Джефри не бива нищо да му липсва. Е, доволна ли си?

Сабрина кимна.

— Защо се занасяш с мен! Да не би ти да се стараеш по-малко, за да угодиш на твоя Джак?

— Разрешавам ти и ти да се пошегуваш. Но сега трябва да тръгвам — този път аз съм дежурна в кухнята. — Тя занесе таблата на терасата и я постави на количката за сервиране. — Е, хайде успех! — Шейла ѝ махна и изчезна в кухнята.

Сабрина погледна към часовника. Защо не идваше Джефри? Тя нервно закричи покрай стената с дъбови шкафове.

— Сигурно ще хване следващия влак — отбеляза Шейла, която пълнеше отново празните кани.

— Не зная. Може би ще дойде с колата.

— Той ползва ли кола в Ню Йорк — попита една от приятелките ѝ.

— Нямам представа. — Сабрина вдигна рамене. Внезапно се сети, че знаеше ужасно малко за Джефри и неговите навици. — Може би ще си наеме кола... или джип. — Тя се загледа малко смутено през прозореца.

Джак и Паул се втурнаха в стаята.

— Здравсти, къде е онзи мъж от гардероба? — попита Паул и смеейки се завъртя в кръг Сабрина.

— Пфу, изглеждаш като хлъзгав жабок. — С пъргаво движение тя се откопчи от него.

— Бебешко масло! Оцветено с йод. Ставам супер черен.

— Само да не объркаш по погрешка своята смес с тази на палачинките — пошегува се Шейла, която подреждаше измитите съдове.

— Може би това ще бъде сензацията на годината.

— Отивам да се преоблека. Моля ви, обадете ми се, когато той пристигне — прекъсна Сабрина веселата словесна престрелка.

Горе в спалнята, тя застана пред скрина и започна да вади слипове от отвореното чекмедже. Критично ги оглеждаше един след друг и след това небрежно ги хвърляше обратно. Мислите ѝ непрекъснато се въртяха около Джефри. Внезапно тя осъзна, че той не беше само събудил желанието у нея, но си беше извоювал и място в сърцето ѝ. Тя обичаше Джефри Харпър. Не се боеше да си го признае. След всичките тези години на очакване и надежди, след серията горчиви разочарования, след скучните седмици и месеци на уединение след раздялата с Кевин най-сетне бе намерила голямата любов на своя живот. Джефри нямаше да я разочарова, той нямаше да ѝ причини болка — в това беше твърдо убедена. Сабрина инстинктивно усещаше, че любовта ѝ към него беше това, което беше очаквала с толкова нетърпение. „Едно твърде късно откритие, което правиш едва на 29 години“ — помисли си иронично тя, — „но не е и чак толкова късно“.

Никога не е късно да срещнеш щастието си. На колко години би могъл да бъде Джефри? Сабрина тихо се засмя. Дори не знаеше възрастта му. Майка ѝ щеше да се хване за главата.

Тя се замисли. Кевин беше на тридесет и шест. Значи Джефри би трябвало да е поне на четиридесет, защото Кевин имаше още един по-голям брат, който се беше запилял някъде на запад.

Дали Джефри беше все още ерген? Или може би вдовец? Разведен? Най-накрая, дали нямаше той цяла чета деца, за които трябваше да се грижи? Сабрина въздъхна. Не знаеше почти нищо за него. Всъщност това нямаше значение. Защото едно нещо знаеше със сигурност: тя желаше Джефри. Независимо от всичко!

Накрая Сабрина се реши да облече червения бански, с който беше тогава в гардероба. Усмихна се сладострастно и нахлузи миниатюрната му част върху фино изваяните си хълбоци. После завърза тънките връвчици на сутиена под гърдите си. С твърда четка среса разпилените си коси, с един поглед в огледалото се увери в своето въздействие и се присъедини отново към компанията.

Сабрина дълго плува в морето, игра волейбол с приятелите си и техните гости и за нейно учудване преди обедата премина неусетно.

На обяд Джефри все още не беше пристигнал. Сабрина се отказа от храната и за да се поразсее, тръгна съвсем сама на дълга разходка. Наблюдаваше шумните игри на малките деца по пясъка. Те пляскаха във водата и си строяха пясъчни замъци. Едва когато слънцето беше почти залязло, тя си тръгна обратно за къщи. Пътят ѝ се видя безкраен. Стъпките ѝ ставаха все по-бързи, ускори ги още и най-накрая започна да бяга.

Но Джефри все още не беше дошъл. Разочарована, Сабрина се прибра в стаята си.

— Той въобще каза ли ти, кога ще дойде? — Шейла повдигна питащо вежди. Тя се наведе над Сабрина и взе от ръцете ѝ книгата. — Какво четеш? „Основи за успешно ръководене на фирми“. — Сините ѝ очи се разшириха от учудване.

Сабрина отскубна книгата от ръцете ѝ.

— Ти какво си мислеше? — попита тя рязко. — Че се уча как да прелъстявам мъжете? — Тя беше готова да се разплаче.

— Защо просто не позвъниш на този тип?

— Добре. И какво трябва да му кажа? „Здравей, Джефри, мъчно ми е за тебе. Ще ми направиш ли най-сетне компания?“

— Глупости. — Шейла се усмихна развеселена. — Ще кажеш: „Здравей, нахал! Нямахме ли ние с теб уговорка?“. Мисля, че имаш право да научиш, какви са тези толкова важни причини, които са му попречили да дойде.

Сабрина гледаше приятелката си замислено.

— А може би ще дойде утре — каза тя тихо.

— И ти ще ми се размотаваш още цял ден наоколо все така мрачна и отчаяна?! О, не, мис Кулен, дума да не става! Утре искаме да отидем до Сиър Белоус парк в Хамптън и ти, моя скъпа Сабрина, ще дойдеш с нас. Ще видиш, как ще те качим на най-големия и буен кон, който намерим и ще го подплашим, да препуска, докато се зашеметиш. — Шейла си запали цигара. — Кога най-сетне ще осъзнаеш, че мъжете трябва да играят по свирката на жените, а не обратно. — Тя силно дръпна от цигарата си и пусна бавно дима през ноздрите си.

— Ти не познаваш Джефри. Той сигурно е имал причини, за да не дойде.

— Защо тогава не ти се обади по телефона, за да ти съобщи тези толкова належащи причини?

Сабрина захвърли книгата си на нощното шкафче и неопределено вдигна рамене.

— Кога ще тръгваме утре сутринта? — смени темата тя.

* * *

И в неделя Джефри не дойде. Сабрина с усилие сдържаше сълзите си, когато вечерта стоеше в кухнята на лунна светлина и гледаше тъмното светещо небе, изпотена и изтощена, току-що върнала се от напрегнатата езда през необятния парк.

Какво се беше случило? Защо Джефри не се появяваше? Защо поне не беше се обадил? Въпроси след въпроси — и никакви отговори. Разгневена, тя се облегна на рамката на прозореца.

— Ох, божичко, страхувам се, че поне три седмици няма да мога да сядам — оплака се Шейла, разтривайки дупето си. — Това

тъпоумно добиче ме накара да подскачам на гърба му нагоре-надолу като гумена топка. Ще можеш ли да ме облекчиш с малко лед?

Сабрина се обърна. Шейла бе застанала пред нея приведена и показваше заобленото си дупе.

— Не трябва да се цопваш като мокър парцал на седлото, а да се движиш в ритъма на коня си.

Шейла се наведе още повече, за да може Сабрина да разгледа още по-добре натъртеното място между разтворените ѝ крака. Гледката беше твърде комична. Сабрина не се сдържа и се засмя, въпреки че в момента изобщо не ѝ беше до смях. Тя се досещаше, че това шоу Шейла разиграваше само заради нея, за да я поободри. Нарочно се правеше на шут.

— Отивай и потопи повредения си задник в топла вода. — Сабрина подкани приятелката си и леко я плесна. Това отпуска.

Шейла се изправи.

— Да се надяваме — измърмори тя. — Но едно е сигурно, че през живота ми никой повече няма да ме накара да яздя кон. Горките ми задни части! — Масажирайки с една ръка дупето си, с другата тя махна на Сабрина и закуца към вратата.

Малко по-късно Сабрина също се върна в стаята си. После влезе в банята, изпъна се във ваната и затвори очи.

„Подъл глупак“ — промърмори тя, търкайки кожата си с гъбата, докато пламна като огън. Изведнъж Сабрина се сети. „Нали си бяхме уговорили среща в гардероба? В стаята на мистър Лорд? Ама разбира се!“ Тя скочи от ваната. Набързо си облече хавлията и зашляпа боса по дървения балкон към помещенията на мистър Лорд, които бяха точно до нейната стая.

„Боже, балконската врата още стои отворена.“ Сабрина се промъкна през отвора и пипнешком стигна до средата на стаята. Неподвижна, тя стоеше на лунната светлина, и затаила дъх, се заслуша. Никакъв шум не се чуваше от гардероба, никакъв признак на живот. С треперещи ръце тя отвори вратата. Изведнъж си помисли, колко смешна беше надеждата ѝ да намери Джефри тук. Държеше се като малка глупава ученичка. Защо Джефри Харпър трябваше да бъде различен от другите мъже, с които се беше запознавала. От къде се взе у нея тази повече от наивна увереност?!

„Джефри!“ — прошепна тя в тъмнината. Но защо не отговаря? Той трябва да е там. Тя го обича. И той я обича. Вътре в себе си усещаше, че я обича. Всеки поглед, всяка дума, всеки негов жест доказваха това.

— Джефри! — извика Сабрина високо и уплашено. Сърцето ѝ биеше лудо. Никакъв отговор. Тя светна лампата в гардероба и преглътна мъчително. Най-съкровениите ѝ мечти се стопиха за миг. Постелята от кожи на мъждивата светлина в гардероба и се видя като разхвърляно любовно ложе в някой евтин хан. С отвращение Сабрина гледаше скъпите палта по пода. Обля я парещ срам. Без да се замисля и съвсем доброволно тя се бе отдала на един чужд мъж, когото бегло познаваше и който на всичкото отгоре нямаше особено добро мнение за нея. За своя изненада, Сабрина осъзна, че отношението ѝ към Джефри постепенно започна да се променя. Не произхождаха ли той и Кевин от едно и също семейство? Не си ли приличаха братята по характер като две капки вода? Не искаха ли и двамата чрез чара и покоряващата си любезност да я завладеят, да постигнат целта си — единият за сметка на другия? Сабрина тръсна глава. Колко още ще трябва да прави подобни болезнени заключения докато най-накрая се научи? Тя беше и си оставаше една простодушна, доверчива гъска, която се поддаваше на всеки лъстив поглед. „Куриерска служба «Кулен» — мислеше си тя тъжно. — Бързо — Вещо — Евтино — колко подхожда.“

Сабрина се усмихна горчиво и изгаси светлината. В понеделник ще трябва да подреди падналите дрехи и да проветри гардероба. Нищо повече да не ѝ напомня за преживяното с Джефри. Трябва да премахне всички следи. Освен това не постъпва честно и към хазяина си. В края на краищата, нахлу в неговото царство, в неговата територия и е съвсем редно да оправи всичко. Току-що влязла в стаята си, тя чу Шейла да я вика.

— На телефона, Сабрина.

Сърцето ѝ спря. Спусна се към вратата, отвори я и заста на прага. „Не!“ — напомни си тя. — „Спокойно! Не започвай отново! Бъди благоразумна!“

— Кой е на телефона? — попита, останала без дъх.

— Във всеки случай не е нашият приятел Харпър. Съжалявам много.

Сабрина замълча разочарована. „Глупава гъска.“

— Търговският ти посредник иска да говори с теб — обясни Шейла.

— Добре ще се обадя. — Сабрина бавно слезе надолу по стълбите и вдигна слушалката на централния телефон, който за удобство на всички се намираше в хола.

Търговският посредник предаде кратко и ясно, че на следващия ден преди обяд — около десет часа — ще пристигне мистър Лорд.

— Но през тази седмица къщата ще ползвам само аз. След това, ако иска, той би могъл да прекара почивката си тук.

— Съжалявам, мис Кулен, но някои непредвидени обстоятелствата за съжаление, са принудили мистър Лорд за кратко време да промени плановете си, въпреки че по принцип той се стреми да спази уговорката.

— Да, допускам. Но аз имам цял куп допълнителни поръчки, срещи с клиенти и...

— Определено разбирам положението ви, а и за мистър Лорд тази работа не е особено приятна. Повярвайте ми, ако се намери някакво друго разрешение, мистър Лорд ще бъде последният, който ще попречи на заниманията ви.

Внезапно цялата тази ситуация се стори на Сабрина твърде смешна.

— Е, какво да се прави — чу се тя рама да казва. — Мисля, че по някакъв начин ще успеем да излезем от положението. Само се надявам, че мистър Лорд няма да бъде шокиран от шумното парти на плажа, което съм си организирала с няколко мои познати, които искат да се попекаат на слънце.

— Охо, и що за хора са това?

— Мои колеги.

— Е, добре, какво трябва да направя?

— Нищо.

Връщайки се към стаята си, Сабрина се отби за малко при Шейла и ѝ разказа нерадостните новини. Шейла я изслуша с голямо внимание, след което вдигна рамене.

— Срещу могъщите господари ние, обикновените простосмъртни, нищо не можем да направим. Следователно няма

смисъл напразно да си хабиш нервите, заради този мистър Лорд. Той е собственикът и във всички случаи правото е на негова страна.

— Но той няма и представа, какво ще му се струпа на главата, ако дойде. При моето изпортено настроение, би направил по-добре, ако не ми се мярка пред очите.

— По Божията воля ти така трябва да наредиш нещата, че да съблазниш стария скъперник — разбира се, в неговия собствен гардероб.

Сабрина се хвърли на леглото на Шейла и двете се смяха до припадък.

— Смяташ, че съм паднала духом, нали? — Сабрина се претърколи по гръб и се втренчи в тавана.

— Най-малкото ти доста бързо се примири с обстоятелствата. Малко прибързано според мен.

Шейла се обърна по корем, подиря се на лакти и загрижено погледна Сабрина. Тя обърна глава и срещна погледа ѝ.

— Попадала ли си някога в толкова глупава ситуация?

— От мъжете трябва всичко да се очаква, мила моя. Мога да напиша доста дебели томове с всякакви невъзможни истории, които вече съм преживяла със силния пол — тя въздъхна театрално.

— Очевидно обаче, това изобщо не е повлияло на твоето настроение.

— Всеки по свой начин преживява разочарованията си. Ти тъгуваш и се спотайваш в своята охлювна черупка, аз се прикривам зад шеговити закачки и смях, а твоят Джефри, както ми се струва, направо бяга от чувствата си.

— Ти смяташ, че той се страхува... да се влюби в мен. Затова се отдръпва...

Шейла се надигна, мълчаливо. Отиде до гардероба и откачи от закачалката виненочервения си халат. Облече го и завърза невероятно широкия му колан.

— Той не е истински мъж, ако една жена като теб не накара кръвта му да закипи. Но въпреки това — Шейла наблюдаваше Сабрина с майчинска строгост, — няма нужда чак толкова да му се натискаш. Ако отсега не успява да удържи на обещанието си, какво ще се случи при положение, че наистина хлътнеш по него? Какво можеш да очакваш от мъж, който бяга от чувствата си? Постепенно ще бъдеш

раздвоена между надеждата и разочарованието. Ти си тази, която ще страда, ще понася всичко и най-накрая ще плаща.

Шейла седна на ръба на леглото до Сабрина. Тя ѝ се усмихна.

— От друга страна голямата любов е нещо такова, като... тя е риск и много лесно човек може да затъне с двата крака.

Сабрина хвана ръката на Шейла.

— Благодаря ти, скъпа, че искаш да ме утешиш. Но се наситих вече да гадая и да размишлявам. Джефри знае, къде може да ме намери. Ако иска да ми се обади — моля, а ако ли не... — Тя вдигна рамене и стана. — Хайде да слизаме долу.

На другата сутрин Сабрина стоеше пред прозореца и махаше на Шейла и Джак, които единствени бяха останали да пренощуват във вилата. Когато малката кола изчезна в далечината между дюните, внезапно я обхвана чувство на облекчение и бликаща жизнерадост.

През цялото горещо лято, прекарано в града, тя си мечтаеше за тази седмица, която принадлежеше само на нея. Беше си избрала книги, които искаше да прочете, беше планирала излети, беше подготвила пикник за своите колеги и даже си беше изготвила примерно меню. Никой не биваше да ѝ отрови удоволствието. Трябваше да забрави всичко друго. Какво я засягаха Харпърови, работата, задълженията? Тя беше свободна... Вятърът, вълните и облаците, слънцето и луната бяха достатъчна компания. Сабрина затанцува на воля из празната стая и изцяло се наслаждаваше на пълната си независимост. Тя си приготви закуска от сочни череши, сладки праскови и сметана. Седна на слънчевата тераса и с опрени на парапета ходила започна да се храни с апетит. Постепенно слънцето затопляше крайниците ѝ и нейното вродено спокойствие и обичаен оптимизъм взеха надмощие.

Докато почистваха къщата, Сабрина си направи дълга разходка. Необезпокоявана от никого тя прекоси дюните, навлезе в морето и заплува навътре с мощни движения.

Внезапно тя забеляза малка лодка на около тридесет и пет метра от нея. Сабрина вдигна ръка да засенчи очите си. Зад вълнолома беше закотвена луксозна бяла яхта „Лорд“. Изпъкваше с цялата си красота

изкусно изработения шрифт на кърмата. Учудена Сабрина прочете още веднъж надписа.

„Странно, какъв чудак, да кръсти яхтата на самия себе си!“ — помисли си тя. Но какво я засягаше това. Тя се обърна и побърза да изплува.

Единственият пътник, обаче тъкмо я беше забелязал и насочи лодката точно към нея. Въпреки, че Сабрина заплува с всички сили, той мигновено я настигна и се плъзна по водата до нея. Сабрина протегна ръка към лодката.

— Мога ли да ви помогна? — Мъжът се наведе и подаде ръка. Неговото открито, загоряло от слънцето лице още от пръв поглед се стори на Сабрина симпатично и събуждащо доверие.

— Не, благодаря. — Тя погледна любопитно към завързаните чували, натрупани по дъното на лодката. — Страхувам се, че нямате свободно място. — Засмя се. Пред нея беше самият собственикът на вилата — мистър Келвин Лорд. От една страна той беше мъж, който усилено се занимаваше с бизнес, а от друга — намираще достатъчно време за неща, от които малко и да се поизпоти.

— Ето, тук има едно местенце. — Мъжът поразмести малко безформените пакети. — Моля. — Посочи ѝ свободното място. — Днес нахвърлих всичко доста небрежно. Много бързах.

Сабрина хвана протегнатата ръка и се качи с тихо цамбурване.

— Във вилата няма да имате много работа. Всеки понеделник идват да почистват цялата къща и я излъскват до блясък. Господарят не може да се оплаче. Пазим и се грижим за имота му повече, отколкото той самият би могъл.

— Значи сте го кръстили „господар“? — Мъжът се усмихна добродушно. — Това ми харесва. — Той се плесна по коленете. — Хубаво. Много хубаво и оригинално.

Те бързо се приближаваха към плажа. Без суетене Сабрина скочи в плиткото и помогна да издърпат лодката на сушата.

— Между другото, моето име е Кулен, Сабрина Кулен — представи се тя и подаде на мъжа влажната си, посипана с пясък ръка. — Харесват ми хора със собствено мнение.

Мъжът пое ръката ѝ и здраво я разтърси.

— Аз съм Джейсън Сендс. — Той крадешком погледна към яхтата. — Мистър Лорд не харесва подчинените му да му се

подмилкват, а после да говорят зад гърба му. Той цени откритите думи.
— Усмихна се.

— Както мен. — Сабрина се засмя сърдечно. — Моите служители говорят също без стеснение, когато имат основателни причини за оплакване. Удивително е, че колкото повече свобода им давам и колкото повече им прехвърлям отговорност, толкова повече мога да разчитам на тях и да съм сигурна в изпълнението на поставените им задачи.

— Изглежда вие имате твърда ръка...

Сабрина вдигна рамене.

— Не зная. Честно. Но съм доволна.

Те заедно свалиха тежките чували и ги понесоха към къщата.

— Така, това беше всичко.

Джейсън свали последния пакет и се обърна.

— Сега трябва веднага да се върна на яхтата. Щом къщата е чиста, аз нямам повече работа тук...

— О, забравете за момент задълженията си. Позволете си една малка почивка. Около басейна има шезлонги. Починете си малко. — Сабрина му се усмихна насърчително. — Господарят няма да ви се разсърди за малкото лентяйство.

Джейсън се поколеба за момент. След това кимна.

— Всъщност защо не? — каза той и се засмя.

— Браво! — Сабрина приятелски го потупа по раменете. — Чувствайте се като у дома си — извика му бодро тя и се обърна да си върви.

— Момент. — Джейсън я хвана за китката. — А вие? Какво ще правите сега?

— Ще поплувам още малко, трябва да изразходвам натрупаната си енергия. Малко физическо натоварване се отразява чудесно.

— При тези обстоятелства ви предлагам една игра на тенис. Имате ли желание?

Сабрина се усмихна шеговито.

— За по-сигурно се пригответе за по-продължителна игра — предупреди го тя. — Дано „господарят“ може да се лиши от вас за толкова време.

Джейсън направи доволна гримаса.

— Не му остава нищо друго. Е, да вървим!

Сабрина кимна и побягна към къщата. След няколко минути се върна облечена в къса поличка за тенис и с блуза без ръкави.

— Можем да тръгваме! — Тя кимна на Джейсън и му предостави възможност да си избере ракетата.

Сабрина не беше очаквала, че Джейсън ще е такъв сериозен противник. Костваше ѝ много усилия да парира силните му удари. Като луда гонеше сполучливите му топки, преминаващи покрай нея и едва успяваше да достигне майсторските му удари в близост до мрежата. С ожесточение се бореше за всяка точка. Ако Сабрина поведеше в резултата, Джейсън не се успокояваше, докато не изравни. Обратното не се случваше. Най-сетне напрегнатата игра беше спечелена от Джейсън.

Останала без дъх, Сабрина се приближи към мрежата.

— Поздравявам ви. Вие сте достоен противник — каза тя преценяващо и му подаде ръка. — Вие развенчахте славата ми. Досега ме смятаха за най-добрата. Но нещата се променят. — Тя се засмя. — Надявам се обаче, че няма да сте наблизо през уикенда, когато дойдат приятелите ми. В противен случай ще се отрази зле на имиджа ми. — Тя избърса потта си с дебела хавлия.

— И аз ви благодаря за играта. Вие сте истински боец. Моите комплименти, Сабрина! — Джейсън направи лек поклон. — Но не се страхувайте. — Той сниши гласа си. — Този ваш неуспех ще бъде нашата малка тайна.

Джейсън погледна към яхтата.

— Като че ли вече е време да се появя на борда — отбеляза той. — Вероятно днес мистър Лорд ще остане на яхтата. Понякога настроенията му са доста странни.

— Дори и да е така. Какво ни засяга? Вие винаги сте добре дошъл, Джейсън. Довиждане.

— До скоро, Сабрина. Радвам се, че се запознахме.

Сабрина го изпрати още малко до плажа и махна след лодката му. После бавно тръгна към вилата. Чувстваше се приятно изтощена и ѝ се спеше. Без да бърза се изкачи по стълбите и се хвърли на леглото си. Гладките ленени завивки охладиха разгорещената ѝ плът. Сабрина въздъхна от удоволствие. Взе си книга и започна да чете. Но мислите ѝ блуждаеха. Тя щеше да прекара приятна почивка на морето. А целият Харпъров род да върви по дяволите! Ако Джефри наистина нямаше

добро мнение за нея, си оставаше за негова сметка. В никакъв случай нямаше да го убеждава в обратното.

Сабрина се сгуши между възглавниците. Книгата падна от ръката ѝ и очите ѝ се затвориха.

VII

Млечнобяла мъгла обгръщаше Сабрина. Тя усети ефирно полюшване. Като че ли я докосваха нежни пръсти. Сабрина тихо въздъхна. После всичко се изпари. Отначало се появиха неясни, призрачни очертания, които ставаха все по-релефни — фигура на мъж. Той хвана Сабрина здраво в обятията си и, колкото повече тя риташе с крака и се бранеше, толкова по-здрава ставаше прегръдката му. „Защо?“ — викаше отчаяно Сабрина. — „Защо? Защо?“ Тя се гмурна надолу, по-дълбоко и по-навътре в мастиленочерната тъмнина.

Изведнъж в далечината изплува светлина. Някаква тайнствена сила спря падането ѝ, силни ръце я обхванаха и задържаха. Лъхна я топъл дъх в лицето и познат мъжки парфюм. Усети нежни целувки по устните си. Тя плуваше, плуваше в морето... Вълните я носеха. Беше ѝ топло, устните ѝ горяха, тялото ѝ пламтеше.

Сабрина изстена в съня си. Плътен мъжки глас ѝ шепнеше тихи, нежни думи.

„Сабрина! Ох, Сабрина...“

Тя се стресна. Сънят ѝ отлетя. Една тъмнокоса глава лежеше в скута ѝ, топли ръце галеха бедрата ѝ.

— Ще остана! Дори ако ме изхвърлиш, ще остана при теб. Не мога да живея без теб... — Гласът замря.

— Джефри?! Ти? Как така?! Как дойде тук?! Какво правиш?

— Псст, скъпа, не говори. — Джефри се надигна и я целуна. — Да знаеш само колко ми липсваше. — Той плътно прилепи голото си тяло към нея.

— Но... Къде беше, Джефри? Защо...

— Моля те, замълчи, Сабрина. Не ми задавай въпроси. Аз толкова много говорих вече. Чух и прекалено много думи. Полудях от хорски приказки. Наситих им се, толкова съм преситен.

Една сълза се търкулна по бузата на Сабрина. Тя усети някаква особена горчиво-сладка болка. Тя го обичаше. Джефри беше тук, беше близо до нея. Само това беше от значение.

— Не плачи. — Той изтри сълзите ѝ.

— Прегърни ме, Джефри. Силно ме прегърни.

— Не ми стига само да те прегръщам — горещо прошепна Джефри. — Аз искам повече, много повече. — Ръцете му се плъзнаха по таза ѝ. Сабрина се стресна. Тя беше гола. Докато беше спала и сънувала, Джефри неусетно я беше съблякъл. Затвори очи и му се отдаде. Светът изчезна около нея. Зад клепачите ѝ затанцуваха пъстри кръгове, хиляди звезди блестяха и гаснеха. Дишането на Сабрина ставаше все по-бързо и по-бързо. Чуваше въздишките и стенанията на Джефри. И тя извика. Тялото ѝ плътно се прилепи към неговото. Ярки светкавици се появяваха и изчезваха.

— Джефри! — шепнеше му останала без дъх. — О, Джефри!...

Когато екстазът ѝ отшумя, срещна две сериозни, сиви очи, които я наблюдаваха. Сабрина щастливо се усмихна и обгърна с ръце шията на Джефри.

— Какво има за гледане, мистър Харпър? — попита тя.

Джефри се усмихна.

— Тебе — отговори той. — Когато те наблюдавам внезапно разбирам нещо, за което до сега съм чел само в книгите. То е като чудо.

— Какво? — Сабрина питащо повдигна веждите си.

Джефри целуна бръчката на челото ѝ.

— Нещо съвсем необикновено, което неотдавна почувствувах за първи път.

— Необикновено?!

— Необикновено и прекрасно. Когато те видях, имах чувството, че гледам в огледало.

Сабрина плътно се сгуши в него и тихо се засмя.

— Но ти не би могъл да твърдиш, че си приличаме външно? Когато сравнявам моето с твоето тяло, от пръв поглед откривам доста очебийни различия. И слава богу!

Джефри се присъедини към смеха ѝ.

— Така погледнато, разбира се, че имаш право. Но да оставим шегите настрана. Много гениални поети са възпявали в стиховете си това неразгадаемо преживяване.

Сабрина се усмихна замислено.

— Страхувам се, че за моите чувства няма да прочетеш в книгите си.

— Кой знае. Но може би ги има в твоите. Виждам, че си започнала да четеш любовен роман! — Той шеговито ѝ намигна.

— О, господинът е сноб по отношение на книгите? — Тя леко го перна по върха на носа. — Не трябва напълно да отричаш тези романи. Ако прочетеш няколко, ще се увериш, че те са необходима литература.

— Литература? — Смехът на Джефри разтърси леглото.

Колкото да се опитваше, Сабрина не можа дълго да остане сериозна.

— На моя герой и на моята героиня все пак, въпреки всички препятствия, им се удава да намерят общ път. — Още един път Сабрина направи слаб опит да защити тезата си.

— И ако все още не са умрели, те живеят и до днес щастливи и доволни заедно. — С кръгови движения Джефри масажираше гърдите ѝ. — И как постъпват твоят герой и твоята героиня в ситуация като нашата?

Сабрина преглътна.

— Моята героиня... няма да се отдаде на своя любим, докато най-сетне не научи защо, той не се появи през целия уикенд? — Тя гледаше очакващо Джефри с известна доза страх.

— Ако това е всичко, което желае сърцето ѝ... — Усмивката му с един замах унищожи нейните страхове. — Ела. — Той се облегна на таблата на леглото и я придърпа в скута си. — Ти нямаш представа, колко често беше в мислите ми — в тъмния гардероб. — Той се наведе и започна да гали с езика си розовите зърна на гърдите на Сабрина. Тя въздъхна и затвори очи. — Сънувах нас двамата — прекрасни, възбуждащи сънища, в които се любихме във водата.

— В басейна?

— В морето — полюшвани от вълните, осветени от сребрилата луна и пазени от Нептун.

Сабрина се изкиска.

— Много приличаш на авторите на моите любовни романи.

— Права си! Защо да не изживеем и ние свой любовен роман — ти и аз.

Тя кимна почти незабележимо.

— Може би — прошепна.

— Най-добре веднага да започваме.

— Почакай. Моята героиня няма да се остави толкова лесно да бъде обладана. Първо иска да бъде даден отговор на въпроса ѝ.

Джефри се засмя сърдечно.

— Тя говори прекалено много. Като теб, скъпа моя. Не можем ли да я убедим...

— И дума да не става! — Сабрина разтърси енергично глава. — За нищо на света няма да се съгласи. Въпросът си остава: Тя настоява да знае, къде беше през цялото време.

— В къщи и то през целия уикенд, мис Кулен. И бях сам. — Той се подвоуми. — И много се надявах, че ще ми позвъниш...

— Аз на теб?! — Сабрина го погледна без въодушевление. — Ти си чакал да ти се обадя? Но нали ти си този, който не спази нашата уговорка!

— Не можех. Аз... бях бесен.

— Заради мен? Какво всъщност съм ти направила?

— О, Сабрина, разбери ме. Отношенията ми с Кевин! Не биваше да се разкривам пред него, не трябваше да говоря. Чувствам се виновен.

— И?! — Нейният глас прозвуча грубо.

— Аз разговарях с Кевин... — Джефри срещна питащия ѝ поглед.

— За мен?

— Да. Ние се карахме. Дълго и грубо. Той е убеден, че ти ни заблуждаваш и двамата, че само играеш роля на порядъчна жена. Кевин се опита всячески да ме настрои против тебе.

— И очевидно това му се е удало. — С голямо усилие Сабрина скри от Джефри разочарованието си.

— Той спомена за някои неприятни подробности, за които не знаех досега.

— И ти му повярва?

Джефри кимна.

— Аз дълго се противопоставях. Противоречах му. Просто не исках да му повярвам. Но след като ми разказа за телефонния ти разговор с Джуди... Защо скри това от мен?

— Не исках допълнително да ѝ създавам неприятности, тя беше толкова тъжна и отчаяна.

— Да беше ми споменала само! Колко мъчителни съмнения и лоши мисли бихме могли да си спестим. — Той повдигна глава към Сабрина и погледите им се срещнаха.

— А аз никому не бих повярвала слепешката, ако разпространява подлост за тебе — дори и да представя убедителни аргументи. Винаги бих ти дала възможност да се защитиш. — Сабрина говореше без упрек.

Джефри галеше с върха на пръстите си голия ѝ гръб. Тя потръпна.

— Срамувам се пред теб — призна той тихо. — Извини ме, моля те! Вината е в мен, че отново и отново Кевин успява да ме подвежда.

— Но защо Кевин се мъчи непременно да ми напакости? Не мога да го проумея! Та аз не съм го нито излъгала, нито измамилa. Мислех, че всичко между нас е свършило. Отминало. Една чиста, ясна раздяла. Какво ти разказа той за мен?

— Че ме мамиш. Че познаваш Келвин Лорд... че много добре го познаваш.

— Но... аз наистина не зная как изглежда мистър Лорд. Повярвай ми, бих могла да се сблъскам с него на улицата и да не го позная. Никога не съм се срещала, нито съм говорила с него, а още по-малко да имам нещо общо. Срещнах се само с неговия сътрудник — един съвсем приятен, общителен млад мъж. Но никога лично с шефа му. Заклевам се...

Джефри сложи ръка на устата ѝ.

— Разбира се, че ти вярвам, Сабрина. Не е необходимо да се заклеваш. Чувството ми подсказва, че не ме лъжеш. — Той видя сълзи в тъмните ѝ очи. — Защо плачеш? — попита я тихо. — Не знаеш ли, че те обичам? Не го ли усещаш? Мислиш, че търся само насладата? За твоя сметка? — Той я придърпа към себе си. — Бъди търпелива с мен. Дай ми малко време, за да се отуча най-сетне да бързам да се притичвам на помощ на Кевин при всеки случай. Да го предпазвам от всяка драскотина и всеки белег, които може да си навлече с твърде рискованото си поведение.

Сабрина не можеше да проговори. Противоречиви чувствата се бореха в нея. Джефри я обичаше! Трябваше ли да плаче... или да се смее от щастие?! Не знаеше. Беше като замаяна. Нейният принц от приказките, в чието появяване отдавна не се надяваше, прие образ.

Един съвсем мъжки образ от плът и кръв. Бе достатъчно само да протегне ръка към него...

— Джефри, аз... — прошепна тя с треперещ глас и пръстите ѝ нервно шареха в скута ѝ. — Наведе глава. — До днес не знаех какво е любов.

Джефри хвана с два пръста брадичката ѝ, повдигна я и принуди Сабрина да го погледне в очите.

— За това ти не би трябвало да се срамуваш — каза той меко и нежно я целуна.

Тя се сгуши в него и тихичко изхълца.

— Джефри, о, Джефри, обичам те... — промълви на пресекулки. Всичките ѝ въпроси и съмнения отлетяха. Джефри беше до нея, те се обичаха. И нищо, наистина нищичко не трябваше да ги раздели — най-малко пък коварните лъжи и клевети на Кевин. Сабрина се усмихна щастливо.

* * *

Надвечер двамата се разходиха по плажа. Плътно прегърнати, навлязоха в хладната вода и се оставиха на течението на вълните.

— Луната се отразява в очите ти — шепнеше Джефри. — Голото ти тяло блести като сребърно. Знаеш ли, че русалките, влюбени в простосмъртните, безвъзвратно попадат в тяхна власт? Без любов те не намират никакво спасение.

Сабрина кимна.

— Без любовта им те са загубени. Ще се лутат безспирно. Денем и нощем не ще намират покой.

Джефри плътно я притисна към себе си.

— Това е минало. Ние се намерихме — ти и аз. И никой няма да разруши щастието ни. Никой!

— Бил ли си вече женен? — попита тя плахо и го погледна в упор.

— Не. Но мисля, че все още имам време. Не намираш ли?

Сабрина смутено се усмихна.

— Ти също не си се омъжвала. Виждаш ли, аз знам почти всичко за теб. Някои неща ми наприказва Кевин. През изминалите седмици,

докато те наблюдавах, понаучих доста.

— Всъщност, как ти се удаде през цялото това време да ме наблюдаваш, без да те забележа?

Джефри се засмя.

— Съвсем просто: ходех пеш.

Сабрина го погледна невярващо.

— През цялото лято...

Той я прегърна.

— Не, аз не бях постоянно тук. Понякога излизах по-надалеч и там отгоре те наблюдавах от скривалището си между дюните. Правех си обиколката като междувременно си отварях очите. Общо взето, виждал съм те най-много двадесет пъти. Но всеки път сърцето ми забиваше все по-бързо и по-бързо и ми прималяваше в корема...

— Тук? — Сабрина сложи ръка на плоския му корем и бавно я плъзна надолу.

— Сабрина! — предупреди я Джефри. — Ако не престанеш моментално, не гарантирам, че...

— Така ли? — Тя уверено следваше целта си.

— Наистина — изпъшка той.

Сабрина предпазливо отдръпна ръката си.

— И защо изобщо прахосваше времето си за ненужни неща. Представям си, колко е било ужасно скучно да наблюдаваш някого, който лентяйства — върна го тя към предишната тема.

— Мисля, че ме разбираш погрешно. Кевин не ме е наемал за частен детектив. Бях поканен при приятели, които имат вила тук и тогава обещах на Кевин да хвърлям по един поглед. Накратко казано, минавайки наблизо, да те наглеждам.

— А, така ли?

Джефри се засмя.

— Да не би да си мислиш, че съм разпъвал палатка между дюните. — Той нежно я притегли към себе си. — Още щом те видях за първи път — сама в морето — ти ме завладя. Беше като вътрешен порив. Аз просто идвах, за да те виждам.

— Аха, започвам по малко да схващам. Първо си ме шпионирал заради Кевин, а след това за свое удоволствие.

— Точно така. Всъщност, аз дълго време се убеждавах, че върша само услуга на брат си, но настъпи просветлението и разбрах, че съм

се влюбил. На ум ми идваха възможно най-налудничави идеи. Исках да ти пратя цветя, билет за театър, да те поканя на вечеря, да отидем с теб на кино, да скоча в морето при тебе, да ти поръчам няколко шишета портокалов сок, да ти позвъня и да се самопоканя на закуска.

Сабрина се засмя и нежно отстрани от челото на Джефри полепналите влажни кичури коса.

— С това обаче нямаше да постигнеш никакъв успех.

— Защо? Защото съм брат на Кевин?

— Не. — Тя полагаше усилия, за да стане сериозна. — Защото ние не обичаме купешки портокалов сок. Ние пием само домашно направен — прихна тя.

— Ах ти! — Той я сграбчи и я потопа под водата.

Пръхтейки Сабрина отново изплува и палаво напръска лицето му със солена вода.

Те се смяха и се плискаха един друг като две оставени на произвола деца.

— Ще те науча аз тебе, дето си правиш шегички с най-съкровените ми чувства. Знаеш ли какво съм преживял, какви мъчения и страхове съм преодолявал, как ме е притискала несигурността! Изглеждах като глупав ученик. Аз! Джефри Харпър! Сред компютърджиите известен като плейбой.

— Охо, ти работиш, значи, в компютърния бранш? — Сабрина се усмихна. — Още една частица от трудната загадка, която представляваш.

Джефри я наблюдаваше смутено. Внезапно избухна в заразителен смях.

— Не може да бъде! Ти знаеш за най-съкровените ми чувства и желания, а досега не ти е известно, с какво се занимавам и как си изкарвам хляба! Нали?

Сабрина се засмя заедно с него.

— Звучи смешно, но е вярно — уведоми го тя. — Тъкмо ми хрумна още нещо. — Тя ловко се изскубна от ръцете на Джефри.

— Играеш си с огъня, Сабрина! Предупреждавам те. Настигна ли те, мисли му! — Той се опита да я хване, но Сабрина се потопа във водата.

— Един последен въпрос. — Сабрина доплува наблизко, прегърна го отзад и го ухапа нежно по ухото. — Как така един толкова сериозен

софтуер продуцент разхожда наоколо спортната си фигура, от която ти секва дъхът? Още повече на неговата възраст. — Тя гледаше нежно мускулестия му гръб и обхвана широките му рамене.

— Че каква ми е възрастта? — Той заплаши Сабрина с показалец. — Ах, ти малка немирнице. — Джефри се гмурна и само с един-единствен замах се отдалечи от нея недостижимо. — Опитай се да ме догониш. — Разстоянието между него и нея значително нарасна. — Още от шестнадесетгодишен се записах в клуба по плуване и от тогава редовно тренирам поне веднъж седмично. — Той намигна на Сабрина и изчезна под гребена на една вълна.

Сабрина се отказа от безуспешния си опит да се състезава с Джефри. Внимателно тя оглеждаше движещата се водна повърхност, но никъде не откриваше и следа от него. Разочарована, тя се обърна и заплува по посока на плажа. Изведнъж почувства, че се издига нагоре. Едни меки устни се залепиха на корема ѝ и продължиха нагоре до малките твърди зърна на гърдите ѝ.

— Значи си тук — въздъхна тя с облекчение. — Помислих, че вече си се удавил. — Смеейки се тя обви крака около хълбоците му.

Джефри я притисна страстно към себе си.

— Какво ще прави сега твоята героиня от романа? — пожела да узнае той.

— Хм... тя... ще... се опита първо да достигне до плиткото, докато буйните морски вълни не са я завлекли на дъното, заедно с нейния герой.

— И след това? — Държейки Сабрина плътно до себе си, Джефри я понесе през вълните към брега.

— След това? — Тя промъкна ръката си между гладките им мокри тела и проправи път на Джефри между бедрата си. — След това тя... ще се люби с него...

VIII

— Даже и за готвач биха могли да те използват. — Сабрина посегна към хавлията, докато Джефри миеше сръчно използваните чинии.

След романтичното им интермецо на лунна светлина те си взеха по един топъл душ. После Сабрина сплете дългата си коса на множество малки плитчици, а през това време Джефри приготви вкусна вечеря. Ядоха и пиха в задушевна обстановка, на свещи и сега заедно подреждаха съдовете в машината за миене.

— Какво още ми остава да свърша? Сещаш ли се? Нали „работата трябва да се свърши докрай“ — край на цитата.

Сабрина се засмя. Тя си спомни как в кабинета на Джефри седеше на дивана му — прогизнала и малко нервна.

— Струва ми се, че е изминала цяла вечност.

— Половин човешки живот измина от онзи следобед — нашият стар живот. — Той нежно прегърна Сабрина. — Днес започна новият ни живот. От днес ще вървим заедно по общ път. Път, изпълнен с любов и щастие.

Телефонът иззвъня.

— Хм — промърмори тя и се сгуши доверчиво в него.

— Кой ли иска да ни безпокои сега? Няма да вдигам. Днес светът ще остане отвън — пред вратата ни.

Джефри сложи и последните чинии в миялната машина и с бързи крачки отиде в хола.

— Ти си в отпуск Сабрина, — извика той през рамо. — Но за съжаление, аз не съм. Надявам се, ще ми простиш, че съм оставил телефонния ти номер на секретарката си. — Джефри посегна към слушалката.

— Съжалявам. Мис Кулен в момента не може да ви се обади. Да ѝ предам ли нещо? Някаква каша в Ню Йорк? Да, всичко е наред... О, разбирам. Да, да, можете да говорите. Аз съм неин много добър приятел.

Сабрина колебливо отиде до вратата. Още един миг се бори със себе си, след това в нея надделя чувството за дълг. Тя хукна към телефона, взе помощната слушалка и долепи ухото си.

Колегата съобщаваше на Джефри за неочаквани трудности, възникнали при уреждането на възложените му от Сабрина поръчки.

— Едва овладявам положението — оплака се той. — И като си представя, че това всъщност са само нормалните всекидневни проблеми, не мога да се начудя, как успява да се справя.

— Означава ли това, че в служебно отношение ви превъзхожда?

— Тя определено свършва една трета повече работа на ден. Честно казано, без нея скоро фирмата ще заприлича на лудница. За мен е голяма загадка как се справя!

Прозвуча топлият очарователен смях на Джефри.

— Много просто — тя е добър бизнесмен. Пълна е с енергия. Инициативна, смела и с неизчерпаемо чувство за хумор...

— Страхувам се, че моето чувство за хумор много бързо се изчерпва при това убийствено темпо на работа.

— Днес беше едва първият ви ден. Почакайте, може би положението през следващите дни ще се подобри.

— Или ще изпадна в нервна криза... — Неочаквано, мъжът от другия край на линията също се засмя. — Знаете ли, забравете за това обаждане — помоли той. — Какво по дяволите съм се запричеснявал. Четири дни все някак ще издържа. Е, какво пък? Най-добре не разказвайте на мис Кулен нищо за моето оплакване. Предайте й поздравите ми. Тя трябва да се наслаждава на отпуската си и хубаво да си почине. Струва ми се, че ѝ е необходимо. — Той отново се засмя. — Всъщност, ако узнае тя би ме взела за глупак, задето хленча.

— Сигурен съм, че при първа възможност веднага ще ви помогне.

— Разбира се. Е, тогава нищо не ѝ казвайте. Дочуване.

— Дочуване. — Джефри постави слушалката на мястото, погледна към Сабрина и двамата избухнаха във весел смях.

— Горкичкият — извика Сабрина и прегърна Джефри.

— Само ако знаеше колко ни е хубаво тук на двамата с тебе.

— И как предпочитате да си прекарваме времето, мадам?...

— Джефри! Ти мислиш винаги само за едно нещо.

— Разбира се. Не чу ли, какво ти препоръча колегата ти по телефона. Тишина, много тишина и спокойствие.

— Хм, и ти си мислиш, че когато си лягам с теб намирам тишина и спокойствие.

— След това — прошепна Джефри. — След това ти остава много време за почивка. Ще се сгушиш удобно в мен и ще си подремнеш...

Сабрина се отскубна и отиде да почисти масата.

— Още утре ще се обадя на бедните момчета. Само ако знаех...

Джефри духна свещите в тежките сребърни свещници.

— Струва ми се, че твоите поръчки им създават все повече и повече главоболия. — Той сложи настрани свещниците. — Келвин Лорд има стил, това трябва да му се признае — отбеляза той между другото.

Сабрина кимна. Тя хвърли в устата на Джефри последната ягода и го целуна нежно.

— Цялата обстановка тук говори за добър вкус. — Тя въздъхна. — Да можех някога да си позволя такива красиви неща.

— Почакай още малко. Един ден ще ти купя всичко, което пожелае сърцето ти.

Сабрина се хвърли в обятията му и се закиска палаво.

— Ние никога с нашите доходи няма да можем да си позволим нещо като онова сладко, малко корабче, закотвено въвн.

— Не смяташ ли, че трябва да помислим за женитбата ни? — Джефри лукаво се усмихна.

— Това предложение ли е, мистър Джефри Харпър?

— Не, напротив. Не. Аз съм модерен мъж. Чакам жената, сама да събере кураж да ми направи предложение.

Сабрина вирна глава и го погледна в лицето.

— Е, и какво? Ще се осмелиш ли?

— Искаш да ти падна в ръчичките?

— Да, в ръцете ми скъпа. Завинаги. — Той се наведе напред и докосна с устните си нейните. — Целувката му беше така сладка и нежна, така изпълнена с искрена любов и желание, че всичките съмнения на Сабрина изчезнаха.

— Ожени се за мен, Джефри — прошепна тя почти без дъх.

— Да не би да го казваш, за да ме вкараш по-лесно в леглото си?

Тя се усмихна.

— Не че имам нещо против. Но говоря сериозно. Моля те, Джефри, отговори ми.

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

Той я притегли към себе си и я погали по главата.

— А ти искаш ли да се омъжиш за мен? — прошепна той.

— Аз те обичам, Джефри! Обичам те, толкова много!

— Е?

— Да. Да, аз искам да се омъжа за тебе.

Гореща, страстна целувка потвърди тяхното взаимно съгласие. Като две сенки те изкачиха стълбата, влязоха в спалнята и се потопиха в собствения си тайнствен свят на любовта и страстта.

* * *

Посред нощ Сабрина се събуди. Тя погледна към Джефри, който също я наблюдаваше засмян.

— Ще направим ли една разходка под лунните лъчи? — попита я той тихо.

— Защо не?

На жълтата лунна светлина плажът изглеждаше чужд и неземеен. Дюнните хвърляха призрачни черни сенки, а белият пясък блещукаше и сияеше, като че ли някой беше разпръснал сребърен прах. Хванати за ръце, Сабрина и Джефри се разхождаха в светлата нощ. Те си говореха за своите надежди, мечти и копнежи. Сенките им се сляха в тъмен овал, когато се спряха и силно притиснати един в друг, наблюдаваха спокойното море.

— С помощта на компютър можеш да преустроиш работата във фирмата — предложи Джефри. — Така ще успяваш с поръчките. Ще програмираш имената на служителите си, на постоянните адреси за снабдяване и на най-кратките маршрути. Към бързите поръчки ще включиш и допълнителни дати. Компютърът ще избере най-подходящия маршрут и ще посочи куриера, който ще изпълни поръчката. Без никакъв проблем може да се измисли и програма, която ще открива нови възможности. — Джефри говореше с истинско въодушевление.

Сабрина го наблюдаваше скептично.

— Но това ми се струва доста сложно — възрази тя плахо.

Той се засмя.

— Нито едно дете няма да се побои да работи с компютъра. Само нашето поколение го смята за нещо трудно. Ние нямаме доверие на машините, въпреки че трябва да ги използваме без предубеждение и да ги поставим в наша служба. При правилна употреба те работят за наше добро, а не в наша вреда.

— Сигурно имаш право. — Сабрина въздъхна. — Когато става въпрос за техника аз съм пас. Страхувам се, че няма да мога да се справя.

— Ще видиш, че всъщност е много лесно. Ще са ти необходими един-два месеца, за да се научиш и след това всичко ще тръгне от само себе си. — Джефри я хвана през талията. — Така ще си спестяваш време. Време за тебе, за мене, за нас...

Смеейки се те се прегърнаха и целунаха.

Продължавайки да се разхождат така прегърнати — двамата обсъждаха дейностите, които Сабрина трябваше да предприеме, за да осъществи този план. Когато почти се бе съмнало и вече се бяха показали първите лъчи на изгряващото слънце, Сабрина се беше запалила по идеята на Джефри.

Тя и той седяха на една висока дюна и мълчаливо наблюдаваха изгрева на слънцето. Постепенно червеният диск изплува от морето, заля с искрящата си светлина небето и морето и най-накрая се издигна като огнена топка над хоризонта.

— Чрез тебе животът ми се промени — прошепна Сабрина замислено и облегна глава си на рамото на Джефри.

— Скъпа. Обичам те! — Той докосна с устни тила ѝ.

Бавно станаха.

— Но... — Сабрина сбърчи чело... — Така убедително и примамливо звучат предложенията ти, но какво ще ми струват тези малки преобразувания — попита тя загрижено.

След кратко обмисляне Джефри каза една сума. Сабрина ококори очи.

— Мисля, че няма да мога да намеря толкова пари — каза тя колебливо.

Той сви рамене.

— Аз мога да ти помогна — подхвърли ѝ привидно нехайно.

— О не, мистър Харпър! Така не сме се договаряли. Работите си ще уреждам без твоя помощ. „Куриерска служба — Кулен“ от край време си е мой собствен бизнес и тези промени аз ще осъществя или със собствени сили, или въобще няма да се захващам с тях. Идеята ти е великолепна, Джефри, но това, което ми трябва...

— Отхвърляш всякаква помощ? Дори от бъдещия си съпруг?

Сабрина го погледна в лицето.

— Да — отвърна тя скромно. — Но спокойно, още не всичко е загубено. Джак е моят финансов съветник. Може би той ще намери начин да осигури пари, изгоден кредит или пък участие... — Тя се усмихваше уверено. — Още е рано да погребваме хубавите си планове.

— Защо не искаш да приемеш помощта ми? Нали съвсем скоро ще бъдеш моя жена?

— Ах, Джефри! Този път ти си този с остарелите възгледи. Не разбираш ли, аз искам да запазя независимостта си, даже и когато се омъжа за тебе. Или искаш винаги да изпитвам чувството, че съм ти длъжник.

Той я прегърна силно.

— Не — прошепна й. — Не, ти не трябва да се чувстваш като моя длъжница. Не искам да съм ти опекун. Върви по пътя, който ти смяташ за правилен. Да се доверим на нашата любов. Нека тя ни ръководи.

— А няма ли да те притеснява фактът, че жена ти работи? — пошегува се Сабрина.

— А на теб няма ли да ти пречи, че мъжът ти също печели? — Джефри се засмя и тя се съгласи с него.

Приготвиха си закуска от плодове и орехи с кисело мляко. Покъсно поставиха шезлонгите си плътно един до друг и всеки се задълбочи в книгата си.

Към девет часа Сабрина се надигна. Усмихната, тя погледна към Джефри, който спокойно си дремеше. След това тихо се промъкна по скърцащите дървени стъпала в къщата. Отиде до телефона и набра номера на Джак. До последната подробност тя го осведоми за идеите на Джефри и го помоли да помисли за подходящи възможности за финансиране.

— И все пак, значи той дойде — отбеляза сухо Джак.

— И още как.

Джак почти се задави от смях.

— Шейла ще се зарадва, когато ѝ разкажа тези вълнуващи новини. Впрочем, защо все пак не се появи през уикенда?

— О, това е една объркана история. — Тя му зарадва за Кевин и за неговото фалшиво обвинение. — Аз и Джефри смятаме, че той преследва някаква определена цел. Но това не трябва да ни безпокои. Темата „Кевин“ е приключена.

— Радвам се, че си щастлива, Сабрина. Както изглежда, ще трябва да променя мнението си. Изглежда твоя Джефри е благоградумен мъж.

— Да, такъв е Джак. Съвсем си прав. Имам на Джефри безгранично доверие — призна си смело Сабрина.

— Слушай, слушай... — Той се консултира с някого от службата си. — Това се посрещна добре — продължи Джак отново разговора. — Поставих книгата ти пред себе си. Момент, да им хвърля един поглед.

Сабрина замълча и търпеливо зачака.

— Не знам дали е правилно... — поде Джак. Той мълкна и до ушите ѝ достигаше само тихото шумолене на хартия.

— Съжалявам. — Съжаление се четеше и в гласа му. — Но едно внедряване на компютърна система би било възможно само с много голям заем. А лихвените проценти в момента не са много изгодни. Ще се обременим твърде много.

Сабрина мълчеше разочаровано.

— Жалко — каза тя тихо накрая. — Но може би някога по-късно ще ни се отдаде...

— Чакай. Всъщност, идеите на Джефри са убедителни, така че не можем да ги отменим без внимание. Твоята работа наистина е такава, че дава възможност за внедряване на компютър. Слушай, Сабрина. Дай ми малко време. Ще си понапрегна малко главата и ще се осведомя за някои работи. Ще ти се обадя, когато ми хрумне нещо.

— Благодаря, Джак. — В Сабрина се породила нова надежда. — Нямах представа, колко много се запалих по този проект.

— О, напротив, мога да си представя, какви мисли се въртят в главата ти. Чрез внедряването на компютъра ще ти се предоставят много нови възможности, които ти ще можеш да използваш за служебни и за лични цели. Остави ме да го направя. Ще се чуем отново.

Когато Сабрина се върна на терасата, Джефри отвори лениво очи. Мълчаливо той протегна ръце. Тя се притисна към гърдите му и чу как сърцето му бие спокойно и равномерно. Сабрина лежеше неподвижно. Струваше ѝ се, като че ли веднъж вече беше преживяла всичко това — това огромно щастие, това разбирателство без думи, това усещане на новороденост и съпричастност. Нейните блянове за любов бяха станали действителност и това тя осъзна внезапно и почти болезнено.

Вдигна глава и срещна нежния поглед на Джефри. Той се наведе и се целунаха.

Малко по-късно Сабрина му предаваше разговора си с Джек. Колкото по-дълго му разказваше, толкова лицето на Джефри се разведряваше все повече и повече.

— Да — каза той накрая иронично.

Леко объркана тя се запъна.

— Какво има? — попита тя. — Защо се хилиш така лукаво?

Джефри я прегърна през раменете.

— Мисля, че щом твоят Джек е взел нещата в свои ръце, всичко ще бъде наред. Изглежда ми много благоразумен мъж.

— Същото каза и той за тебе.

— Това само потвърждава моето добро впечатление. — Джефри се засмя. — Мислила ли си вече, какво ще правиш през допълнителното свободно време, когато фирмата ще се ръководи от компютъра.

Сабрина сви рамене.

— Нима не е твърде рано за това? — Тя го погледна.

Той отбягна погледа ѝ.

— Искаш ли да имаме деца, Сабрина? — попита я той плахо.

Тя се изчерви.

— Джефри... мисля, че ще е чудесно...

Прегърнаха се мълчаливо. Когато телефонът иззвъня Сабрина неохотно се отдръпна от Джефри. След малко тя се върна.

— Имаш ли нещо против да поканим на вечеря Шейла и Джек?

Той се засмя.

— Защо да имам? Твоите гости са и за мен добре дошли.

— Джек вече е измътил нещо и иска да го обсъдим. А Шейла...

— Сабрина се усмихна.

— Шейла иска да ме разгледа — добави Джефри и също се ухили.

— Правилно си разбрал. И това не те притеснява? Честно?

Той я хвана за китките и кротко я притегли към себе си.

— Една целувка ще разсее и последните ми колебания. — И я целуна страстно.

* * *

Следобедът те предприеха пътуване до града на гости у приятели на Джефри.

— Не можете да си представите, колко беше смешен всеки път, когато търсеше предлог да се скрие сред дюнните — осведомил младата домакиня, смеейки се, докато Джефри и мъжът ѝ разговаряха по служебни въпроси. — Още в самото начало бяхме озадачени от предпочитанията му към самотните нощни разходки... — Тя се усмихна на Сабрина. — Но сега, разбира се, всичко ми е ясно. Трябва да се чувствате поласкана, мис Кулен. Джефри мислеше за вас ден и нощ. Духом той въобще не присъстваше тук и така постави на изпитание търпението на приятелите и колегите си. — Въздъхна. — С него нищо не можеше да се предприеме. Изнерви всички ни страшно. Много се радвам, че накрая се събрахте.

Разговаряха още доста време, след това Сабрина пожела да си тръгнат.

— Трябва да пазаруваме за вечеря — припомни тя на Джефри.

Бавно се разхождаха из магазините за специалитети, които се намираха по сенчестата главна улица. Сабрина трябваше да внимава и да крие от Джефри предпочитанията си, защото щом погледнеше към някоя разкошна торта на витрината или похвалеше прекрасен деликатес, Джефри вече ги бе купил. Беше достатъчен само един поглед на Сабрина към таблата с прясна съомга и Джефри поръча да я претеглят. Най-накрая тя го отпрати от магазина, за да не може той още дълго и безпрепятствено да купува онова, което според него тя желаше.

Когато бръкна в пазарската си кошница, и извади портмонето си, касиерката ѝ подаде рестото от стоте долара.

— Но...

Касиерката кимна с глава към витрината, през чийто прозорец се виждаше как Джефри се разхожда нагоре-надолу по тротоара.

— Мистър Харпър беше така любезен и ми плати, преди да излезе от магазина.

Сабрина напъха набързо продуктите в две големи торби и напусна магазина. Силно изчервена тя се спусна към Джефри.

— Не може така, Джефри Харпър! — извика тя. — Ако искаш да не си разваляме отношенията, за в бъдеще ще трябва да се откажеш от тези игрички. Покупките си ще плащам от собствения си джоб.

Съвсем спокойно той взе двете торби от ръцете ѝ, внимателно ги постави на земята, прегърна я и страстно я целуна.

— Извинявай — каза ѝ тихо и я притисна към себе си. — За мен е голямо удоволствие да направя нещо за тебе.

Обратният път към вилата им се стори кратък, много кратък. Те имаха да си казват толкова много неща, че времето им не стигна. Сабрина разказваше на Джефри за многото глупави ситуации, в които тя и Шейла винаги попадаха заради своята доверчивост и лекомислие.

— О! — извика Джефри театрално. — Поне от мен няма за какво да се страхуваш!

— От теб ли? — Сабрина подтичваше, за да може да върви в крак с него. — Не съм много сигурна? Кой ще ми гарантира, че нищо не се случи — с един четиридесетгодишен мъж, който като хлапак се вмъкна в гардероба с намерението да прелъстява, жени?!

— Не жени, а своята жена — поправи я ухилен Джефри. — Освен това, мисля, че този безумно смел подвиг не е необходимо да се повтаря. Освен ако... — Той намигна съзаклятнически на Сабрина. — Освен ако дамата има това особено желание.

— Не. — Сабрина също се смееше. — Не, Джефри, аз не искам само да те чувствам, искам и да те виждам. На дневна слънчева светлина, на бялата лунна светлина, на меката светлина от лампата, на трепкащата светлина на свещта... никога няма да се наситя да те гледам.

— Сабрина. — Той се спря, прегърна я здраво през раменете и сърдечно я целуна.

При подготовката на вечерята Джефри упорстваше да приготви по своя собствена рецепта един доматиен сос. Той задуши лук и ситно нарязана скилидка чесън в зехтин и прибави зелени маслини. След това нарязва доматиите на тънки резенчета, нареди ги в тенджерата и остави сместа да ври на умерен огън. След малко сложи и една лъжичка каперси, разбърка още веднъж бавно и сложи капака.

— Ессо!^[1] — каза той и се обърна към Сабрина.

— Искаш да кажеш *voilà*^[2]! — Тя го целуна по върха на носа.

— Не, сеньора. — С двете си ръце Джефри засука невидимите си мустаци. — *voilà* се казва във френската кухня, а *ессо* в италианската.

— Окей синьор. Ессо! — Те се прегърнаха и буйно се разсмяха.

След това се изкачиха по стълбите в банята, за да се изкъпят и преоблекат. Джефри не пропусна възможността да я подсуши. С бавни и нежни движения той съвсем леко изтриваше бузите ѝ, брадичката, врата. Избърса раменете и гърба ѝ, а след това се посвети на гърдите ѝ.

Сабрина почувства, че коленете ѝ омекват. Легна в леглото с въздишка. Джефри я последва. Целувките му ставаха все по-силни и страстни. Прегърнати те се пъгнаха под хладния колосан чаршаф.

— Джефри — изстена Сабрина. — Ела!

— Обичам те... — Той нежно проникна в нея. — През целия си живот съм мечтал за жена като тебе. Надявах се и търпеливо чаках. И ето, най-сетне ти си при мен. Най-сетне те намерих. Искам да те задържа, Сабрина, искам да те обичам. Завинаги... вечно... — Гласът му премина в стенание.

[1] Ессо — ето, готово (итал.). — Бел.ред. ↑

[2] *voilà* — ето, моля, готово (фр.). — Бел.ред. ↑

IX

Джефри и Сабрина се облякоха набързо. Завладени от любовта си те бяха изгубили представа за времето. Гостите щяха да дойдат всяка минута.

— Сосът! — извика Джефри и се спусна надолу по стълбите. Дръпна тенджерата от огъня и подозрително вдигна капака. Всичко беше наред. Той погледна облекчено към Сабрина, която го беше последвала и вече седеше на една табуретка, разплитайки тънките си плитчици.

— Чакай, ще ти помогна. — Джефри застана зад нея и заедно продължиха. След малко ухаещите тъмни къдрици обградиха лицето на Сабрина и се посипаха по раменете и гърба ѝ. Джефри дърпаше с пъргавите си пръсти опърничавата коса, за да я оправи.

— Изглеждаш като жена, която току-що се е любила — прошепна ѝ той с възхищение.

— Защо трябва да се преструвам? Аз наистина те обичам. — Тя нежно го погали по бузата.

Сабрина отвори всички врати към морето, за да може приятният и освежаващ бриз да навлезе в стаите. Джефри застла масата и запали свещите. И когато колата се зададе от ъгъла по неравната каменна настилка, хванати за ръце Сабрина и Джефри вече стояха пред входната врата и посрещаха гостите си.

— Колко романтично! — Шейла поздрави Сабрина с една целувка по бузата. — Когато цялата ни дива тълпа е тук, вилата изглежда съвсем другояче. — Без да се притеснява, тя подаде бузата си и на Джефри за целувка.

— За съжаление, тя не би изглеждала така романтично, ако ние двамата с тебе прекарвахме тук отпуската си, съкровище мое — отбеляза сухо Джак. — Струва ми се, че остаряхме. — Той прегърна Шейла с любов и я пропусна пред себе си в къщата.

Шейла наблюдаваше любопитно Джефри, докато той сервираше аперитива.

— Цялата обстановка тук излъчва любов — каза откровено тя. — Мисля, че трябва да ви отмъкна Сабрина и да я разпитам основно за всичко.

Сабрина се засмя щастливо.

— Не е необходимо, Шейла. Ние не пазим любовта си в тайна.

Шейла се ококори.

— Правилно ли те разбирам? — попита тя слисана.

Джефри застана зад Сабрина и сложи ръцете си на нейните рамене.

— Сабрина и аз ще се женим.

— Кога? — Джак изглеждаше също тъй учуден, като Шейла.

Джефри извърна Сабрина към себе си и я погледна в очите.

Тя почервеня и безпомощно сви рамене.

— Ето, Сабрина ми даде зелен сигнал. — Той я притегли към себе си и я целуна.

Шейла и Джак ги поздравиха толкова сърдечно и възторжено, че Сабрина се насълзи от щастие и умиление. Шейла я прегърна топло. Нейните очи също блестяха от влага.

— Пожелавам ти цялото щастие на земята — изхълца тя.

Сабрина преглътна.

— Благодаря, Шейла — прошепна тя развълнувано.

Шейла въздъхна дълбоко. Изтри очите си с върха на кърпичката си, шумно издуха носа си и се покашля дискретно.

— Това ваше щастие ми се отразява на корема — Шейла се засмя, виждайки смутените лица на приятелите си. — Изпитвам вълчи глад — добави тя дяволито.

— Можем да ти помогнем. — Джефри изчезна в кухнята и след около пет минути се появи с табла в ръце, върху която имаше огромно блюдо, пълно с вдигащи пара спагети.

— Есо, pasta pizzaiola^[1] — извика той сияещо.

— Хм! Мирише доста съблазнително!

Шейла не се колеба дълго и първа зае мястото си на масата. Джак и Сабрина се присъединиха.

Хапваха си с добър апетит, пиеха вино и възбудено разговаряха.

— Наздраве за нашата влюбена двойка! — Джак вдигна чашата си и до дъно пи за Сабрина и Джефри.

— За доброто ни приятелство — допълни го Джефри.

Сабрина сияеше от щастие. Всичко ѝ се струваше, като в приказките. Всички бяха в отлично настроение и приемаха Джефри така сърдечно и безусловно. Бъдещето изглеждаше светло и сигурно, както никога. „Започвам един нов живот... Впрочем не употребих ли и вчера тези думи?“ Тя се усмихна замислена.

Докато пиеха кафето, Джак обясни как, като използват всички възможности за облагане, ще могат да намерят най-подходящото финансиране на проекта ѝ.

— В първия момент ще закъсаш доста, но най-късно след три години ще се справиш — каза той и ѝ кимна насърчително. — Трябва да се решиш да направиш този опит. Рискът, който поемаш си, заслужава.

— О, Джак... — Сабрина не можеше да намери думи от възлнение. Тя прегърна първо Джефри, след това Шейла и накрая Джак.

— И... ти мислиш, че ще се справя за три години?

— Ако не пренебрегнеш помощта ми, може и по-рано. Помисли си, Сабрина — намеси се Джефри.

— Още не мога да повярвам. Ти си абсолютен финансов гений, Джак.

— Благодарността си не трябва да отправяш към мен — каза Джак скромно. — Идеята за компютъра е на твоя бъдещ мъж. Аз само я доразвих.

— Не, не — заскромничи и Джефри. — В края на краищата с компютрите аз си изкарвам хляба. И съвсем естествено е да помогна на Сабрина да рационализира работата си. — Той намигна на Сабрина. — Между другото, Джак, мислил ли сте да инсталирате в бюрото си компютър.

— Това не е лоша идея. — Джак сбърчи замислено чело.

— Хм, хубава работа, господа — намеси се Шейла. — Сабрина ще опъва каиша, а вие на нейния гръб ще си докарвате хубави пари — отбеляза тя по своя директен начин.

— Както винаги Шейла попадна направо в целта — Джак се ухили.

Сабрина смутено наведе глава.

— Не зная с какво толкова печеля тези похвали — каза тя тихо. — Аз... ужасно много ви обичам.

— Стига вече сантиментални приказки! — Шейла вдигна чашата си. — За Сабрина и нейното щастие!

Постепенно в стаята нахлу студен нощен въздух. Джефри и Джак затвориха вратите и запалиха камината. Най-сетне те се разположиха удобно на фотьойлите пред камината и с часове водиха задушевен разговор.

Малко преди полунощ извъня телефонът. Сабрина неохотно се надигна, приближи се и вдигна слушалката.

— Сабрина? Ало.

— Тревор? Какъв ти е проблемът?

— Отнася се за партито.

— Да?

— Мога ли да доведе и една приятелка?

Сабрина се засмя.

— Разбира се, Тревор. Що за въпрос!

— Благодаря. Но... има още една малка подробност... нейният шеф трябва да я освободи.

— О, моля те, Тревор, пощади ме. Наистина не искам да слушам какви лъжи е наговорила твоята позната на шефа си.

— Но... тя се страхува, че може да я издадете. Имам предвид, ако случайно видите шефа ѝ. Човек всъщност никога не знае...

— Е, добре тогава. Стига вече приказки, Тревор. Ще мълча като гроб.

— Да. Тогава тя ще каже, че трябва да посети сестра си в Ню Джърси, която уж тъкмо е родила. Всъщност, детето е почти на три години, но разбира се, шефът ѝ не знае за това.

— Окей, разбрах: сестра в Ню Джърси — тригодишно дете. Всичко е наред, Тревор.

— Благодаря, Сабрина. За такъв шеф само може да се мечтае! Падна ми камък от сърцето.

— Дочуване, Тревор.

— О, момент, забравих още нещо — строгият шеф се казва Джефри Харпър. Бай.

Сабрина остави слушалката и се изкиска като тийнейджърка.

— Кой беше? — попита развеселен Джефри.

— Съжалявам, мистър Харпър. — Сабрина повдигна отбранително двете си ръце. — Заклех се да запазя тайна. — Тя отново

се закиска и седна в скута на Джефри. — Ще дойдеш ли в сряда на партито ми?

— Не, Сабрина, съжалявам. Най-късно утре вечер трябва да съм в Ню Йорк.

— А как стоят нещата с вас? — обърна се тя към Шейла и Джак. Джак решително поклати глава. Шейла също отказа.

— Мен не ме брой — каза тя театрално. — Какво ли бих могла да правя аз, старата жена, между всичките тези младежи с тяхната неизчерпаема енергия? Не, не. Остави ни нас, старите. — Тя погали Джак по бузата. — Нали, скъпи мой, това не е за нас?

Джефри прокара върха на пръстите си по гърба на Сабрина.

— В петък ще участвам в състезание по плуване в нашия клуб. Мислиш ли, че ще можеш да дойдеш?

— Ти се шегуваш? Нима мислиш, че ще пропусна рядката възможност до насита да се възхищавам на голото ти тяло? — привлече го Сабрина към себе си.

Със смях Джефри я прегърна. Той покани също Шейла и Джак и им написа адреса на плувния клуб.

— Това важно състезание ли е? — попита Сабрина, която по принцип живо се интересуваше от всичко свързано с Джефри.

— Най-важното от пет години насам. Всеки месец провеждаме вътрешни турове. Един път в годината се състезаваме с другите клубове от града. А само на пет години е националното състезание.

— А на кое място сте в ранглистата, „стари младежо“? — попита Джак с твърд английски акцент.

— Знам, че ще прозвучи много нескромно, но точно аз съм звездата на нашето дружество. — Хвърляйки бегъл поглед към Сабрина, той продължи: — Първоначално влязох в клуба, заради възможността да мога да участвам в състезания. Да, и с течение на годините все повече се сприятелих с другите членове. В клуба съществува, така да се каже, сърдечна атмосфера и съвсем открито заявявам, че там се чувствам много добре.

— А защо не? — Сабрина се усмихна на Джефри. Вече съм в напрежение как ще приключи всичко.

— Ще плувам само за теб — прошепна той. — Значи, ще съм непобедим.

Когато по-късно огънят в камината започна да загасва, двете двойки се отправиха към спалните си. Сабрина заспа веднага и бъдещето ѝ се присъни в ясни искрящи цветове.

* * *

На следващата сутрин тя безшумно се измъкна от леглото, тихо слезе по стълбите, излезе от къщата и направи сутрешното си къпане в морето. Но не изминала и съвсем малко разстояние, тя дочу плътно до себе си познатия смях на Джефри.

— Добро утро, скъпа! Спа ли добре? — попита той, доплува до нея и я целуна нежно.

Четиримата приятели прекараха чудесен ден заедно. Те плуваха в морето, пекоха се на слънце, играха тенис и си направиха излет с велосипеди. И времето отлетя като миг. Вечерта дойде по-бързо, отколкото се искаше на Сабрина. Часът на раздялата неумолимо се приближаваше.

Шейла и Джак вече седяха в колата, когато Джефри се сбогуваше. Той целуна сърдечно и горещо Сабрина, прегърна я, като че ли искаше да я задържи завинаги.

— Само една твоя дума и съм вече във фрак и с цилиндър на главата — прошепна той. — Ще се оженим веднага, щом решиш. Ти сама ще определиш времето и мястото. Денят ще протече според твоето желание; всичко ще бъде така, както винаги си го мечтала.

— О, ти се заблуждаваш, ако мислиш, че съм обмислила всичко с подробности. Прекалено съм заета, мистър Джефри Харпър.

— Е, тогава твърде скоро трябва да се позамислиш, бедна моя, многострадална, мис Сабрина Кулен. Знаеш ли какво, хайде двамата да го обмислим това. Да знаеш само какво, удоволствие е това.

Сабрина го гледаше и в тъмните ѝ очи се отразяваше блясъкът на звездите.

— Не знам въобще дали искаш Кевин и Джуди да присъстват.

— Ще им предоставим възможността, сами да решат. След вашия не твърде приятелски разговор по телефона, съмнявам се, че Джуди...

— Моля? — прекъсна го Сабрина учудено по средата на думата.
— За какво говориш?

— Е, да де, за вашата среднощни кавги по телефона миналата седмица.

— Кавга? Джефри, повярвай ми, ние не се разделихме с лоши чувства. Отначало Джуди беше много развълнувана и недоверчива, но след това... О, досещам се какво се е случило!

— Аз също, скъпа. — Джефри погледна към морето. — Кевин ми разказа своя собствена версия за историята на Джуди. Време е сериозно да си поговоря с него.

— Какво всъщност ти разказа той?

— О, куп глупости. Но не си усложнявай живота, заради това. Забрави го. Престани да мислиш за моя ексцентричен брат и за неговите безсрамни лъжи. Още днес ще го притисна и ще му кажа мнението си, обещавам ти. — Той силно целуна Сабрина.

— Джефри, остави Кевин. Какво ни засягат празните му приказки. Така или иначе, той е безсилен срещу любовта ни.

— О, скъпа, ти отново ме засрамваш. Какъв идиот съм! Не трябваше да слушам и секунда.

Сабрина се усмихна.

— Не се тревожи за това. Нали е вече минало.

Те за последен път се целунаха на раздяла. Джефри тръгна към колата.

— И не забравяй тази вечер да спиш от моята страна — напомни ѝ той докато се качваше.

— Не се тревожи. Обещаното си е обещано. — Тя весело му махна.

Колата още не беше се скрила от погледа ѝ, когато Сабрина побягна нагоре към спалнята си. Със замах отхвърли завивката на леглото. Нищо! Толкова ли много се беше вживяла в последните думи на Джефри. Малко разочарована, тя се отпусна на ръба на леглото. Внезапно почувства, че еуфорията през последните дни беше изтощила силите ѝ. Уморена, тя се отпусна и легна. Какво беше това?! През възглавницата усети някакъв твърд предмет. Любопитно надникна отдолу. Върху чаршафа имаше черна кутийка. Сабрина затаи дъх. За момент притвори очи и отново погледна. Кутийката беше все още на мястото си. С треперещи пръсти посегна към нея и отвори

капачето. В обшитата в матово блестящо черно кадифе кутийка имаше фина златна верижка с плоска висулка, украсена с четири блестящи диаманта. Сабрина преглътна. Сълзи напиреха в очите ѝ, докато внимателно я изваждаше от кутийката и сдържайки дъха си, я разглеждаше срещу светлината. Изведнъж Сабрина се отърси от учудването си. С решителен жест тя отметна сплетената си коса назад и сложи на шията си искрящото бижу. С нескрита радост се завъртя и танцувайки влезе в банята, където се огледа от всички страни пред голямото стенно огледало. Тя не можеше да откъсне погледа си от прекрасното украшение. Отново и отново тя боязливо прокарваше пръсти по гладкото студено злато, като че ли искаше да се убеди, че не сънува.

Сабрина искаше да прегърне целия свят, ако можеше, заради радостта и благодарността, която чувстваше. Но наоколо нямаше същество, с което можеше да сподели щастието си. Неуморно бягаше от една стая в друга. Най-малко след два часа можеше да открие Джефри и приятелите си. Какво можеше да направи междуременно? Без особен интерес тя прерови етажерките, на които мистър Лорд, съхраняваше видеокасетите си.

Дали да не изгледа някакъв филм? Сабрина прочете няколко заглавия и въздъхна. Какъв смисъл имаше да кисне пред екрана? Така и така, нямаше да разбере действието, защото мислите ѝ щяха да кръжат само около Джефри.

Отиде в кухнята и си наля чаша мляко. С треперещи пръсти я доближи до устата си. Ето, че преживяваше голямата си любов. Една любов, като земетресение — страстна и съдбоносна. Сабрина се отпусна на стола. Тя щеше да се омъжва — тази мисъл толкова нова, толкова неочаквана и възбуждаща, я връхлетя внезапно.

Дочу се тихо почукване. Сабрина вдигна глава и напрегнато се послуша. Очевидно някой чукаше на външната врата. Сабрина зашляпа с босите си нозе през хола и погледна през тясната шпионка. Отвън стоеше Джейсън Сендс.

— Джейсън! — Сабрина отвори. — Заповядайте, влезте. Толкова се радвам, че вече си имам някого, който може да сподели щастието ми. Сърцето ми почти ще изскочи от радост.

— Както изглежда сте изтеглили голяма печалба, Сабрина? — Смеейки се, Джейсън я последва във всекидневната. — Е, карайте по

ред — каза той и я погледна очакващо.

Сабрина му разказа подробно за Джефри и за нейната голяма и прекрасна любов. Джейсън беше внимателен и търпелив слушател. От време на време поставяше внимателни, ясни въпроси, но най-често оставаше мълчалив и слушаше, усмихвайки се на жизнерадостните ѝ описания.

Когато Сабрина започна да говори за плановете си около женитбата, Джейсън видимо се оживи.

— Мислили ли сте вече как ще изглеждат поканите ви?

— Вие наистина бързате много, Джейсън.

— Човек не може за кратко време да се погрижи за всичко. Можете да чакате цяла вечност, за нещо, ако не го направите навреме.

— Нима? — Тя вдигна рамене. — За това наистина не съм мислила. Хм, имам приятелка художничка, ще я помоля да се заеме с поканите.

След почти два часа, прекарани във възбуден разговор, Сабрина се извини и се качи горе, за да телефонира на Джефри. Тя го обсипа с благодарности за прекрасната изненада, която и беше доставил със скъпия си подарък.

— Помисли ли вече, кога, как и къде ще бъде сватбата ни.

— Да, представи си, Джейсън Сендс седи долу. От два часа не се занимаваме с нищо друго, освен с нашата сватба и нужните за това приготовления.

— Джейсън? Кой е той?

— Личният секретар на нашия „господар“. Вече ти говорих за него.

— Така ли? И толкова големи приятели ли станяхте, че му доверяваш нашите планове за женитба?

— Джефри, да не би да си ревнив? — Сабрина се засмя. — Каква мила изненада. Отново и отново откривам нови страни в теб.

Той се присъедини към смеха ѝ.

— Обичам те, Сабрина — увери я шепнейки.

— Аз също. Не мога да кажа колко много.

— Внимавай само, този Джейсън да не те остави до късно будна — предупреди я Джефри. — Утре те чака напрегнат ден.

— Ще си легна точно навреме — внезапно тя се изкиска.

— На какво се смееш?

— Ох, сетих се за Тревор и за нашата малка тайна. — Тя отново захихика. — Любовта е като шампанското, разлива се и кара кръвта ти да кипи. Опиянена съм от щастие.

— С мен е почти същото. Ти също ми действаш възбуждащо. Става ми ту топло, ту студено, когато си мисля за теб. Аз съм луд, луд съм по теб. Никога не съм мислил, че може да ме споходи такова нещо. То е като чудо. О, Сабрина... не зная как ще преживея този дълъг ден без теб.

— Ако не бях вече поканила всички за партито си...

— О, ще успеем. В петък отново ще се видим. Между впрочем, ако утре нямах някоя неотложна и важна среща... може би...

Сабрина въздъхна дълбоко.

— Но скоро ще бъдем заедно, съвсем официално и завинаги.

— Колко утешително звучи. С тази мисъл мога вече да си легна. Пожелавам ти приятни сънища, любима моя.

— Аз също.

Сияеща от щастие, Сабрина слезе по стълбите долу. Тя разпери ръце, залюля се в такта на въображаеми звуци, завъртя се в кръг, докато ѝ се зави свят и се отпусна във фотьойла до Джейсън.

— Ах, Джейсън — въздъхна тя, останала без дъх. — Да си влюбен е прекрасно, неописуемо чувство. Човек вижда света в по-ярка светлина. Всички цветове блестят по-силно, всяко зло загубва силата си.

Той кимна, усмихвайки се.

— Колко ви завиждам, Сабрина — каза тихо.

Те си поприказваха още известно време, след това Сабрина се сбогува.

— В къщата ли ще нощувате? — попита тя.

— Може би — отговори Джейсън колебливо.

— Знайте, че сте поканен на партито утре. Вярвам, че добре ще се повеселите. На моите хора може да се разчита сто процента.

Джейсън се засмя.

— Карате ме наистина да стана любопитен. Благодаря за любезната покана.

— Всичко хубаво, Джейсън. Лека нощ.

— Лека нощ, Сабрина.

— Джейсън, надявам се, че не съм ви отегчила много с бръщолевенията си за любов и брак.

— Съвсем не. Трябва да ми вярвате, Сабрина. Разговорът с вас беше ободряващ и забавен. Наистина. Отдавна не съм се чувствал толкова добре, както тази вечер във вашата компания.

[1] Ето ги и спагетите! (итал.). — Бел.ред. ↑

Х

Сабрина погледна нервно часовника. Защо не идваха още от обслужването по домовете? Тя влезе в кухнята, включи кафемашината и наля вода за чай в огромен меден чайник.

— А какво ще предложите за ядене на гостите си?

Сабрина се обърна. Зад нея, до кухненската маса седеше Джейсън и пълнеше захарницата с бучки захар. Косите му бяха разбъркани и като цяло изглеждаше направо вкиснат.

— Нямам представа. — Тя безпомощно сви рамене. — При това моите хора ще връхлетят като лакоми скакалци. А аз не мога нищо да им предложа, защото тези глупаци от сервизното обслужване по домовете така безсрамно се шляят. Това е позор!

— Е, Сабрина, не е чак толкова трагично. Вие се качете горе, за да се преоблечете, а аз междувременно ще надникна, дали няма да може да се изрови нещо от запасите на нашия „господар“.

— Джейсън, вие сте съкровище. — Сабрина му подари една въздушна целувка и забърза нагоре по стълбите. — Ако забогатее някога, ще ви отнема от мистър Лорд. Ще ви плащам тройно! — Тя се втурна в спалнята си. През затворената врата се дочу звънкото тананикане на Джейсън.

Сабрина набързо се среса, захвърли четката и гребена и се спусна към вратата. Нямаше и следа от доставчиците. Тя се втурна към кухнята. По средата на помещението, усмихвайки се, стоеше Джейсън, облечен в бели ленени панталони и патешко жълто поло. Обут бе в мокасини, а на главата му предизвикателно се кипреше сламена шапка.

— Готов съм на всякакви унижения. — Той посочи масата, на която беше наредил ордъворите. — Разбира се, само ако ми се плаща на час за услугите.

— Ах, Джейсън, какво бих правила без вас. — Като минаваше покрай него Сабрина го прегърна. — Вие сте истински, хилядапроцентов англичанин. — Тя се спря. — Най-накрая даже бихте могъл да ме посъветвате как най-изгодно да си купя компютър.

— Поне ще се опитам.

— Много сте скромни. — Сабрина му намигна. — А сега, да ви се отблагодаря за голямата услуга, която ми направихте...

— Каква услуга? — Джейсън си придаде учуден вид, а лицето му придоби сериозно изражение.

— Вие сте мой гост, Джейсън. Вие ме извадихте от неудобното положение, в което ме поставиха тези немарливци от обслужването. Аз приех помощта ви, като приятелска отзивчивост и сега...

— О, вече разбирам. Благодаря ви за поканата.

Двамата излязоха на верандата и видяха група весели млади хора, които смеейки се и бърбейки, се приближаваха към вилата. Отново на Сабрина се прииска да прегърне целия свят — толкова щастлива и доволна се чувстваше.

— Добре дошли! — извика им тя и пропусна гостите си да влязат.

— Вие ли сте Сабрина Кулен? — Сабрина се обърна. Пред нея стоеше мъж, облечен в бяло.

— Да? — Погледът ѝ попадна върху нашарена с цветни балони кола за доставки. — Но аз не съм поръчвала никакви балони — каза тя учудено.

— Това не е необходимо. — Той се приближи към колата и отвори задната врата. — Ние доставяме подаръци изненади. — Мъжът с усилие се опитваше да удържи, пълните с хелий балони.

Смеейки се, Сабрина побърза да му помогне.

— И кой иска да ми достави радост с тези пъстри балони?

— Това нямам право да ви кажа. — Мъжът намигна.

— Изглежда вашите услуги са много търсени, млада госпожо. — Той посочи надписите, с които бяха украсени балоните.

Сабрина прочете на глас:

— „Винаги на вашите услуги — Сабрина и нейният екип“; „Имате ли трудности — Сабрина Кулен има грижата за помощ“; „Сабрина Кулен решава вашите проблеми с един замах“. — Тя се засмя.

— Знам какво си мислите сега, младежо. Но външния блясък лъже. Бизнесът ми между другото е труден и отговорен. — Тя посочи своите колеги. — Моите хора изглеждат като спортисти, защото вършат работата си на колела.

Мъжът се усмихна.

— Няма нищо лошо в това, лейди. Пожелавам ви приятен ден. — Той се качи в колата, която тракайки пое посока към града.

Сабрина вдигна рамене. Хората могат да си мислят, каквото искат за нея.

Тя добродушно се усмихна. Тревор беше единственият гостенин, който се беше облякъл изискано. С крайчеца на окото си Сабрина съзря, как той пригладваше ръба на светлите си ленени панталони и вчесваше косата си.

— Тревор! — Тя му подаде ръка.

— Здравсти, Сабрина. Бих ли могъл да ти представя моята позната? — Имаше предвид младата жена до себе си, която Сабрина познаваше само бегло.

— Радвам се.

— Добър ден, мис Кулен. — Издадохте ли на мистър Харпър къде аз днес...

— Нашата шефка никога не би направила това — прекъсна я Тревор по средата на думата.

Сабрина развеселена поглеждаше ту единия, ту другия.

— Разбира се не. Защо питате?

— Защото, когато му разказах своята версия, той ме попита, дали бременността в Ню Джърси трае по-дълго...

Сабрина добродушно се усмихна. Явно Джефри беше свързал нещата с откъслечните думи от разговора с Тревор.

— Трябва да ви предам нещо от негово име. — Младата жена се наведе и целуна Сабрина по бузата. — Освен това той ми поръча да не пропусна една нежна плесница по онова място... е, по-добре изпълнението да оставим за самия него.

Сабрина прегърна приятелката на Тревор и двете без задръжки се засмяха като ученички.

— Жени — отбеляза Тревор.

— А вие мъжете? — Сабрина нежно го щипна по ухото. Най-сетне се появиха от обслужването по домовете. Сабрина незабавно започна да им дава наставления, но с половин ухо долавяше и разговора между Тревор и приятелката му:

„Как мислиш, какво ли са правили през цялото време в бюрото при затворени врати? Може би са стояли със скръстени ръце или...“

Служителите от сервизното обслужване за партито уредиха бюфета направо на плажа, върху три големи маси. Като гладни вълци гостите на Сабрина се нахвърлиха на вкусотиите и сервитьорките търчаха постоянно с таблите да допълват навреме запасите от храна.

Сабрина ласкаво погледна към приятелите си. Те изглеждаха много доволни и с голямо настроение.

След яденето всеки се отдаде на своето занимание. Някои плуваха в басейна, други играеха тенис, трети мързеливо се излежаваха на слънце и дремеха. По някое време Сабрина безпощадно ги разгони да стават.

— За да не забравите как се кара, скъпи мои — подвикна им тя ободрително, — наела съм велосипеди. Те не са толкова луксозни, като нашите във фирмата, но мисля, че такива незначителни подробности няма да ви уплашат.

— Разходка на колела, какво оригинално хрумване — пошегува се Тревор.

— Ето ви случай да повишите жизнения си тонус. — Сабрина му намигна съзаклятнически.

— Но те са от Ано Тобак! Това са чисти музейни експонати!

Колегите на Сабрина се метнаха на седалките на старомодните велосипеди, като не преставаха да се шегуват. Полагаха големи усилия да задвижат невероятно тежките возила и някои застрашително се клатушкаха насам-натам, едва успявайки да запазят равновесие. Но накрая всички вече уверено седяха на седлата и се спуснаха по крайбрежна уличка в дълга колона. Заобиколиха града и се насочиха към нивята и пасищата. Тук и там се спираха, за да си направят снимки и да потупват гальовно малките жребчета, които тичаха в тръс покрай бдителните си майки и любопитно надничаха през дървените огради.

Понякога ги задминаваха коли и пътниците в тях любопитно се втренчваха в градските „нашественици“. С най-голямо удоволствие Сабрина би им се изплезила, но в това време Джейсън я приближи. С неподражаема елегантност той повдигна ръка, махна небрежно към натрапчивите зяпачи и ги дари с усмивка, от която и айсберг би се разтопил. Другите последваха примера му — „зяпачите“ се заобръщаха сконфузено и продължаваха пътя си.

Ето че Джейсън поведе колоната. Той насочи Сабрина и гостите към един обширен резерват, в който се боричкаха многобройни

домашни животни.

— Не трябва ли за по-сигурно да оставим някой да пази колелетата? — попита Тревор. — Нали нямаме катинари за тях?

Сабрина се засмя.

— Не се безпокой, Тревор. Тук на полето никой не краде велосипеди. Не сме в Ню Йорк. — Тя сложи ръка на рамото на скептично настроения Тревор. — Не бива да карате вашата позната да ви чака.

Всички спокойно се разхождаха из хладната сенчеста гора, минаваха покрай прозрачни поточета и сочни ливади, пълни с цветя. Накрая спряха да си починат на широко — дървено мостче, издигащо се над малко езерце, плътно покрито с бели водни лилии. Ясно синьото небе се отразяваше във водата и слънцето рисуваше върху листата им прелестни шарки, като че ли чрез магия смесваше светлината и сянката.

— Човек би трябвало да има доста пари, за да може да си позволи една малка къщичка сред природата — въздъхна някой.

— Хората, които имат малко пари, не могат да си представят, каква огромна отговорност, даже бreme носи богатството — чу се гласът на Джейсън.

Започна разпалена дискусия за предимствата и недостатъците на богатството и неговото влияние върху хората, по време на която Джейсън упорито защитаваше „по-обикновен живот“.

— Богатството не носи винаги щастие — наблегна той. — Зная, че звучи глупаво, но всичко, което съм видял до сега и съм преживял сред така наречените висши кръгове само отново потвърждава тази всеизвестна истина.

Едва привечер групата се отправи обратно към вилата. Освежиха се в морето и насядаха върху одеяла около големия огън. Заразказваха се приятни кратки истории и весели вицове, а някои се шегуваха, измисляйки все нови и нови двусмислени рекламни изречения за куриерската служба на Сабрина. По едно време Сабрина запита:

— Кажете, кой от вас беше обожателят ми, поръчал балоните?

Всички мълчаха, а тя гледаше подозрително ту един, ту друг. Никъде обаче не видя спотаена усмивка или гримаса — всички открито срещнаха погледа ѝ. Изведнъж я осени: „Джефри! Разбира се!

Само той може да измисли такава хитра шега“. Сабрина скришом се усмихна.

Около единадесет часа първите гости се сбогуваха. Прекараният заедно ден укрепил още повече и без това здравите приятелски отношения между колегите на Сабрина. Раздялата беше толкова мила и сърдечна, че тя не можа да скрие умилението си. Дори страничен наблюдател едва ли щеше да се усъмни в порядъчността на техните чувства.

Малко преди полунощ, когато и последният гост си беше заминал, Сабрина закрачи през празните тихи стаи изтощена, но щастлива. С тиха въздишка тя се отпусна върху меката тапицерия на един фотьойл и още веднъж мислено се върна към изминалия ден. Наистина имаше такива колеги, с които да се гордее. Не съществуваше между тях човек, който да злоупотребява с доверието, с името, с добрината ѝ. Напротив. Всеки влагаше усилия за благополучието на фирмата. В истинския смисъл на думата те бяха едно голямо семейство.

— Вие наистина сте шефка мечта. Моите комплименти, Сабрина. — Държейки в едната си ръка пълна чаша, а в другата измачканата сламена шапка, Джейсън ѝ се поклони.

— Самият колектив допринася за успеха на шефа си. Моите хора просто са супер. — Тя тихо се засмя. — Те са луди, направо луди за работа. Трепят се, работят волски от рано до късно — те са моторът за моя успех. — Обърна се към Джейсън. — Какво пиете?

— Мартини. А вие искате ли?

— Хм, мартини... звучи примамливо, но не зная дали... вече ми се вие свят...

— Е, и? — Джейсън ѝ подаде питието. — Какво ще ви навреди едно малко напиване?

Сабрина пое смеейки се чашата.

— Вашите изявления по повод богатството ме накараха да се замисля — отбеляза тя.

Той седна до нея.

— Не исках да си придавам важност, честна дума. Ежедневно наблюдавам съвсем отблизо, какво пагубно влияние оказват парите върху хората. За съжаление.

— Аз искам демократично да ръководя това, с което съм се заела. Не желая власт, а сигурност за мен и за колеги ми. Ролята ми на съпруга и майка трябва непременно да е съвместима с тази на жена, успяваща в бизнеса. Моята концепция ме задължава да отсъдя справедливо и за двете страни. Или поне се надявам да е така.

Джейсън се облегна назад и затвори очи.

— Да, достойна цел — потвърди той и гласът му прозвуча неочаквано меко и тъжно.

Сабрина се поколеба за миг, но след това му разказа за предложението на Джефри, с помощта на компютъра да рационализира дейността си.

— За съжаление съществува проблем, който излиза на преден план. Ще трябва страшно да задлъжняея, за да осъществя проектите си. Вероятно след три години ще съм на върха, но три години са дълъг период от време и може би...

Джейсън се надигна и наля още две мартинита.

— Вашият Джефри вероятно разбира от тези неща. — Той подаде чашата на Сабрина и отново седна до нея. — Тези години обаче, при всички случаи няма да са леки за вас. Ще се наложи да се раздвоите между бизнеса и любовта си. А за голямата любов трябва да се грижиш и да я пазиш.

— Прозвуча така, като че ли имате доста знания в тази област.

— О, да. — Той горчиво се засмя. — Но моите познания си останаха, уви, само празна теория. Трябваше да ги приложат и в практиката.

— Кога?

— Още когато бях женен. Моят брак се провали, защото смятах работата си за по важна от семейството. Това беше груба грешка.

Сабрина загрижена тръсна глава.

— Защо не поговорихте за това със своя „господар“? Не мога да си представя, че той изисква от служителите си толкова пълно себеотдаване.

Джейсън изпразни чашата си на един дъх.

— Разбира се, че не. Той не е нечовечен. Но тогава мислех, че професията при всички случаи стои над семейството и, че то е едва на второ място в списъка на задълженията ми. Оказа се, че е съдбоносна заблуда.

Сабрина гледаше Джейсън състрадателно.

— Става студено. Отивам само да си взема коженото палто — промълви тя.

Изкачи се по стълбите и влезе в стаята на мистър Лорд. Тук вече нищо не напомняше за бурната първа среща с Джефри. В безупречен ред висяха палтата и якетата по закачалките в гардероба. Грижливо подредени бяха и пуловерите и ризите на полиците. Но тръпчивия аромат на кедрово дърво събуждаше сладки спомени у Сабрина. Тя неволно въздъхна и пое дълбоко въздух. След това решително посегна към палтото си, тихо затвори вратата на гардероба, угаси светлината и напусна стаята.

Завари Джейсън пред камината да слага нови цепеници на мястото на изгорелите. Известно време той гледа мълчаливо огнените езици. Треперейки, Сабрина се загърна в палтото си.

— В общи линии това е парадокс — поднови Сабрина предишния разговор. — Промените, които би трябвало да ме улеснят и облекчат едновременно, крият опасност да отслабят енергията ми. Но аз въобще не си правя илюзии. — Тя направи място на Джейсън да седне. — Проектът наистина може да изчерпи финансовите ми средства, както физическите и духовните ми сили. Чувствам се малко несигурна.

Той въздъхна.

— Вярно е. Ситуацията, в която се намирате, е сложна. От една страна вие ще вложите всичкото си време и сили в един проект, който впоследствие ще ви спести много време. От друга страна никой не може да ви гарантира, че частния ви живот ще може да понесе такива големи натоварвания. В края на краищата, рискувате да платите висока цена. Без гаранция, дали изобщо ще постигнете целта си.

Сабрина кимна замислено.

— Ако свободата ми за действие не беше толкова ограничена...

— Мистър Лорд би могъл да ви предостави липсващите ви средства — във вид на безлихвен заем. Ако се застъпя пред него за вас...

— Ще го направите ли заради мен, Джейсън? — Сабрина учудено го наблюдаваше. — Нима сте толкова близък с шефа си?

Джейсън вдигна рамене.

— Както искате го наречете.

— Вашето предложение звучи примамливо, даже повече от примамливо, но... има някои деликатни неща между мистър Лорд и бъдещия ми девер. Страхувам се...

— О, знам за това. Кевин Харпър е злоупотребил с доверието на мистър Лорд. По твърде лош начин.

Сабрина долови нотки на горчивина в гласа на Джейсън.

— О, да не би да знаете за това нещо повече?! — извика възбудено тя. — Ние се досещахме, че Кевин не ни казва истината, но нямахме ни най-малка представа, какво всъщност се е случило. — Тя потърси погледа му. — Впрочем, напълно ми е безразлично, какво е сторил Кевин. Ядосва ме само фактът, че той ни въвлече с Джефри в тази неприятна история. При това, съвсем точно зная, че нямам нищо, ама съвсем нищо общо с взетото от мистър Лорд решение да го освободи от работа.

Джейсън сведе глава.

— Не, вие наистина не носите никаква вина в случая — увери я той тихо. — Мистър Лорд разбра, че Кевин Харпър... е... имал връзка с жена му.

— Не!

— Те отдавна се познаваха, и...

— Не, моля ви, Джейсън, не искам да зная никакви подробности. — Сабрина повдигна отбранително ръце и разтърси глава. — Но защо трябваше да ме замесва в тази история. — Тя се изправи и закричи напред-назад пред камината.

— Не е чак толкова трудно за отгатване, Сабрина. Вие сте го отблъснала, гордостта му е била наранена, честолубието му засегнато. Решил е да ви отмъсти.

— Но така той причинява болка на две жени едновременно: на жена си Джуди и на мисис Лорд.

Джейсън се изсмя от сърце.

— О, Сабрина, моето простодушно агънце. Кевин Харпър е безочлив. Той иска да запази самия себе си, той иска да спаси само своята собствена кожа. Търси изкупителна жертва — и това сте вие, Сабрина.

Сабрина се втренчи в огъня.

— Да, той никога не е намирал в себе си причината за грешките си. — Тя се обърна към Джейсън. — А мисис Лорд? — попита

колебливо.

Повдигайки рамене Джейсън се обърна.

— Кевин не знае, какво е истинска любов.

— Нито любов, нито чест, вяност и морал. — Той направи презрителна гримаса.

— Имаше ли мистър Лорд доказателства? Имам предвид виждал ли е жена си с Кевин...

— От дълго време у него съществуваше подозрение. Но мисис Лорд му признала първа. Една вечер му каза за своята изневяра. Мистър Лорд останал като гръмнат.

Сабрина замълча стъписана. Тя отново седна и загърна плътно раменете си с коженото палто.

— Джейсън? Разрешавате ли ми да разкажа на Джефри това, което току-що ми доверихте?

Той кимна.

— Мистър Лорд няма да има нищо против.

Двамата се загледаха към искрящия огън. Наблюдаваха играта между светлините и сенките и си говореха, без да обръщат внимание на часа. Но постепенно отговорите на Сабрина се превръщаха в едносрични. Изтощена, тя се облегна на рамото на Джейсън. Главата ѝ ставаше все по-тежка и по-тежка. Очите ѝ се затваряха...

* * *

Сабрина почувства, че я вдигат силни ръце. Премигна замаяно.

— Джефри! — Тя изхихика. — Вече втори път ме изненадваш насън. Внимавай да не ми стане навик.

Джефри я занесе безмълвно до стаята ѝ, затвори с крак вратата след себе си и грубо изправи Сабрина на краката ѝ. Тя объркано го погледна. Срещна я студен поглед.

— Джефри! — заеквайки, продума Сабрина. — Какво правиш. Аз нищо не разбирам...

Той не отговори. Сабрина чу тежкото му дишане, усети тръпчивия дъх на одеколона му и долови разочарованието, яростта и отчаянието в погледа му. Внезапно в ума ѝ проблесна:

— О! Ти мислиш, че аз и Джейсън... ние. — Тя облекчено се засмя.

— Джейсън?! — Гласът на Джефри беше стоманен. Сабрина се сви под грубата хватка, стегнала рамото ѝ. — За колко глупав ме смяташ, Сабрина Кулен? „Да забравим какво е казал Кевин. Ние се обичаме.“ — Ноздрите му се издуваха от едва сдържана ярост. — Сладки приказки, с които искаше да ме подлъжеш. Но сега показваш истинския си образ.

— Джефри! — Сабрина извика отчаяно. С какво беше спечелила неговия гняв, неговата ирония и студенината, с която се отнасяше към нея? Нима ревността му не и оставяше възможност да се защити? Трябваше ли в бъдеще да се отказва от всяко безобидно приятелство, за да не подхранва възбудената фантазия на Джефри? — Не те разбирам! Мислех, че си по толерантен!

— Толерантен! — Гласът на Джефри беше пропит със сарказъм. — Толерантен? — Той се засмя подигравателно. — Това виц ли е? — Той разтърси Сабрина. Когато рязко я пусна, тя залитна и падна на леглото. С ужасени очи се втренчи в него. Какво всъщност беше направила? С какво беше заслужила такава несправедливост? Беше ли престъпление, че е седяла с друг мъж пред камината и са си приказвали? Джефри толкова малко ли ѝ вярваше? Не разбираше ли нейната вяност, нейната любов?

— Окей. — Джефри си наложи спокойствие. — Ще те изслушам. Какво ще кажеш в своя защита?

Сабрина онемя. Нима стоеше пред съд? Горещи сълзи напълниха очите ѝ. Така ли изглеждаше любовта му към нея? Що за любов беше, щом не издържаше изпитания? Какво обичаше, всъщност, Джефри? Тялото ѝ? Разбиранията ѝ? Некомплицираното ѝ съществуване? Горещият ѝ темперамент?

— Ако наистина искаш това от мен, Джефри Харпър, то тогава би трябвало веднага да се сбогуваме. — Гласът ѝ беше ясен и спокоен. — Наситих се постоянно да усмирявам болезнения егоизъм на Харпърови. Съвсем не смятам още дълго да претеглям всяко свое най-малко движение, да слагам всяка своя дума на златна везна, за да не нараня някого от вас богопомазаните. — Сабрина дръзко срещна презрителния поглед на Джефри. — Е, хайде, задай своите въпроси! — заповяда му тя. — Не се стеснявай!

Той я гледаше през присвитите си очи.

— Нямам какво да питам. Най-сетне се убедих със собствените си очи и уши, каква безочлива лъжкиня си. Нали не очакваш да повярвам дори и на една-единствена твоя дума след всичко, което видях?!

Сабрина високомерно се изсмя.

— И какво, моля, видяхте, Джефри Харпър? — попита остро тя.

— Достатъчно, за да мога да свържа останалите неща.

Без да се замисля Сабрина вирна глава и удари плесница на Джефри.

Той светкавично я хвана за китката и изви ръката ѝ зад гърба. Лицето му беше съвсем близко до нейното, дъхът му опари бузата ѝ, гневният му поглед като че ли щеше да я прободне.

— Би трябвало да ти го върна по същия начин — изсъска Джефри. — Може би тогава ще се опомниш. — Внезапно той отблъсна Сабрина от себе си и си пое дълбоко въздух. — Защо всъщност е цялата тази суетня — каза с променен тон. — Аз получих урока си. Кой навлиза в живота без рани и белези. Все някога всеки се спъва в собствените си глупости. И никой не е предпазен от неизброимите превратности на съдбата. — Той прокара пръсти през косата си.

— Ти го казваш. — Сабрина се учудваше от къде черпеше силата и трезвото си самообладание. Тя настойчиво погледна Джефри в лицето. Чувстваше гърлото си като прерязано. Неволно докосна шията си, изтръпна цялата, когато напипа гладката златна верижка. С треперещи пръсти отвори закопчалката. — Ето! — Тя му хвърли верижката. — Заблуждавал си се, ако си смятал, че с нея можеш да си купиш безропотна робиня.

— Задръж украшението. Заради теб то се превърна в ненужна евтина дрънкулка. — Той я остави и влезе в банята.

Сабрина се спусна след него. Пламнала от гняв тя захвърли колието в синия мраморен умивалник.

— Нямам и най-малка представа, какво по дяволите ти става, мистър Харпър — изсъска тя. — Не виждам вече смисъл и да разбира. Но едно зная със сигурност — не искам никога вече да те видя.

Джефри повдигна глава. Лицето му беше бяло като креда. Сабрина стисна устни. Внезапно усети, че ѝ се завива свят. Сърцето ѝ се сви в дива неизразима болка. Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Върви си! — извика тя. — Напусни къщата.

— За да можеш необезпокоявана да продължаваш палавите си игрички? Не, Сабрина, няма да си отида. Не, преди да чуя от твоята уста какво правеше долу с него на дивана?

— Защо? Попитай по-добре експерта в тази област — обичното си братче Кевин. Така и така на мен не ми вярваш. Ти ме виждаш в своята развинута фантазия всяка минута в ръцете на някой любовник.

Джефри я погледна тъжно.

— С всички средства се опитвам да победи благоразумието.

— Ах, но без успех, нали?

— Сабрина, какво искаш от мен? Пристигам тук ненадейно нищо неподозиращ и те намирам заспала в прегръдките на чужд мъж. Наистина ви видях — теб и него, и това въобще не бе плод на развинутата ми фантазия. — Той измъчено затвори очи. Горчивина и разочарование се изписаха върху лицето му.

Сабрина се бореше със себе си. Трябваше ли да обясни всичко на Джефри? Да го убеди в безобидното си поведение? Но защо? Имаше ли още някакъв смисъл? Не беше ли вече разбита любовта ѝ?

— Нямам какво повече да допълня — каза тя със сподавен глас. — Нашата мечта се разби. Двама романтика, които се опитваха да приведат в съзвучие с реалността мечтата си за любов — това не можеше да доведе до добро. — Сабрина си пое дълбоко въздух, като си налагаше да го гледа право в очите. За своя изненада откри в погледа му всичко, което тя самата изпитваше — отчаяние, тъга, обърканост...

— Съжалявам, че любовта ни достигна до такъв нерадостен край...

Сабрина изхвърча от банята и като попарена се спусна надолу по стълбите. Джейсън го нямаше. „Дали беше чул кавгата? И ако...“ Сабрина отвори вратата и се завтече навън в тъмната нощ... Хълцайки, тя се хвърли върху хладния пясък. Свършено беше между нея и Джефри. Любовта ѝ беше студена и мъртва...

XI

— Гръм и мълнии! Вие вече сте на крак!

Сабрина сепнато се обърна.

— Джейсън!

— Да не се е случило нещо? — попита той угрижено.

— Не съм мигнала цяла нощ... — против волята ѝ порой сълзи обля лицето ѝ. — Джефри беше тук. Заварил ни е двамата върху дивана... — Гласът ѝ замря.

Джейсън залитна към една табуретка. Тежко се отпусна върху нея и се втренчи пред себе си с празен поглед.

— Джейсън какво ви е!? — Сабрина се втурна към него.

Той бавно вдигна глава. В очите му имаше такова разкаяние и чувство за вина, че Сабрина, обзета от състрадание, се наведе и ласкаво го погали по косата.

— Не бива да се упреквате за нищо, Джейсън — прошепна тя. — Аз сама съм виновна. Ако не бях толкова наивна...

— Сабрина... — Джейсън закри лицето си с ръце — моето име не е Джейсън Сендс. Отдавна исках да ви го кажа, но... — Безпомощно сви рамене. — Толкова се радвах на искреното си приятелство с вас... Вашата непринуденост в поведението, жизнерадостния ви дух толкова ми харесват... Аз, аз съм егоист в чувствата си. Моля ви, простете ми, Сабрина, истинското ми име е Келвин — Келвин Лорд.

Сабрина стоеше като зашеметена. Погледна мъжа пред себе си, сякаш че беше пришелец от чужда планета. Постепенно започна да проумява всичко и се разсмя. Скоро обаче смехът премина в горчиви ридания.

— Ох, Джейсън! — изхълца тя.

— Келвин... казвам се Келвин...

Двамата мълчаливо се гледаха.

— Какво да правя сега?! Джефри мисли, че го мамя.

Келвин Лорд внимателно я хвана за брадичката.

— Човек, който ви познава добре, никога не би ви приписал подобна подлост. Още повече, ако ви обича... — Той се усмихна. — Ако ви обичаше, би трябвало да знае, че никога не бихте го предала.

— Аз видях как Джефри се бореше с недоверието и съмнението... Ох, Келвин, посъветвайте ме, какво да предприема!

— Сабрина, наистина ужасно съжалявам, че ви причиних толкова неприятности. Искаше ми се поне веднъж в живота си да бъда обикновен човек, да изпитам слабост, да дам воля на чувствата си... Ах, Сабрина, не мога да си простя, че...

— Келвин — Сабрина хвана ръцете му, — самообвинението сега изобщо не може да ни помогне. Във всеки случай, радвам се, че във ваше лице си спечелих приятел. — Тя топло му се усмихна.

Келвин отвърна на нейната усмивка.

— Нямам думи, Сабрина! Вие сте чудесна. А имате всички основания да ме презирате.

Телефонът извъня. С подкосени крака Сабрина се приближи до апарата.

— Аз съм, да не си получила сърдечен удар? — прозвуча гласът на Шейла. — Той обаждал ли ти се е?!

— Не! И никак не съм сигурна, че някога изобщо ще ми се обади...

— Нима?! Само не се разстройвай толкова от тези дребни неприятности. Бъди сигурна, че в момента, в който Джефри отново е в състояние да разсъждава трезво ще разбере колко сляп е бил в ревността си.

Сабрина пресилено се засмя.

— Джефри не е бил много далеч от истината. Аз също доста се бях заблудила. Слушай ме внимателно, Шейла, Келвин Лорд е тук при мен.

— Самият „господар“?

— Да! — И тя заразказва на Шейла цялата объркана история. — Но въпреки всичко ще отида на състезанието по плуване — заяви решително накрая Сабрина.

— Ти напълно си се побъркала! — изстена Шейла. — Нямаш и капчица трезвен разсъдък!

— Точно така. Побъркана съм, луда съм от любов! И ще се боря за любовта си, Шейла! Няма да се откажа от Джефри!

— Е, поне си добродетелна. А твоето твърдоглавие отдавна ми е известно. Имам добър опит.

— Хайде да се срещнем в клуба. Искаш ли? — Въпреки потиснатото си настроение Сабрина си наложи да се засмее.

— Добре. Надявам се, че напълно осъзнаваш какво вършиш.

Сабрина закрачи нервно напред-назад. Келвин направи няколко неуспешни опита да я заговори, но скоро се отказа и я остави сама.

Мислите на Сабрина се въртяха като в омагьосан кръг. Как да убеди Джефри, че се е заблудил? Че всичко, което е приел за ясно и категорично, всъщност е точно обратното. Блъскаше си мозъка, търсейки някакъв изход. И всичките варианти опираха до Кевин. Той беше единственият, който би могъл да снесе от нея кошмарното подозрение. Но тъкмо пък Кевин би имал най-малък интерес да свидетелства и да я защити.

Някакво внезапно прозрение застави Сабрина да отиде до телефона. Тя нерешително се взря в апарата. Посегна към слушалката. Все още се колебаеше. Ръката ѝ обхвана хладната слушалка. Треперещите ѝ пръсти започнаха да избират номера.

— Джуди? — Гласът на Сабрина трепереше.

— Кой се обажда?

— Сабрина, Сабрина Кулен...

— Сабрина!?

— Извинете ме, моля ви, че така неочаквано ви се обаждам, но нямам друг избор. Трябва непременно да говоря с Кевин.

— С Кевин?! — Гласът на Джуди прозвуча отчуждено. — Той не си е в къщи. Имал някаква работа — поне така ми каза...

— Кевин да ви е разказвал за мен и Джефри?

— За вас и Джефри?! Нито дума.

— Ние ще се женим.

— Така ли? — изведнъж Джуди се засмя. — Значи съвсем скоро ще ставаме етърви!

— Може би...

— Защо може би?

— Джефри и аз... скарахме се... Джефри смята, че съм го мамила. Но Кевин знае истината и, ако поговори с него... — Сабрина млъкна.

Мълчеше и Джуди.

— Джуди! Джуди, бихте ли ми направила тази услуга? Наистина нещата са много деликатни, зная. Нямам право да ви се сърдя, ако ми откажете...

— Какво трябва да направя?

— Искам непременно да говоря с Джефри в присъствието на Кевин. Но преди това двамата не трябва да се срещат и уговарят.

— Кога и къде би трябвало да стане това?

— Тази вечер, в клуба по плуване на Джефри.

— На състезанието? — Джуди тихо се засмя. — Едва ли ще мога да сторя нещо за вас, Сабрина. Кевин не желае да го гледа.

— Можете, Джуди. Искам да разкажете на Кевин за моето обаждане.

— Какво? Защо?

— Кажете му, че за мен е много важно. Когато узнае, че толкова дръзко съм го търсила в къщи, ще се досети, колко сериозен ще е този разговор. Ще се увери, че няма да го оставя, докато не постигна целта си.

— Хитро сте го замислила, Сабрина. Е, добре. Можете да разчитате на мен.

— Ох, Джуди, не зная, как да ви се отблагодаря! Много съм ви признателна.

— Ой-ла-ла! — Някой хвана отзад Сабрина за рамото. Тя се сепна и обърна.

— Съкровище мое, разбира се, че сме ние! — Шейла я прегърна засмяна.

Джак тихо свирна през зъби.

— На човек могат да му потекат лигите — засмя се добродушно и той. — Изглеждаш страшно секси. На Джефри сигурно ще му изскочат очите.

— Съвсем ли си сигурна, че вършиш това, което трябва? — Шейла я наблюдаваше угрижено.

— Абсолютно. В ръцете си държа много силен коз — Кевин Харпър. Трябва да дойде.

— Кевин!? Но така нещата ще се влошат още повече!

— Напротив. Той ни раздели с Джефри и той ще ни събере отново. — Сабрина се усмихна победоносно.

— А каква ще е нашата роля в цялата тази комедия?

— Като начало ще се държите съвсем спокойно. Правете се, че нищо не се е случило. И никакви сцени!

Влязоха в плувната зала. Попаднаха в обстановка на елегантна и разточителна пищност. Сабрина неволно затаи дъх. Високо над главите им се откриваше огромен купол от стъкло с цвят на опал. Поддържаха го фино изваяни колони и арки от ковано желязо. Около басейна имаше всевъзможни цветя и тропическа зеленина.

Сабрина зашари с поглед по зрителите. На отсрещната страна откри Кевин. Външността му предизвика в нея усещане, като при пробождане с нож. Както винаги, той бе самоуверен и екстравагантен — с подкупваща младежка усмивка. Седеше между зрителите и внимателно следеше старта на състезанието. Сабрина отмести погледа си от него. Тя с нетърпение очакваше дисциплината, в която трябваше да участва Джефри.

Най-сетне шкиперът оповести дългоочаквания старт. Сабрина се изопна като струна на мястото си. Пулсът ѝ се учести, чувстваше, че сърцето ѝ направо ще изхвъркне. За кой ли път облизваше с език пресъхналите си устни. Видя Джефри да се приближава към басейна. С болезнена яснота виждаше всяко мускулче от тялото му, запомняше всяка негова крачка. Като през лупа наблюдаваше концентрираното изражение на лицето му, напрежението във всяка фибра на спортната му фигура.

Струваше ѝ се, че може би за последен път се възхищава на любимия мъж, преди той да ѝ захлопне вратата.

Джефри с красив скок се потопи във водата, с мощен размах и без видимо усилие заплува. Сабрина като насън чуваше възбудените викове на зрителите. Тя не долавяше нито собствения си глас, който непрекъснато насърчаваше Джефри, нито пък по-късно си спомняше, че едва не скъса от дърпане роклята на Шейла, когато плувците се обърнаха за последната отсечка. Все още Джефри водеше и първото му място, като че ли бе в кърпа вързано. Но няколко метра преди финала конкурентът му се приближи плътно до него. Сантиметър по сантиметър той топеше разликата. Сабрина до болка захапа долната си

устна. За нея никой наоколо не съществуваше. Тя виждаше само своя любим Джефри.

— Джефри! — извика му с цяло гърло. — Давай, Джефри, давай!

След този отчаян вик почувства, как изведнъж от раменете ѝ се смъкна цялата тежест от напрежението и потисканата възбуда.

В този миг Джефри финишира и спечели състезанието. Секунда по-късно той изскочи от водата и веднага го наобиколиха тренъори, приятели и почитатели. Подаваха му ръце, говореха му нещо, но изглежда той не виждаше и не чуваше никого от тях. Погледът му блуждаеше по трибуните. Внезапно съзря Сабрина сред френетичната тълпа. Очите им се срещнаха. За двамата времето като че ли спря. Стояха като вкаменени и се гледаха. В зениците на Джефри проблясваха познатият любовен огън и голямата му нежност — до болка познати на Сабрина. Имаше и вина, и няма молба за прошка.

В полезрението на Сабрина се появи още едно познато лице — Кевин. Той застана до Джефри, стисна ръката му и го заговори. Но Джефри не откъсваше погледа си от Сабрина. Той вдигна ръка и я посочи с пръст. Кевин погледна към нея, размениха си още по няколко думи и той изчезна. Преди да се обърне и тръгне, Джефри хвърли един последен поглед към трибуните. Лицето му бе сгърчено от отвращение.

— Здравей, Шейла. Как си, Джак? — Кевин ги поздрави с престорена веселост.

Никой не отвърна на поздрава му.

— Джефри иска веднага да си отидеш от залата, Сабрина. — Той предизвикателно се изпречи на пътя ѝ.

Сабрина отвори уста и беше готова да го обсипе с ругатни и упреци, но си замълча. Споменът за студенината и отвращението в последния поглед на Джефри стопиха нейната смелост. Повече нямаше за какво да се бори. Тя просто бе загубила играта...

— Ще те придружа до изхода. — Кевин покровителствено ѝ предложи ръката си.

Сабрина кимна механично. Изведнъж се почувства неестествено крехка и безпомощна. Зави ѝ се свят и залитна.

Потърси къде да седне. Кевин я наблюдаваше критично.

— Между другото, съветвам те повече да не закачаш жена ми — промърмори той.

Сабрина бавно се надигна.

— Ех, спомени, спомени! — Шейла я върна към действителността. — Няма ли да си поговорите за някои неща с Кевин?

Тя поклати унило глава.

— Всичко вече е свършено — прошепна едва доловимо.

Шейла сбърчи чело.

— Аз пък не съм на същото мнение. Вашата жена разказа ли ви за обаждането на Сабрина? — обърна се тя към Кевин с едва прикрита враждебност.

— Със Сабрина тъкмо си говорехме на тази тема.

— Каза ли ви жена ви за какво става въпрос в разговора?! — Гласът на Шейла звучеше все по-твърдо, а погледът ѝ буквално пронизваше Кевин.

— Моля те, Шейла! — Сабрина постави умоляващо ръката си върху рамото на своята приятелка. — Аз промених решението си.

— Не смятам да играя роля на посредник между невинния си брат и неговите малки приятелки. — Кевин вдигна рамене. — Още по-малко пък, що се отнася и за бивша...

— Млъкни! — Сабрина скочи. — Няма да търпя подмятанията ти — изсъска му тя в лицето. Очите ѝ горяха, а бузите ѝ пламенееха в тъмночервено. — И не се осмелявай друг път да даваш оценките си за поведението на Джефри.

Кевин подсвирна.

— О, значи префинената дама отново си възвърна гласа?! — Той лицемерно ѝ се усмихна. — Между нас казано, Джефри отдавна не дава и пет пари за теб и за така наречената ти любов.

Джак заплашително се приближи до Кевин.

— Мерете си приказките, мистър Харпър! — напомни му той с трудно сдържана ярост. — В противен случай ще ви се наложи малко непредвидено да се поизкъпете! — С глава му посочи блестящата синя вода в басейна. — Страхувам се обаче, че не сте достатъчно добър нито в скоковете, нито в плуването.

Кевин отстъпи крачка назад.

— Наистина ли не повярвахте, че Сабрина се е обаждала на жена ви, за да я моли за вашата подкрепа? — Шейла презрително му се изсмя. — Не ви е хрумвала подобна мисъл, нали?

— Разбира се, че не! — подхвърли Сабрина иронично.

Кевин местеше погледа си от едната на другата.

— Но, моля ви, защо е този скандал? Не съм дошъл при вас, за да разчиствам лични сметки. Бях помолен само да убедя Сабрина да напусне клуба.

— Не, аз ще остана и няма да се помръдна от мястото, докато не отидеш и не разкажеш всичко, ама всичко на Джефри.

Кевин вдигна ръце с отегчение.

— Джефри ме завари с Келвин Лорд... — Сабрина го гледаше в упор. Нима лицето му нямаше да трепне поне малко? Нямаше ли да пребледнее виновно. — Ти си излъгал Джефри, че се познавам близко и отдавна с мистър Лорд. Обрисувал си ме като безскрупулна лъжкиня, като интригантка, която не се гнуса от никакви средства, за да напакости някому. Веднъж успях да разубедя Джефри, но скоро след това ти отново си го подвел. И когато той съвсем случайно видя до мен мъжа, за когото ти си му наговорил, че е мой любовник, подозренията му в резултат на твоите клевети започнаха с нова сила. И ето...

— Вижте, мистър Харпър — Джак се притече на помощ на разстроената Сабрина, — трябва да знаете, че на нас са ни добре известни отношенията ви със съпругата на Келвин Лорд.

Келвин запали цигара и дръпна нервно няколко пъти. После вдигна глава и погледна безизразно към Джак.

— Имате късмет, че мистър Лорд не предизвика подобаващ за случая скандал и потули всичко. — Джак невъзмутимо продължаваше тирадата си. — Няма какво да си играем на криеница. Всички много добре знаем мръсните ви историйки. — Гласът на Джак започна да става застрашително тих. — С две думи — веднага отидете при брат си и му разкажете истината. В противен случай Сабрина ще бъде принудена да разпространи малко информация за вас. Да подшушне на тоя-оня...

— На съпругата ви, например, или на бъдещия ви работодател. — Шейла дари Кевин с омайна усмивка. — Както виждате, ние играем с открити карти.

Кевин се обърна към Сабрина.

— Това са само клевети — каза той с покровителствен тон и тя с усилие запази самообладание.

— Лъжеш се много — отвърна му Сабрина сухо. — Разполагам с факти, взети лично от мистър Лорд. Повярвай ми, ненавиждам начина, по който трябва да подхожда към теб, но друг избор нямам. Ти ме притисна до стената и съм принудена да се отбранявам активно. Обичам Джефри и защитавам любовта си с всички средства. Надявам се, че си ме разбрал, Кевин?

Лицето на Кевин се сгърчи, очите му се стесниха в цепнатини.

— Ти! Ти... твърди добре знаеш, колко важни за него са любовта и верността. Познаваш го, какъв отчаян романтик е и завиждаш на любовта, на каквато самият ти не си способен. Не можеш да понесеш мисълта, че покрай теб има щастливи хора и се мъчиш всячески да разрушиш приятелството им. Но този път сметките ти ще излязат криви, Кевин! — Сълзи замъглиха очите ѝ. — Аз го обичам. Аз обичам брат ти, Кевин. А ти ще му разкриеш подлата си игра. И не прилагай никакви трикове! Предупреждавам те, че търпението ми е на изчерпване.

Кевин захвърли угарката си, отправи на Сабрина презрителен поглед и си тръгна подчертано нехайно.

— Момент! — Изглежда, Джак не питаеше особено доверие в Кевин. — Ще се срещнем в бара — за по-сигурно. Шейла, Сабрина, тръгвайте. Аз черпя.

XII

— Защо не идва още? — почти разплакана, Сабрина неспокойно се въртеше на стола си между Шейла и Джак.

Вече почти час напразно чакаха Джефри в бара.

— Навярно празнува някъде с приятели — изрази мнение собственикът на заведението. — Сигурно е сменил марката уиски. — Още звучеше в ушите ѝ натрапчивият му смях.

Стана късно. Сабрина стоеше до прозореца в стаята си и гледаше надолу към тъмното море, в което се отразяваха звездите. Яхтата на Келвин беше изчезнала от мястото, където той обикновено я закотвяше. На Сабрина ѝ се стори, че на нейното място зее дупка. Въздъхна. Неговото спокойно, непринудено присъствие ѝ липсваше много. Сабрина се обърна и се съблече. Тялото ѝ гореше като от температура.

— Джефри, о, Джефри — изстена тя. Сълзите неудържимо рукоуха по бузите ѝ.

Като в някакъв транс Сабрина обу слипчето на банския костюм, облече се и затича навън към нощния плаж. Още докато бягаше, тя свали хавлията и сляпо се хвърли във вълните. Заплува навътре в непрогледната нощ. Студът пощипваше кожата ѝ и у Сабрина се събуди желанието за живот. Когато по-късно достигна отново брега, се чувстваше едновременно освежена и изтощена.

От отворените врати на вилата се дочу весел смях.

— Хайде да играем на криеница — извика някой високо. Малко след това се чу как Шейла брой.

Сабрина бавно се заизкачва по стълбите. Очаквайки я в засада, приятелите ѝ лудо се спуснаха към нея. По средата на стълбите тя се спря. Беше като зашеметена. Почувства, че студ пронизваше крайниците ѝ.

Без да се замисля, какво върши, Сабрина се спусна в спалнята на Келвин, взе една хавлия от банята, отвори бързо вратата към гардероба и се шумгна в непрогледната му тъмнина.

Разтърка кожата си, докато пламна. Усети, как кръвта запулсира във вените и я заля приятна топлина. Сабрина дълбоко вдиша аромата на кедрово дърво. Врълетяха я спомени. Тя се бореше със сълзите си. Имаше ли на света мъж, способен да оцени истински сълзите?! Тези самоуверени егоисти, тези Кевиновци, Джефровци и прочее подобни!...

Сабрина ожесточено подсушаваше дългата си коса. Любов! Знаеше ли Джефри изобщо, какво е любов. Спря и се послуша. Какъв беше този шум?!

— Скривалището е заето! — каза тя високо.

— Зная. Но може би се страхуваш толкова самотна в тъмнината.

— Джефри! — Сърцето ѝ спря да бие. — Не се страхувам... — промълви тя.

— Сабрина, моля те, прости ми. — Той беше толкова близко до нея, че усещаше дъха му.

— Да ти простя ли? За каква ме смяташ? Изведнъж се появяваш и молиш за прошка? Още преди часове Кевин ти е казал истината...

— Каква истина? — Джефри я хвана за ръката. — Не съм говорил с Кевин.

— Но... — Сабрина млъкна. — Но защо тогава дойде тук?

Той тихо се засмя.

— Не можеш ли да се сетиш? — Постави ръка на кръста ѝ и я привлече към себе си. — Сабрина, забрави за Келвин Лорд! Дай шанс на нашата любов.

— Келвин? Защо трябва да го забравя?

— Сабрина! — Джефри дишаше тежко. — Защо си толкова безсърдечна, така жестока?! — Притисна устните си към нейните. — Какво искаш още? — пъшкеше той. — Оглупях от любов! А ти, ти ме отблъскваш.

— Джефри! — Сабрина се опита да се освободи от силната му прегръдка, но той още повече я притисна към себе си.

— Стой мирна! — заповяда ѝ. С един замах свали сутиена на банския ѝ костюм. След това изхлузи кожите от закачалките, хвърли ги на земята и сложи по гръб Сабрина върху меката постеля.

— Моля те, не, Джефри! — Тя беше почти готова да се заплаче. — Не по този начин.

— Защо не? Да не би внезапно да са те връхлетели някакви скрупули? Да не би съвестта ти да се обажда? Не ти ли омръзна да си играеш с чувствата на един мъж?...

Сабрина го прекъсна:

— Аз не разбирам...

Повече не успя нищо да каже. Джефри легна върху нея и затвори устата ѝ с отчаяна, страстна целувка.

Паника обзе Сабрина. Тя се отбраняваше с всички сили, но скоро трябваше да осъзнае, че с Джефри нямаше никакъв шанс.

— Моля те, Джефри, престани! Пусни ме! — плачейки му се молеше Сабрина.

Той рязко я пусна.

— Знаеш ли какъв страх, каква безпомощност и разочарование, колко гняв и отчаяние, изпитах?! Можеш ли да си представиш мъките, страданията и болките ми?!...

Сабрина изхълца.

— Ох, Джефри... — Гласът ѝ изневери.

— Аз съм лош любовник, Сабрина, зная. Но... — Джефри млъкна. Явно, да продължи да говори му се отдаваше трудно. — Аз те обичам. Аз те обичам толкова много... — Той въздъхна. — Искам да ти докажа своята безпределна любов и да те спечеля отново... Искан тази вечер да те помоля за прошка. Но надеждата ми се оказа напразна. Келвин Лорд е по-силен, той е победителят.

— Чакай! — прекъсна го Сабрина. — Наистина ли Кевин не дойде повече при тебе?

— Кевин? Не. Той си замина веднага след като беше при вас на трибуната.

Сабрина започна да се смее.

— Значи ти мислиш, че аз обичам Келвин Лорд?

— Какво смешно има в това?

— Типично за Кевин. Той офейква, щом играта загубява.

— Не разбирам нито дума. Ще ми обясниш ли, моля те.

— По-късно. — Сабрина затвори устата на Джефри с нежна целувка. — За обяснение имаме толкова много време, един цял чудесен съвместен живот.

Тихи стъпки се чува пред вратата.

— Изчезвайте, немирници такива! — извика Сабрина добродушно. — Ние сме много заети. — Тя се закиска.

— Това е кулминационната точка — чу се гласът на Шейла. — Успех! — Вратата на стаята тихо се затвори.

— Сигурно съм се побъркала? Обичам те, Джефри Харпър. Само теб и никой друг на света. Това достатъчно ли е?

— А Келвин Лорд?

— Поканила съм го на нашата сватба... ако нямаш нищо против.

— Ти си... ето, че вече нищо не разбирам.

Сабрина се засмя.

— В момента това изобщо не е нужно. — Тя отпусна глава на гърдите му. — Важното е само, че ти ме обичаш и държиш на мене... — Сабрина се притисна към него.

Джефри изстена възбудено.

— Сабрина. Скъпа, Сабрина. — Той смъкна бикините от хълбоците ѝ, като същевременно събу и своя слип.

— Нищо и никой не трябва да застава между нас — прошепна Сабрина.

— Нищо и никой — потвърди Джефри.

Издание:

Надя Брайд. Сабрина

Немска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1992

Редактор: Йордан Дачева

Коректор: Иван Вутев

ISBN: 954-439-053-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.